William P. Sanders

PRĂBUŞIREA ÎN VIITOR

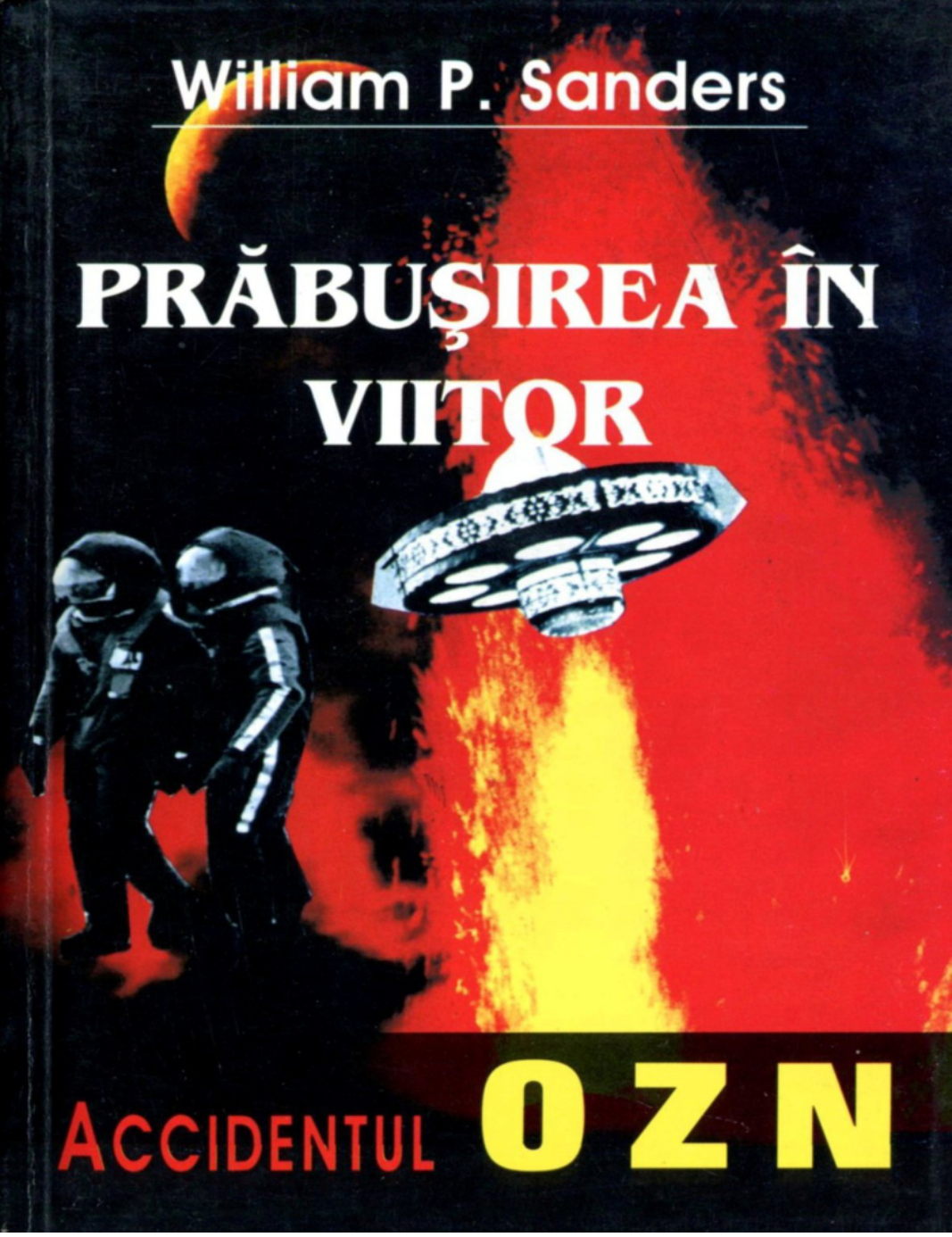

ACCIDENTUL OZN

Dedicaţie

La exact patruzeci de ani de la prima întâlnire „oficială” - la Air Force Base Edwards (California) - între aliens şi reprezentanţii guvernului, inclusiv preşedintele D. Eisenhower, secretul a fost rupt.

Printre savanţi, colonei, prelaţi, ziarişti şi politicieni s-au aflat şi şase piloţi din Air Force, cei care aveau să testeze pentru prima dată o navă extraterestră.

Între cei şase s-a aflat şi Paul W. Sanders, tatăl autorului. Memoriei lui i se dedică această carte.

UFO CRASH
by
William P. Sanders

Copyright © 1994 by W. P. Sanders - all rights reserved.
Copyright © 1996 Editura CARTIMEX

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii CARTIMEX.

Reproducerea integrală sau parţială a textului este interzisă şi va fi sancţionată conform legii.

WILLIAM P. SANDERS

PRĂBUŞIREA ÎN VIITOR

Editura CARTIMEX
Bucureşti 1997

Coperta şi ilustraţiile: Valeriu Pantazi
Tehnoredactare: Carmen Spirea

ISBN 973-98178-0-7

Tiparul executat sub comanda nr. 70 178
Regia Autonomă a Imprimeriilor Imprimeria „CORESI“, Bucureşti, ROMÂNIA

Prolog

Pe măsură ce pe masa mea de lucru se adunau tot mai multe dovezi, rapoarte şi fişe de documentare, apoi când am început să fac cercetări şi să întocmesc hărţile exacte sau mai puţin exacte ale incidentelor şi accidentelor OZN, anumite aspecte ale întregului fenomen au început să se lege între ele, să releve semnificaţii şi să provoace adevărate revelaţii în mintea mea uimită. Cum de nu mi-am dat seama? mă întrebam eu! Sau cum de nu şi-au dat seama ceilalţi, toţi martorii, cercetătorii, comitetele, comisiile.

Adevărul este că mulţi au intuit, sau chiar au ştiut precis multe lucruri legate de fenomenul OZN, dar poziţia lor socială sau rangul lor militar, politic sau ştiinţific i-a împiedicat să dezvăluie adevărata faţă a lucrurilor. Acesta este adevărul!

De la primele „relatări biblice" despre „care de foc" şi tot ce cuprind „Cărţile ascunse", până la farfuriile zburătoare, accidentele OZN, răpirile şi missing-time-ul ultimului deceniu, s-a întâmplat *ceva* care întârzie să fie luat în calcul de civilizaţia noastră. De fapt, acest *ceva* îmbracă două aspecte total diferite şi aparent, fără nicio legătură între ele.

Primul este *energia atomică*! Atât centralele atomo-electrice, cât şi exploziile nucleare sunt „noutăţile" planetei Terra, care se pare că au resuscitat interesul extratereştrilor pentru această „stea rece din quadrant". Şi asta din două motive: primul motiv îl constituie intrarea într-o nouă fază energetică a civilizaţiei pământene. Al doilea motiv îl constituie exploziile nucleare: „acestea distrug sufletele" după cum suntem avertizaţi de aceeaşi vizitatori din spaţiul cosmic. Cum noi nu ştim prea mult despre *suflet şi* nici despre efectele subtile ale fuziunii şi fisiunii nucleare, suntem obligaţi deocamdată să-i credem pe cuvânt. Nu vreau să mă gândesc acum la eventualele efecte ale bombei cu neutroni; la capitolul fizicii particulelor sub-atomice stăm şi mai rău.

Cealaltă problemă care ne face „interesanţi" pentru extratereştri o constituie zborurile spaţiale. Locuitorii Terrei au pus piciorul pe Lună, au lansat sateliţi şi sonde spaţiale care au ajuns pe Venus, Marte şi care se îndreaptă spre frontierele Sistemului Solar. Imensul şi măruntul nostru Sistem Solar! Noi producem deja „deşeuri cosmice", sute şi mii de fragmente de rachete şi sateliţi, gunoaie care se pot răspândi în Galaxie. Şi multe dintre ele cu pile atomice la bord. Nu mă mir că se prăbuşesc rapid pe Terra sau nici nu apucă să iasă din atmosferă, prăbuşindu-se chiar pe rampele de lansare. Am văzut cu ochii mei şi desigur, aţi văzut şi dumneavoastră.

Dar *problema bumerang* este chiar aceasta, zborul cosmic, interplanetar. Ultimele trei decenii au creat un decalaj nu numai între naţiunile Terrei, dar au produs şi o fractură în conştiinţa oamenilor de pretutindeni. Pe de o parte noua tehnologie a creat un nou standing intelectual şi un anumit confort tehnic pentru statele cele mai dezvoltate, iar pe de altă parte marea majoritate a locuitorilor acestei planete este obligată doar *să asiste* la miracolele şi la magia rezultată din utilizările noii tehnologii. Paradoxal este faptul că, în chiar aceste state supertehnologizate, capabile de a lansa nave şi rachete cosmice, 99,99% din populaţie s-a trezit deodată *prăbuşindu-se în viitor,* fără a putea însă participa la acesta decât în calitate martor pasiv, uluit şi frustrat. Orice am face, orice am zice, în spaţiul cosmic zboară 5-6 cosmonauţi din 5-6 miliarde de oameni. Miliarde!!!

Şi atunci apar „răpirile", luările la bordul unor OZN-uri, plimbările de o oră, o *zi, o* săptămână - ÎN SPAŢIUL COSMIC!

Orice frustrare îşi are leacul ei! Nu trebuie să fii Freud sau Jung ca să-ţi dai seama de asta. Unu din nouă americani au fost „răpiţi" şi plimbaţi în spaţiul cosmic. Au povestit ei, cu gura lor, sub regresie hipnotică, dezvăluind în transă adevărul ascuns în subconştient.

Păi tocmai acolo - în subconştient - stătea frustrarea de care vorbeam. Ascunsă adânc, neliniştitoare, cumplită. Visul din totdeauna al omului, care priveşte cu ochii larg deschişi stelele. Vis şi dorinţă în acelaşi timp.

„Prăbuşirea în viitor" este realitatea zilelor noastre, ne confruntăm cu ea ceas după ceas, obligaţi nu doar s-o trăim ci şi să o conştientizăm, s-o suportăm în cele din urmă.

Este singura noastră şansă de a putea deosebi adevărul de închipuire, mistificarea de realitate.

Pe măsură ce pe masa mea de lucru se adună tot mai multe mărturii, dovezi, rapoarte, eu încep să văd cum ne aflăm demult în viitor şi uneori am sentimentul straniu că ne-am aflat acolo dintotdeauna.

Autorul

P.S. Zilele acestea, întâmplarea a făcut să mă aflu la numai câţiva kilometri de locul unde a avut loc o prăbuşire a unei nave neidentificate; l-am contactat pe singurul martor ocular al catastrofei. E vorba de accidentul de la DURANGO.

Capitolul 1 MAREA RĂFUIALĂ

„Ei mi-au cerut să nu spun că extratereştrii nu folosesc BANII pe planeta lor!”

Interogatoriul agent CIA

„Ne-au LOVIT dar nu ne-au DISTRUS!”

Ne-au LOVIT dar nu ne-au DISTRUS! Au tras asupra navelor noastre, din navele lor zburătoare (avioane sau rachete n.a.).

Eu l-am întrebat (pe comandantul OZN-ului) dacă el a fost angajat într-o luptă cu nave aeriene terestre.

Şi el mi-a răspuns:

- Da, dar n-au putut să ne distrugă, n-au reuşit distrugerea noastră! (obsesia „distrugerii” n.a.). Naţiunea voastră, şi de fapt toate naţiunile (de pe Terra) vor să doboare orice OZN sau alt obiect necunoscut, fără niciun motiv, vor să-l distrugă. Noi nu am venit niciodată cu arme de distrugere la bord şi nu există niciun motiv ca să fim doborâţi şi distruşi.

După această discuţie am avut impresia că noi suntem mult mai vulnerabili decât Ei. Eu cunosc propria noastră atitudine: „Doborâţi tot ce nu puteţi identifica!”

Apoi *martorul* a fost interogat timp de 3 ore de oficialităţile din Air Force (Serviciul de informaţii):

„Ei mi-au cerut o descriere exactă şi completă a ceea ce s-a întâmplat Eu le-am povestit cu exactitate tot ce a fost atunci. Aceşti domni de la Serviciile de Informaţii ale Air Force au fost primii care m-au audiat. Tot ei mi-au cerut SĂ NU FAC PUBLICE ANUMITE DETALII:

Din partea mea, totul putea să se afle. Eu nu înţeleg de ce unele chestiuni trebuiesc ascunse. Ei mi-au cerut să nu spun că extratereştrii nu folosesc BANII pe planeta lor. Să nu povestesc cum arată Ei exact (extratereştrii) şi nici să nu descriu OZN-ul şi „nava - mamă”, să nu fac publice DIMENSIUNILE acestora. Ca şi cum chestiile astea ar avea vreo semnificaţie la marele public, sau ar fi în defavoarea Forţelor Aerului; asta e treaba lor, nu a mea.

Le-am spus că n-are nicio raţiune să ascund asemenea lucruri.

- Dar Air Force au divulgat informaţiile obţinute de la dvs.?
- Da, la vremea aceea. Eu însumi n-am ţinut niciodată să fiu crezut. Prea puţin mă interesa dacă cineva mă crede sau nu. Dar cei de la Air Force nu numai că m-au crezut dar au anchetat şi alte cazuri

din regiune şi m-au ţinut la curent cu faptul că imediat după întâmplarea mea, la puţin timp, cât şi înainte, au mai fost două aterizări de OZN-uri foarte aproape de locul în care eu i-am întâlnit (pe extratereştri). Şi de care eu nu ştiam nimic.

- Au mai venit cei de la Air Force să vă mai pună întrebări?

- Da, încă o dată. Au venit să mă întrebe despre mijloacele de comunicaţie ale extratereştrilor şi de sursa lor de energie. M-au mai întrebat de numele comandantului OZN-ului. Parcă ar fi vrut să mă verifice, sau să verifice pe altcineva. Nu mi-au spus pe cine, dar se subînţelegea, din cum puneau ei întrebările. Repetau mereu întrebarea dacă îl cheamă Xeno sau Zeeno, pentru că eu îi spuneam pur şi simplu ZENO. La fel de bine i-aş putea spune XENO; asta înseamnă „străin" în limba greacă. Cam asta!

- Îi veţi mai întâlni pe extratereştri? Cum veţi lua contact cu ei?

- Da, am convenit deja! Prima întâlnire va fi la chemarea mea şi nu mă vor contacta ei. Semnalul constă într-un act convenit între noi, eu trebuie să fac ceva pe care Ei să-l observe. Pentru că Ei ne urmăresc!

- Ce ar însemna o nouă întâlnire cu Ei?

- Asta ar însemna că eu sunt bine sănătos, că nu mi s-a întâmplat nimic rău. De asemeni asta ar însemna pentru mine mai mult decât vizita unor extratereştri, pentru că eu însumi sunt altul, m-am transformat ca om, văd altfel lucrurile din jurul meu, mai presus de ce-mi puteam imagina mai înainte.

Aprilie 1965 „The Little Listening Post", Washington D.C.

CE S-A ÎNTÂMPLAT?

La 120 km sud de San Francisco, pe malul Oceanului Pacific, există mica localitate Selva Beach. Aici lucra la acea oră tehnicianul de radio şi televiziune Sid Padrick, om apreciat pentru seriozitatea şi profesionalismul său.

Sid avea la acea dată 45 ani. Era pe 30 ianuarie 1965, pe la două noaptea, o noapte extrem de caldă şi liniştită. Neavând somn, şi mânat parcă de o presimţire, Sid a ieşit din casă pentru o plimbare pe malul oceanului, o plimbare pe plajă, cum făcuse de atâtea ori în nopţile de insomnie. Era o linişte măreaţă. Valurile cu ritmul lor planetar se rostogoleau alungând întunericul. Cerul stătea agăţat de stele magnifice, netulburate de briză. Sid simţea cum nemărginirea îl linişteşte în adâncul fiinţei, aducându-i somnul şi liniştea interioară.

Oceanul nemărginit şi infinitul cerului.

Deodată un suflu puternic iscat din senin răvăşi nisipul şi sunetul unui avion cu reacţie în cădere se prăbuşi peste Sid. Acesta se ghemui la pământ şi văzu trecând pe deasupra o „maşinărie" imensă şi întunecată, care se opri suspendată în aer, chiar se opri la 100 de picioare de el, poate mai aproape. Vru să o rupă la fugă, se întoarse şi făcu primii paşi dar o voce îl încremeni în noapte:

„Nu te teme, nu suntem duşmani!"

Vru să fugă din nou, dar vocea continuă:

„Nu vrem să-ţi facem niciun rău, vino la bord!"

Se trezi întorcându-se şi mergând ca în transă, pas cu pas, se apropie de conturul acela întunecat. Avea vreo 10 m înălţime şi cel puţin 15 m lungime. Nu vedea dacă este un fuselaj sau altceva dar când s-a apropiat, parcă erau două farfurii puse capac, una peste alta, uriaşe. Văzu o uşă luminată, urcă o pasarelă şi se trezi într-o incintă cam de 2 m, iluminată difuz. Se deschise o uşă culisantă în faţa lui, în timp ce cealaltă se închise automat în spatele lui. Era mort de frică. În faţa lui se afla un OM! Un om „veritabil", sau ceva extraordinar de asemănător cu un om pur şi simplu. Avea un combinezon de zbor mulat pe corp şi vorbea o engleză perfectă. Era la fel de emoţionat ca şi Sid.

Nava era deja în zbor, după cum îşi dădu seama Sid, şi se gândi automat că a fost răpit.

Îl întrebă cu teamă pe OMUL acela, ce are de gând cu el, acesta îi spuse că vor face doar o plimbare şi vor sta de vorbă, să nu se teamă, că-l vor aduce înapoi.

Humanoidul era un bărbat frumos de 1,78 - 1,80 m cu costumul albastru deschis din două piese, avea nişte semne pe piept şi pe umeri, avea părul şaten dat pe spate şi ochii de un verde gălbui. Îl invită pe Sid să viziteze nava şi apoi vor sta de vorbă. Iată ce a văzut martorul:

„Nava avea 14 compartimente pe 2 etaje legate între ele de un ascensor. Erau opt oameni la bord şi o femeie. Toţi erau îmbrăcaţi la fel, ca un echipaj, în culoare albastru, toate nuanţele posibile. Peste tot erau tablouri de bord foarte complicate în faţa cărora cei 8 lucrau atenţi. I-au aruncat doar o privire şi i-au zâmbit pe rând. Numai cel care l-a întâmpinat vorbea cu el. Acesta era Zeno sau Xeno. Acesta era numele pe care i l-a spus. Tipii erau tineri, între 20 şi 25 de ani. Femeia era foarte frumoasă. Zeno l-a condus la o lentilă, sau un ecran, pe care se vedea o navă foarte mare de formă alungită: acela era centrul de navigaţie adică «nava-mamă» cu care ei călătoreau de la un astru la altul."

Această navă pe care erau ei acum era doar o „navetă" cu care cercetau planetele. „Nava-mamă" era „parcată" departe. Zeno i-a spus

lui Sid că Ei vin de pe o planetă aflată la foarte mulţi ani lumină de Pământ şi care nu se vede de aici. Padrick povesteşte în continuare:

„Ei sunt aici în misiune de explorare şi observare a Terrei. Au spus că vor reveni pentru studii complete asupra noastră. Cred că-i interesează oamenii, înainte de toate. N-au făcut nicio aluzie la sistemul de guvernare politică sau viitorul nostru. Vor să intre în contact cu cât mai mulţi oameni de pretutindeni într-un viitor. Spuneau că acum două luni au avut un contact cu un întreg grup în Noua-Zeelandă. (Grupul de la Televiziunea Neo-Zeelandeză). Planeta lor e foarte departe, noi n-o putem observa în spaţiu. Dar eu cred că Ei sunt din sistemul solar, Ei prea seamănă cu noi! Sunt oameni exact ca noi. N-avem de ce ne teme de Ei. Nu sunt nici îngeri nici roboţi. Ei n-au venit aici ca să ne pună viaţa în pericol. Noi ne-o punem singuri."

Apoi Sid a făcut o descriere amănunţită a „fraţilor noştri": 1,75 - 1,80 m înălţime, 68 - 70 kg, părul şaten până la gulerul combinezonului dat pe spate, femeia părul şaten, lung. Vârsta pe care o arătau: 20 - 25 ani, puternici, supli, energici, inteligenţi. Toţi aveau pielea deschisă la culoare. Ochii lor sunt de culoare galben auriu, cu nuanţe chihlimbarii, cu forma ca a noastră. Au bărbii şi nasuri ascuţite. Aveau mâinile normale dar degetele mai lungi ca ale noastre.

Îmbrăcămintea era compusă din două piese lipite, mulate pe corp, albastru deschis, ca şi pereţii de altfel, fără nasturi, fermoare, centuri. Aveau încălţări diferite, de culori diferite, cu închizători, catarame, tocuri şi tălpi. Se deplasau uşor, fără zgomot, pe jos era un fel de mochetă de cauciuc.

La gât costumele se terminau printr-o foarte frumoasă decoraţiune, tăiată în V şi compusă din culori indescriptibile. Acestea desenau un galon care era cusut din cele mai frumoase nuanţe din lume.

Când îi puneam vreo întrebare, Zeno privea 25-30 secunde o „fotografie" apoi îmi răspundea într-o engleză perfectă. Cred că el comunica cu ceilalţi telepatic. Nu i-am auzit vorbind între ei. Interioarele aveau aceeaşi culoare şi lumină, bleu-pal. Totul era rotunjit. Lumina era emisă din pereţi. N-am văzut nicio lampă. Toţi pereţii aveau tablouri de instrumente. Aceste tablouri erau rabatabile. Nu m-au lăsat să ating niciun buton. Am observat nişte benzi cu linii şi puncte ce se deplasau de la stânga la dreapta. Nu aveau ecrane. Erau doar cadrane rotunde sau ovale, fără diviziuni. Cadranele se iluminau numai când erau acţionate.

NAVIGAŢIA

„Prin acea lentilă enormă am văzut «Centrul de navigaţie». Zeno nu i-a spus «nava-mamă». Asta e denumirea dată de mine. Imaginea era tridimensională şi făcea parte din sistemul de urmărire. La orele 2.45 «nava mamă» se vedea luminată de soare şi se afla cred, la 1500 km în spaţiu. N-am văzut nicio inscripţie, nicio fereastră, nicio lumină pe acel «trabuc uriaş». Era înconjurat de un fel de ceaţă, după estimări aproximative putea să aibă 2 - 2,5 km lungime. Zeno mi-a spus că OZN-ul lor îşi ia toată energia necesară de acolo, de la acea navă mare, care-i şi ghidează în spaţiu."

OPRIREA

După un timp Zeno mi-a spus că suntem opriţi undeva în munţi. OZN-ul era aterizat pe un mare teren de camping pentru rulote şi camioane, undeva în munţi, la 260 km de casa mea. Acesta, iarna era pustiu, cum era şi acum."

- Nu ne poate vedea nimeni aici, spuse Zeno.
- Ca să nu crezi că visezi, te rog să cobori!

Am dat ocol OZN-ului, am pus mâna pe el. Nu era din metal. Mi s-a părut mai curând dintr-un material sintetic foarte dur. Era lucios pe întreaga suprafaţă.

M-am vârât dedesubt, între picioarele trenului de aterizare căutând vreun semn sau inscripţie, dar nu am descoperit nimic.

PLANETA

Când ne-am întors în navă, mi-a arătat „o fotografie" de la „ei de-acasă". Se vedeau nişte blocuri în formă de semilună, cu ferestre şi care se îmbinau unele în altele. Nu vă puteţi imagina, aşa ceva la noi nu există. Blocurile erau din ce în ce mai îndepărtate. Între ele se vedeau nişte şosele. În primul plan am văzut arbori şi nişte boscheţi, fotografia fiind de o claritate extraordinară.

Zeno mi-a spus că la Ei nu există boli, crime, vicii, poliţie şi nici bani. Ei nu au nici şcoli. Copiii învaţă câte o meserie din fragedă vârstă. Având o viaţă extrem de lungă, există un control riguros al naşterilor. Neexistând BANI, toţi locuitorii sunt absolut uniţi.

RELIGIA

Viaţa lor are o puternică trăsătură spirituală şi religioasă.

Această trăsătură spirituală este preponderentă în planul lor de contact cu noi, pământenii. Zeno m-a invitat în „capela de confesare” de pe navă, ca să stăm de vorbă. Am văzut un interior a cărui armonie de culori şi forme este tot ce-am putut vedea mai înălţător. Mi-e imposibil s-o descriu.

Înăuntru erau opt scaune, un piedestal şi ceva în genul unui altar. Zeno mi-a spus:

- Vrei să invoci Divinitatea Supremă?

Dintr-o dată am avut un sentiment înălţător. Nu ştiam ce să fac.

- Noi avem o Divinitate Supremă, i-am răspuns, şi noi îl numim Dumnezeu! E acelaşi lucru?

- Nu există decât un Dumnezeu, spuse Zeno.

Atunci eu am îngenuncheat pe micul piedestal şi am început o rugăciune. Am patruzeci şi cinci de ani şi niciodată n-am simţit mai aproape prezenţa Fiinţei Supreme, ca în noaptea aceea.

Era ceva care mă înălţa cu adevărat. Era ceva înălţător.

Zeno nu mi-a părut a fi preot, dar nici om de ştiinţă. Nivelul lor ştiinţific este evident, dar relaţia lor spirituală cu Divinitatea Supremă are un caracter atât de profund şi o semnificaţie care depăşeşte nivelul lor ştiinţific. Aş putea spune că religia şi ştiinţa lor n-au nimic în comun.

TIMPUL SI SPAŢIUL

Acesta se măsoară în unităţi de „lumină”. Despre viteză mi-a explicat, că ei călătoresc în spaţiu, limitaţi doar de sursa lor de energie, adică viteza lor depinde de „deplasarea sursei de energie”. N-a spus care este această sursă precis. A spus că o iau din „spaţiu”. Că OZN-ul o primeşte de la „Centrul de navigaţie” printr-un fascicul de „lumină”, sau dintr-o „sursă” de lumină cunoscută doar de Ei. Aceasta este sursa lor de energie. Nu au combustibil sau generatoare la bordul OZN-ului.

CONTACTUL

Sid a mai spus că Ei nu doresc un contact oficial (la acea dată) nici cu guvernele, nici cu Armata. Atâta timp cât „s-a tras în ei cu intenţia de a fi distruşi” ei nu doresc un contact decât cu indivizi şi grupuri din lumea întreagă (de pe Terra).

Armata (Air Force?) susţine că există OZN-uri ostile, care vin cu intenţii rele. Zeno susţine că ei nu au astfel de intenţii şi că n-au

deschis focul nici când au fost atacați.

Sunt cazuri şi cazuri! Povestea lor o cunoaştem acum prin intermediul lui Sid.

Ei n-au fost distruşi - dar alţii au fost. Noi am analizat cu seriozitate şi cazuri în care OZN-urile au deschis focul şi au distrus nave aeriene, terestre, au ucis oameni nevinovaţi, au răpit pe alţii şi au provocat mari pagube unor instalaţii, locuinţe, oraşe întregi. Tot ce-am putut afla despre „oamenii lui Zeno sau Xeno" este extraordinar de interesant. Stau şi mă întreb dacă nu e „prea interesant", ca în anecdota cu „mireasa prea frumoasă."

Am devenit suspicioşi sau aşa am fost dintotdeauna? Elementele din relatarea lui Sid au un aer comun cu relatările lui Larry, lui Daniel Fry, lui Peter, lui Antonio Apadaca, şi chiar cu cele ale lui Bob Lazar. Walton are în mărturia lui elemente comune.

Noutatea lui Sid este capela de rugăciune de la bordul navei. De asemenea şi referirea la materialul din care este făcut OZN-ul. Dar „bomba" cea mai mare este CHESTIUNEA BANILOR! Faptul că Sid a fost rugat de cei de la Serviciul de informaţii a Air Force să nu spună nimic despre BANI, este explicabil şi semnificativ. La vremea respectivă în Statele Unite se răspândea o anume ceaţă marxistă, un fel de „modă politică" ce devenise molipsitoare.

Viaţa în colectiv, fericirea uniformizării şi a muncii pentru folosul statului, colhozul şi desfiinţare proprietăţii private, educarea copiilor în cultul muncii de către „Conducătorul" unic, toate astea făceau inutili BANII. Conceptul trecuse Oceanul Atlantic şi infesta acum conştiinţele nemulţumite, din varii motive.

El, conceptul, putea veni de oriunde şi putea fi adus şi cu... farfuriile zburătoare. De altfel şi „Raportul Ummo" are aceleaşi trăsături la capitolul sociologie şi organizare socială, ceea ce i-a determinat pe UFO-logii francezi să pună pe seama KGB-ului întreaga afacere.

Capitolul 2 UFO CRASH - ACCIDENTE

„Cea mai evidentă dovadă a existenţei OZN şi a extratereştrilor este ACCIDENTUL”.

Cea mai succintă trecere în revistă a ACCIDENTELOR OZN mă pune pe gânduri, mă mâhneşte. Dacă ne supunem însă unei statistici şi unei cronologii, lucrurile încep să se vadă altfel, într-o altă lumină. Într-o lumină sumbră.

5 iulie 1947 - Prăbuşire la Magdalena a unui OZN care avea urma unei lovituri într-un bord. Cine sau ce smulsese acea bucată de metal foarte dur, indestructibil aproape?

Trei morţi în final, un singur supravieţuitor. Extratereştrii; descrişi cu lux de amănunte. Ascunşi ani de zile la Air Force Base Edwards (Alamogordo), Rosswell, Los Alamos, Holloman etc. RADARE peste tot, White Sands (Bază de rachete) în apropiere.

5 iulie 1947 - Prăbuşire OZN la Corona. Nava zdrobită „s-o aduni cu făraşul”; 14 bucăţi „mari” transportate în camioane la Alamogordo, restul îngropate cu buldozerul. Secret total. 4 cadavre de extratereştri ambalate în gheaţă, descompuse, „puse la păstrare” tot acolo. RADARE, rachete, aviaţia de interceptare.

3 aprilie 1948 - un OZN mai mic, este doborât la Rosswell adică chiar la Baza Air Force. Recuperat. 2 extratereştri (unul mort, unul viu) sunt „păstraţi” în mare secret.

9 iunie 1949 - OZN prăbuşit la Laredo (Texas). Recuperat. 1 extraterestru este „prezentat” presei drept „maimuţă Rhessus” carbonizată. Se pare că a fost şi un supravieţuitor (EBE -2).

Noiembrie 1949 - Kecksburg (Pensylvania). OZN doborât şi recuperat de soldaţi. Nu se cunosc supravieţuitori. Este vorba de celebrul OZN cu texte în hieroglife imprimate pe metal, în interiorul navei. Aceste hieroglife n-au fost descifrate.

28 martie 1950 - Digne (Franţa). Celebra aterizare a trei OZN-uri aparţinând unei civilizaţii aflată la 14.6 ani lumină, civilizaţia UMMITĂ. Cum au debarcat, şi-au construit un buncăr la 8 m sub pământ în munte „pentru a nu fi depistaţi şi distruşi!!!”

1952 - din nou CORONA (New Mexico) lângă baza de rachete White Sands. OZN distrus, patru extratereştri morţi. Nu avem alte date.

1953 - Kingman (Arizona). OZN distrus şi recuperat. Nu se cunosc amănunte. Unii martori susţin că a fost un supravieţuitor

extraterestru din personalul tehnic al navei.

1954 - Spitsbergen (Arhipelag, Oceanul Arctic). OZN prăbuşit sau aterizat forţat, recuperat întreg.

1954 - 20 februarie Baza Edwards A.F. Aterizarea a 5 OZN-uri cu ocupanţi humanoizi (invizibili când vor) numiţi ETERIENI. La cererea lor ei se întâlnesc cu Preşedintele S.U.A., D. Eisenhower şi un număr considerabil de savanţi, personalităţi politice, militare, clericale, piloţi din Air Force. Fac demonstraţii de tehnică şi explică scopul lor: instruirea pământenilor, conform adevăratelor concepte despre spaţiu, timp, energie, resurse, comunicare; propun o colaborare pe termen lung. Urmează 10 ani de linişte!

Sunt cunoscute deja din presă sau din numeroasele cărţi care s-au scris şi editat pe toate (sau aproape toate) meridianele lumii, accidentele care au avut loc şi care au dus la prăbuşirea unor OZN-uri sau a aparatelor de zbor (avioane, elicoptere, rachete, sateliţi) sau la distrugerea, cu victime şi răniţi, a unor vehicule, instalaţii etc.

Cauzele acestor accidente au fost ţinute la TOP SECRET. Când m-am apucat să studiez fenomenul, am remarcat şi câteva „ciudăţenii" legate de aceste accidente. Prima dintre ele ar fi că toate accidentele au avut loc pe întuneric, adică după căderea serii, în plină noapte sau în zori. O altă „ciudăţenie" ar fi că, mai toate accidentele au avut loc într-o anume perioadă a anului, între lunile aprilie şi iulie. Nu pot face decât supoziţii în legătură cu aceste observaţii.

Prima ar fi legată de folosirea unui anume tip de RADAR şi de faptul că OZN-urile se văd mai bine noaptea din cauza luminilor pe care le emit (sau radiaţii luminoase), devenind ţinte clare.

A doua supoziţie, legată de perioada anului în care au avut loc aceste accidente, se bazează pe poziţia pământului faţă de soare şi de „preferinţa" extratereştrilor pentru lunile de vară, care conferă o anumită izodinamică a spaţiului galactic şi intergalactic. Faptul că Pământul se află mai departe de soare, iar unghiul de înclinare a axei Terrei este mai mic, pare să le convină pentru vizitarea planetei.

Cu toată speranţa pe care o încercase în privinţa celor „10 ani de linişte" conform „înţelegerii" din februarie 1954 de la Baza Edwards, chiar în 1 iulie 1954 are loc pe teritoriul statului New-York un accident provocat de un OZN. Victimele sunt patru nevinovaţi, doi adulţi şi doi copii, două case şi un automobil, distruse de avionul Starfire F-94, doborât de OZN. Cei doi piloţi s-au salvat prin catapultare, în momentul în care OZN-ul a lovit avionul cu o radiaţie termică sau ionizantă, care a distrus motorul şi instalaţiile de bord.

Ciudat este faptul că „atacul" a avut de data asta loc în plină zi. OZN-ul nu a fost atacat de avion ci doar avertizat, prin aparatura radio (şi radar) a aparatului.

Să fie aceasta începutul răfuielii, sau acest OZN agresiv aparţinea *altei* civilizaţii extraterestre?

Să se fi „săturat" Ei să tot fie atacaţi de pământeni şi să se fi hotărât să atace primii? Tot ce-i posibil, după atâtea dezastre în care au pierdut nave şi semeni de-ai lor.

„Eterienii" anunţaseră de fapt că Pământul e vizitat şi de „specii" mai puţin evoluate, deci posibil mai agresive.

Serviciile Secrete şi NSA, precum şi cei de la Proiectele MJ-12 şi SNOWBIRD, ştiau că sunt confruntaţi cu 9 specii sau grupuri diferite de extratereştri. Chiar şi noi ne-am putut da seama, din descrieri, comparaţii, observaţii etc. că Ei sunt diferiţi.

Iată un exemplu de „desfăşurare de forţe" care urmează la puţin timp după acel „armistiţiu" şi care vorbeşte de la sine despre amploarea şi diversitatea fenomenului.

Vernon (Franţa) ora 1.00, A.M de 23 august 1954

Cerul foarte întunecat, fără lună la acea oră, se ilumină deodată la vreo 300 de metri de malul dinspre nord al Senei Dl. Bernard (martor serios) văzu un obiect enorm cu o lumină estompată, difuză, dar care împrăştiase întunericul pe o distanţă de kilometri întregi. Nava stătea în poziţie verticală, avea forma unui cilindru sau trabuc uriaş şi nu scotea niciun sunet. Deodată, din partea de jos se desprinse un ou luminos, cu o radiaţie roşie care pe măsură ce cădea clătinându-se lua forma unui disc incandescent.

Când ajunse aproape de apa Senei, discul îşi opri căderea şi porni într-un zbor foarte rapid înălţându-se către nord. Fu urmat la intervale regulate de alte patru discuri incandescente, toate apărând la fel, cu o cădere dezordonată, având cam 10 m Ø şi apoi zburând cu viteză spre nord. Al cincilea disc se opri puţin deasupra podului, apoi luă înălţime după celelalte. Uriaşa „navă-mamă" avea peste 100 m lungime şi în jur de 18-19 m ø iar acum „se stingea" încetişor dispărând pe cerul întunecat. Trecuseră mai bine de 30 minute.

A doua zi dna Blanc văzu lângă casă, la vreo 100 de metri, ceva ca o platformă din aluminiu lângă care trebăluiau doi omuleţi în haine argintii „care grohăiau ca porcii". Când „au simţit-o" omuleţii dispărură cu platforma lor de aluminiu, care semăna acum cu o flacără mare.

Zece zile mai târziu M. Dewilde auzi câinele urlând şi ieşi repede afară cu o lanternă. Văzu pe calea ferată, dincolo de grădină, „ceva" mai mare, ca un vagon întunecat şi când lumină cu lanterna, surprinse doi „omuleţi cu haine şi căşti de scafandru" cam de 1 m înălţime, care o rupseră la fugă spre „obiectul" de pe şine. Martorul vru să le taie calea dar în acel moment fu „lovit" de un fascicul luminos *tras* de pe OZN.

Rămase complet paralizat, nu putea să mişte nici să strige.

Câinele scâncea la picioarele lui. Amândoi şi-au revenit după ce „obiectul” a decolat şi s-a făcut nevăzut.

Cercetările de a doua zi au dus la concluzia că OZN-ul care staţionase pe traversele de cale ferată ar fi trebuit să aibă mai mult de 30 tone ca să lase urmele pe care le lăsase.

Martorul a mai spus că a primit lovitura fasciculului paralizant, exact când voia să le taie calea celor doi humanoizi care fugeau prin grădină. Vom remarca statura omuleţilor; în jur de 1.00 - 1.30 m, căşti de scafandru. Deci nu sunt nici „Eterieni” (aceia sunt înalţi) şi nici din cei aterizaţi la Digne (tot în Franţa) cu 4 ani mai înainte şi care nu au nevoie de căşti ca să respire. De remarcat şi faptul că martorul n-a suferit arsuri sau alte simptome ulterioare, ca în cazurile din Brazilia.

Iată cum arată însă „o demonstraţie” în plină zi:

La 300 km de Paris, în departamentul Vende, puţin după ora 15.00, zeci de martori care lucrau în câmp şi grădini, pe la ferme au văzut că se adună nişte nori groşi, ca cei de furtună. Septembrie 1954, cald. La un moment dat martorii au observat o formă uriaşă îmbrăcată în ceaţă albastru-violet, care a ieşit din stratul de nori. Plutea ca un trabuc enorm, la orizontală, şi lăsa impresia unui submarin violet ce se lasă în adâncurile mării. Când a ajuns la 7-800 m s-a oprit brusc şi a ridicat vârful ascuţit în sus, către cer, rămânând nemişcat. Apoi a început să ejecteze o coloană de fum alb care se înfăşură în spirală de la bază către vârful înălţat la cer. Din această spirală de fum alburiu s-a desprins un disc argintiu, strălucitor, care a început să zboare în toate direcţiile, oprindu-se brusc, menţinându-şi apoi zborul planat şi rapid la diverse altitudini, ca şi cum ar fi exersat sau ar fi căutat ceva, pe o rază de 7-8 km, în jurul „trabucului albastru-violet”. După vreo 30 de minute discul argintiu, ca şi cum ar fi răspuns la o chemare, s-a îndreptat către baza „navei-mamă”, unde a şi dispărut, după ce aceasta semnalizase printr-o fulgerare de lumină. Imensul trabuc începu atunci să revină la orizontală, se urni şi acceleră în urcare, dispărând în norii din care venise, exact împotriva vântului. Avea peste 100 de metri lungime iar discul argintiu depăşea 8-9 metri în diametru.

Anul 1954 este extrem de bogat în evenimente de acest fel. Prin octombrie a avut loc şi întâlnirea lui Larry în Florida, cu cei doi extratereştri care vorbeau engleza şi spuneau că vin din Alpha-Centauri în căutare de hrană. Ne-am ocupat deja de acest eveniment. Tot atunci a avut loc însă şi un ACCIDENT OZN. Este vorba de nava prăbuşită în Arhipelagul Spitsbergen, care a fost recuperată în întregime.

Din toate reperările şi întâlnirile de gradul II, III, IV reiese clar că ne aflăm în fata unei „invazii a Forţelor Aliate” extraterestre. Iată

ce justifică această presupunere:

Marea varietate a formelor OZN observate în zbor sau aterizate. Acestea se înscriu în limite cuprinse între 2- 3 km lungime (observaţie făcută în fosta URSS), „nave-mamă" de 100-200 m în formă de trabuc, alt tip de nave mari de 200-400 m (cât un teren sau două terenuri de fotbal) în formă de bumerang, observate în Statele Unite, Spania, Marea Britanie, Caraibe, Australia. Urmează navele sub 100 m în formă de disc, sferă, triunghi, clopot, ciupercă, diamant, trabuc, torpilă, fuselaj, farfurii cu o cupolă, metalice, transparente, incandescente, invizibile sau dematerializante.

După acestea, cea mai numeroasă categorie o formează navele mai mici de 50 m care au formele descrise mai sus, dar sunt diversificate şi sub formă de: platforme, cutii paralelipipedice (ca nişte frigidere), conuri duble, sfere cu un cerc lat împrejur, triunghiuri rotunjite, cruci, baloane, sub formă de ou, cu sau fără tije de aterizare, cu sau fără antene, cu sau fără ocupanţi, având cele mai diverse culori imaginabile.

În timp ce „navele mari" au un zbor lent şi maiestuos, cele mici se remarcă prin zborul rapid şi dezordonat, cu opriri bruşte şi accelerări instantanee, au o mare manevrabilitate şi diversitate de stiluri de pilotaj. De asemenea, ele influenţează în mod diferit fiinţele, maşinile sau instalaţiile de care se apropie, având o multitudine de manifestări sonore.

De la sunete asemănătoare zumzăitului unui stup de albine şi până la totala silenţiozitate s-au remarcat sunete de corn, zgomotul unui aspirator, uruit puternic, ţiuit înalt, pală de vânt, foşnet, schelălăit, tunet, bubuitură, orgă gravă, sunete melodioase, trozniturі, pârâituri, vibraţii simple ale aerului, vâjâit, sunet de compresor, lipsă acută de sunet etc.

Ce tehnologie o fi aceasta? Câte sisteme de propulsie şi de ce natură, ce fel de interacţiune între OZN-uri şi mediul nostru poate produce o gamă atât de variată de sunete?

Nu putem da un răspuns deocamdată!

Se pare că la fel de deosebite sunt şi fiinţele văzute, contactate de martori. De la uriaşi de 3 m în costume strălucitoare şi antene pe cap, apoi tot uriaşi dar în costume gonflabile prin care nu se vedeau decât doi ochi enormi de culoare deschisă, gama humanoizilor sau entităţilor este foarte diversă.

În afară de cei descrişi mai înainte, au mai fost văzuţi ocupanţi OZN cu un singur ochi, cu bot de câine, cu ochi de pisică, cu cap de animal, acoperiţi de păr şi cu labe cu gheare, fără nas şi urechi, fără mâini, cu bărbi foarte mari şi plete, fără cap, în pielea goală (nudişti), cu anterie lungi, cu pălării, cu blană mare şi deasă ca urşii, cu aripi de liliac, cu pene lungi şi subţiri şi fără mâini, dar cei mai interesanţi

mi s-au părut oamenii-şopârlă.

Aşa zişii noştri „oficiali” baricadaţi în spatele dosarelor şi proiectelor secrete, *au recunoscut* în sfârşit că sunt 9 specii diferite de extratereştri.

Ei nu vor să recunoască „doar” faptul că *există extratereştri.*

Or fi 9 specii diferite, dar nu există!

Şi ca să „demonstreze” *că nu există.* Ei, extratereştrii, au trecut la atac. Ca nişte adevăraţi „luptători al spaţiului” atacă şi se apără din toate poziţiile. Individual sau din nave.

Imobilizează, paralizează, trântesc la pământ, ard, iradiază, incendiază, topesc, doboară, izbesc, distrug.

NU OMOARĂ NICIODATĂ PE LOC!

Dacă sunt atacaţi „cu gândul” şi cu armele ripostează imediat. El DOAR SE APĂRĂ! În felul lor, şi ar fi ridicol să le cerem să se apere în felul nostru. Ar fi - cred - ceva mai rău!

Am făcut toate aceste remarci pentru că am devenit conştient de faptul că s-a intrat într-o NOUĂ FAZĂ A CONTACTELOR OZN. Această nouă fază nu a fost dictată şi nu li se datorează extratereştrilor ci în exclusivitate nouă, pământenilor. Aceasta este FAZA CRITICĂ şi o să vedeţi de ce!

Capitolul 3 FAZA CRITICĂ

Ca din întâmplare, în octombrie 1954 eminentul savant (de origine română) Herman Oberth, „părintele" rachetelor purtătoare pentru capsule şi nave cosmice face următoarea declaraţie într-un articol publicat de revista „American Weekly":

„FARFURIILE ZBURĂTOARE VIN DIN ALTE LUMI, DE FOARTE DEPARTE!"

Prestigiul imens al savantului dovedeşte două adevăruri ce nu mai pot fi contestate:

FARFURIILE ZBURĂTOARE EXISTĂ. ELE VIN DIN SPAŢIUL COSMIC, SUNT EXTRATERESTRE. VIN DIN ALTE LUMI!

Ce făceau aceşti extratereştri în 1954 pe Terra? „Fiinţa ieşi din aparatul ciudat şi fosforescent, care era cât un autocar. Avea haine de fier de culoare roşie, mergea ţeapăn, rotindu-şi ochii mari şi bulbucaţi pe faţa lui păroasă. Nu purta cască şi avea plete lungi pe spate."

„Se însera şi dintre tufişuri a apărut «un individ» cu combinezon verde pal, cu cască pe cap. Avea cel puţin 1.60 m înălţime şi pe cască îi sclipeau două luminiţe verzi, cam pe la urechi. Când l-a văzut pe martor, l-a *lovit* cu două raze albastre, care l-au trântit la pământ. Apoi a dispărut pur şi simplu."

„Puţin după miezul nopţii, martorul păşea liniştit prin iarba parcului, în spatele unor straturi înalte de flori. Brusc se lovi de o fiinţă păroasă, mică de statură dar cu înfăţişare omenească ce stătea ghemuită în stratul de gladiole. «Părosul» făcu un salt, îl zgârie adânc pe martor, cu sălbăticie îi sfâşie spatele şi cămaşa, şi îl culcă la pământ cu o puternică lovitură în ceafă. La strigătele victimei, cei doi prieteni care îl însoţeau au apucat să vadă humanoidul păros care fugea în salturi spre o navă discoidală, ce lucea puţin mai încolo şi care decolă imediat. Medicii spitalului din oraş au constatat urme adânci de gheare pe corp şi pe şira spinării şi o stare puternică de şoc, în urma loviturii primite în ceafă."

Ce voia această „fiinţă păroasă", cu un comportament sălbatic, dar cu un aparat de zbor cosmic, de înaltă tehnologie?

Omul nu l-a atacat, nu era înarmat, voia doar să-şi „facă nevoile" într-un tufiş! Oare aceste „fiinţe păroase" sunt „folosite" de extratereştri în scop de cercetare, sau acesta era „un extraterestru în persoană"?

Sunt cercetători care susţin că există o „bază extraterestră" chiar pe teritoriul Statelor Unite, unde extratereştrii creează „diverse entităţi", de regulă cu înălţime sub 1.40 m sau chiar mai mici, pe care

le folosesc pentru incursiuni de cercetare socotite periculoase, sau chiar la construcţie de „material de zbor” (nave de diverse tipuri şi mărimi), cu care brăzdează cerul Terrei în lung şi în lat.

Alţii susţin că există chiar 2 sau 3 asemenea Baze!

De ce ar avea nevoie extratereştrii de asemenea Baze pe Terra sau pe alte planete?

Iată o întrebare care dă o mare gravitate cercetării şi a unui eventual răspuns. Când vorbeam puţin mai înainte de o „fază critică” a contactelor cu civilizaţiile extraterestre mă refeream şi la acest aspect. Iată din ce decurge el:

PROGRAME SPAŢIALE

Noi înşine, locuitorii Terrei, consideram până nu de mult că o „civilizaţie avansată” (eventual civilizaţia noastră), are în mod obligatoriu un program de „cucerire a spaţiului cosmic.” Acest gen de program, sau programe, includeau tehnologie spaţială, adică vehicule şi mijloace de supravieţuire pentru călătorii interplanetare, susţinute de cercetarea, capacităţile energetice, tehnice şi umane, capabile să le realizeze. Scopul final era punerea piciorului pe alte planete din sistemul solar sau de mai departe, şi bineînţeles - întoarcerea înapoi.

DE CE?

În spatele acestui DE CE? se ascunde o întreagă sumă de motivaţii şi scopuri mai apropiate şi mai îndepărtate care poartă „in corpore” numele de PROGRES.

În primul rând toate programele de cercetare a spaţiului cosmic îşi propun atingerea unui alt astru din sistemul solar. Curiozitatea pământenilor nu este un simplu moft. Ştiinţele sunt direct interesate în aflarea unor răspunsuri precise, deoarece până acum s-au făcut doar calcule şi presupuneri.

Multe dintre aceste calcule şi presupuneri s-au dovedit eronate, în primul rând un anume „subiectivism” ne-a făcut să susţinem sus şi tare că numai aici, pe Terra există condiţii ideale pentru apariţia şi dezvoltarea vieţii. Dar chiar aici pe pământ, s-a descoperit că există fiinţe vii care trăiesc de mii de ani în condiţii socotite, până mai ieri, improprii vieţii. E vorba de nişte specii, nişte organisme vii care trăiesc în peşteri fără lumină, căldură, oxigen etc. Cercetările sunt în curs, dar încă de pe acum foarte multe teorii socotite intangibile, au început să se clatine, dacă nu chiar s-au prăbuşit cu totul.

În al doilea rând trebuie probat „pe viu” dacă oamenii *sunt apţi* pentru zborul interplanetar, dacă se pot adapta unei prelungite lipse de gravitaţie, absenţei ciclurilor lumină - întuneric, alimentării în condiţii prelungite de imponderabilitate, respiraţia unui aer reciclat

de mai multe ori, probleme legate de funcţiile organelor (inclusiv creierul), probleme de comunicaţii, transmiterea imaginilor, munca şi odihna în cosmos, experienţe în vid şi imponderabilitate, psihologia călătorului interplanetar, tehnologia zborului, combustibilul, condiţii cosmice, fiabilitatea materialelor, observaţii astronomice.

Toate programele cuprind MESAJE pentru eventualii „fraţi" din cosmos, mesaje concepute a fi uşor de descifrat. Acestea vorbesc şi încearcă să explice ce este rasa umană, inteligenţa, care locuieşte pe Terra, o planetă din sistemul solar.

Dar niciun „PROGRAM" nu include eventualitatea contactului cu vreo civilizaţie inferioară nouă, că zicem de tipul „Epoca pietrei" sau „a bronzului", sau ce-o mai fi pe acolo.

Ce vor face cosmonauţii noştri dacă vor întâlni o civilizaţie care trăieşte în peşteri, nu cunoaşte scrisul, cititul, roata, căruţa măcar, ca să nu mai vorbim de automobile, televiziune, nave cosmice?

Şi ca să nu exagerăm, să ne imaginăm o întâlnire cu o civilizaţie înfloritoare („tip renaştere"), satisfăcută de filozofia sa, de arhitectura şi arta sa, nebună după poezie şi „comedia del arte", după caleşti cu cai albi şi dantele, care se bizuie pe „ultimul răcnet" în materie de armuri şi săbii din oţeluri fine, păzită de o inchiziţie intransigentă şi străbătând mările şi oceanele în mari corăbii de comerţ cu pânze. Foarte multe pânze!

Cum să-i tehnicizezi pe aceştia? Cu ce să începi? Cu maşina cu aburi, cu dinamul sau pila electrică, cu automobilul, deci cu motoarele cu ardere internă, cu avioanele, dirijabilele, elicopterele: cu ce să începi instruirea, explicaţiile, transferul de tehnologie? Ce să faci cu ei dacă n-au complexe siderurgice, uzine electrice? Adică nu au energia necesară unei civilizaţii de tip tehnic sau supertehnic!

Capitolul 4 ILUZIA TEHNICĂ

„Niciun program spaţial nu include eventualitatea contactului cu o
CIVILIZAŢIE INFERIOARĂ NOUĂ”

În această situaţie suntem noi, pământenii. acum. Nouă nu ne va ajunge întreaga putere instalată a termocentralelor, hidrocentralelor şi a centralelor atomo-electrice, plus sursele de energie neconvenţională, NICI MĂCAR pentru a dezvolta telecomunicaţiile în următorii 20 de ani.

Resursele de energie nu sunt inepuizabile. Se termină cărbunele, se închid minele, seacă puţurile şi pungile petrolifere, centralele atomo-electrice pun mari probleme de fiabilitate, poluare (Cernobîl) şi creează probleme insurmontabile cu reziduurile atomice.

Din Marea Nordului s-a extras atât de mult ţiţei încât fundul mării se „lasă”, se tasează cu 0.1 m pe an. Câmpuri petrolifere din Texas şi Africa au secătuit cu totul. Pădurile s-au împuţinat la jumătate. Gazele naturale pun probleme de transport şi distribuţie. Sursele eoliene şi marine (mişcarea valurilor) au un randament foarte mic.

PROMISIUNILE făcute de ştiinţă, în ce priveşte sursele „inepuizabile” de energie prin reacţii de fisiune sau fuziune nucleară, s-au dovedit a fi doar „o frumoasă promisiune.”

COMPLEXUL ATOMIC nu rezolvă problema cuceririi spaţiului cosmic, adică „visul de aur al omenirii”. Soluţiile acestei probleme nu mai pot depinde de vechile concepte. O NOUĂ AVENTURĂ a civilizaţiei terestre, are nevoie de CONCEPTE NOI.

Ca să fiu mai clar, forţând puţin lucrurile, nu ne putem imagina că vom ajunge pe Marte cu un automobil de FORMULA 1 chiar dacă el reprezintă o culme a tehnicii şi tehnologiei.

Nici măcar cu o navetă spaţială, căreia i se fisurează conductele chiar pe rampa de lansare. UNDE NE SUNT INGINERII?

Unde sunt savanţii, fizicienii, atomiştii, inventatorii, marile genii?

Au apărut câteva OZN-uri şi ei s-au şi ascuns, au dispărut, se fac că plouă?

Nimeni aproape nu ştie că în acest moment profesia de cercetător, om de ştiinţă, savant, se află „la răscruce de vânturi.”

Marea presiune exercitată de „curentele orientale”, de „idealism”, de „new-age”, de paranormal, la care se adaugă în mod firesc „valul OZN”, având chiar în sânul comunităţii ştiinţifice un

mare cuantum de „noi concepte” legate de ştiinţele de frontieră cât şi „ideile absolut fantastice ale unor tineri cercetători”, toate acestea au ca rezultantă, scindarea opiniilor, „buimăceala” savantă, reală şi necesară pentru pasul următor.

MIC SCENARIU POSIBIL

Dacă mâine îmi încarc în automobilul meu ultimul tip Jeep 4x4 (tracţiune integrală) turbo, câteva lucruri familiare cum ar fi: cuptorul cu microunde, televizorul portabil, aparatul electric de cafea, camera de luat vederi, lanternele pentru noapte, sculele de pescuit şi vânătoare, ceva provizii, un aparat de emisie recepţie, haine de schimb pentru o săptămână şi bineînţeles, familia (doi copii mari şi soţia) şi plecăm într-o excursie de o săptămână în PAMPAS, suntem noi bine echipaţi?

SUNTEM BINE ECHIPAŢI! Aşa gândim noi şi plecăm voioşi după ce am consultat hărţile, traseele (turistice), localităţile (importante) şi geografia locului (râuri, lacuri, păduri, câmpii, munţi, văi). Nimeni nu ne poate spune însă dacă „acolo” a fost o furtună devastatoare acum două zile, o epidemie ucigătoare, o secetă cumplită, locuitorii au părăsit zona, au invadat lăcustele, totul este inundat etc.

Toate acestea s-au întâmplat când noi eram pe drum. Ne-am rătăcit în ultima noapte a călătoriei (am greşit drumul, nu continentul) şi a doua zi în zori, am descoperit un peisaj incredibil, terestru bineînţeles, dar cum nu ne aşteptam noi. Soarele arde nemilos, ape mari acoperă totul, niciun pic de umbră, niciun indicator sau localitate cât vezi cu ochii, niciun semn de viaţă în afara unor „crocodili” sau „şerpi de apă uriaşi” care ne dau târcoale în apele mâloase pe care plutesc resturi de animale, fragmente de locuinţe omeneşti şi un panou de reclamă „Coca-Cola”. Nu mai există stâlpii de telefon, doborâţi de ape, nu se vede niciun motel, niciun han, cabană sau staţie de benzină. Nu putem înainta, nici nu ne putem întoarce. Deocamdată. Apele mari au pătruns în maşină şi ne-au descărcat bateriile, acumulatorul e mort. Proviziile prost ambalate sunt de nemâncat. Ce putem face cu toate aparatele noastre care sunt expresia „înaltei tehnologii”, „ultimul răcnet”?

Umflăm barca gonflabilă, încărcăm totul în ea şi vâslim către un pâlc de copaci aflat pe o ridicătură, Acolo, printre arbori câţiva „gauchos”, de fapt o familie, ca şi noi, adăpostită pe rămăşiţele unei mici cabane, de frica dihăniilor. Ei sunt „disperaţi, morţi de foame şi de sete, se roagă lui Dumnezeu.”

CU CE-I PUTEM AJUTA? Cuptorul cu microunde la ce să

funcţioneze? Maşina de cafea e tot electrică. Apelurile prin staţia de emisie-recepţie se pierd inutil în eter. Nu ştim unde ne aflăm. Nu vorbim limba lor, nici ei pe a noastră. Le oferim câţiva biscuiţi şi o gură de apă. Ei freacă nişte beţe şi încropesc din iarbă uscată un mic foc. Fierbem şi bem împreună un ceai, A doua zi facem câteva poze, luăm imagini cu camera de luat vederi. Ei nu înţeleg ce facem. Apele se retrag. Ne spunem „Adios". Atât.

ACEASTA A FOST ÎNTÂLNIREA DINTRE DOUĂ CIVILIZAŢII!

Ei vor spune cum ne-am întâlnit. Poate o să-i creadă cineva, poate n-o să-i creadă. Noi vom povesti la rândul nostru călătoria şi întâlnirea ca pe un EŞEC!

Dacă noi nu putem ajuta o asemenea lume, cum ar putea alţii să o facă? Cum ne-ar putea extratereştrii ajuta dacă există o mică, foarte mică diferenţă, un mic „decalaj" (doar 200-300 de ani) între civilizaţia lor şi a noastră?

Chiar şi această mică diferenţă mi se pare „uriaşă". Şi chiar în condiţiile de pe Terra, orice încercare de a ne imagina o „aterizare" a omului secolului XX în secolul XVI pare de domeniul absurdului. Chiar aşa; o aterizare cu un „Concorde" să zicem, din Europa pe teritoriul Americii pe la 1600, îmbrăcaţi ca pentru o „expediţie" geografică, cu aparatele, instrumentele, armele, concepţiile şi cunoştinţele de astăzi, printre amerindieni, printre pieile roşii.

Ce să le spui acestor oameni de treabă care trăiesc din vânat şi agricultură, înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, cu suliţe de bambus, îmbrăcaţi în piei de animale şi locuind încă în colibe şi peşteri?

Să le vorbeşti despre zgârie nori, televiziune, computere, tomografie computerizată, universităţi, submarine atomice, sonde spaţiale, sateliţi de telecomunicaţii, lasser, rachete balistice „inteligente". Să le explici cum e organizată producţia de automobile, avioane, despre robotică şi despre energia atomică?

Ar fi absurd şi pentru ei şi pentru noi. Un asemenea dialog ESTE ABSURD pentru ambele părţi. Doar dacă „diferenţa" gradului de cultură şi tehnologie este foarte mică, ar mai fi o speranţă. Acesta este, cred eu, motivul pentru care majoritatea contactelor cu extratereştrii par atât de bizare pentru noi, pământenii. Întâmplarea ce urmează ne va da de gândit.

Capitolul 5 UN ACCIDENT FERICIT

„Există «fiinţe de lumină» care pot lua orice formă!”

Frank Fontaine (un impostor inocent)

În vara anului 1967, prin luna iulie, Allan S. (martorul ne-a rugat să nu-i divulgăm numele) a plecat la pescuit, ca de obicei împreună cu un prieten la Marile Lacuri. Cunoşteau un golf liniştit (la graniţa canadiană) unde închiriau o micuţă cabană şi o barcă de lemn cu un mic motoraş silenţios.

În a doua zi de pescuit, când încă nu terminaseră micile treburi ale instalării, prietenul lui Allan şi-a luat sarcina de a rămâne la cabană pentru a face o provizie de lemne şi pentru a merge la magazinul din localitate (23 mile) după alimentele necesare, tutun, condimente.

Allan se învoi să iasă cu barca la pescuit şi să asigure prima cină pescărească. Golful respectiv era deja cunoscut prin partea locului pentru câteva staţionări de OZN-uri observate de rarii locuitori şi consemnate pe scurt în presă. Cei doi prieteni nu erau însă la curent cu evenimentele.

Pentru Allan a fost o zi norocoasă. Până la prânz prinsese destul peşte ca să umple un juvelnic. Când s-a hotărât să se înapoieze la cabană, micuţul motoraş, care de dimineaţă mersese ca uns, nu mai pornea nici în ruptul capului. După ce a tras de vreo 20 de ori de cablul de pornire, fără rezultat, Allan şi-a aprins o ţigară gândind să se apuce să scoată cele 2 bujii ca să le cureţe. Era ancorat în apropierea unor plauri cu multă vegetaţie şi cu o pădure de stuf foarte înalt. Nu avea vizibilitate decât spre întinsul lacului şi spre malul unde se zărea cabana lor în marginea pădurii. Abia trăsese două fumuri din ţigară, când simţi că „aerul încremeneşte”.

Stuful şi vegetaţia de plaur care se mişcaseră până atunci cu foşnete familiare în bătaia unei brize plăcute, stăteau acum cu vârfurile neclintite, frunzele lungi şi subţiri ale trestiei parcă îngheţaseră. De pretutindeni, dar şi de foarte aproape, un fel de zumzăit făcea aerul să vibreze, dar era o vibraţie „simţită”, nu auzită.

Păru deodată că se face şi mai cald. Allan băga mâna dreaptă în apa lacului şi îşi udă faţa şi gâtul. Stropii de apă care-i căzură din palmă nu clipociră pe suprafaţa lacului. Lovi apa cu palma fără niciun rezultat.

Atunci acel bâzâit, acea vibraţie, crescu în intensitate.

„Vibraţia aceasta m-a cuprins din toate părţile şi mă ţinea ţintuit în loc fără să fac nicio mişcare. Ţigara îmi ardea degetele şi eu am lăsat-o să cadă în barcă.

Atunci «am început să văd» porii luminii care mă înconjura, era o zi însorită, luminoasă, fără pic de nor, şi eu vedeam porii luminii, moleculele aerului, «vedeam» celulele trestiei şi seva în filamentele frunzelor, vedeam structura lemnului bărcii în care stăteam.

Priveam drept în faţa mea şi «vedeam» peisajul de dincolo de plaur, îl vedeam prin trestia care acum era verde dar transparentă, vedeam până la 100 de km, cu o claritate extraordinară. Şi tot priveam aşa şi nu mă mai săturam de acest miracol; «vedeam» distinct «la milimetru» fiecare culoare care compunea tot ce se afla în faţa ochilor mei.

Atunci «am înţeles» structura materiei, m-am pătruns de adevărul miraculos al vieţii, care pulsează în acei «pori ai luminii» pe care-i vedeam atât de clar. Am văzut atunci că şi mâinile mele erau făcute din aceeaşi structură de lumină, la fel cu aerul, cu vegetaţia, cu tot. Şi acest «tot» era ceva din care eu făceam parte «cu bucurie». Vibraţia aerului era acum mai înaltă, mai fină şi mi-am ridicat ochii, căutând-o pe cer, dar n-am văzut altceva decât planete mari, departe, într-un cer violet şi blând, şi totul era din aceeaşi «pori ai luminii».

Eram perfect conştient, mă simţeam minunat în barcă, apa era nemişcată în jur când «sunetul» acela ca un roi de albine a început să scadă în intensitate. După vreo 2-3 minute a încetat cu totul, o pală de vânt a mişcat trestiile şi valuri mici au legănat barca.

De abia atunci am privit în jurul meu, Totul era ca şi înainte, soarele coborâse puţin către asfinţit. Nu am văzut nimic neobişnuit nici pe mal, nici deasupra plaurilor. Nimic. Doar în jurul bărcii pe o rază de 10-15 m pluteau zeci de peşti mai mici şi mai mari, morţi, clătinându-se pe valuri. Am luat unul care era mai aproape de barcă, şi mâna mea de pescar a simţit o răceală. Peştii aceştia muriseră acum, de câteva minute.

Fără să mă mai gândesc la motor, am apucat sfoara şi am tras-o cu putere. Motoraşul a pornit imediat şi am cârmit spre cabană. În stânga şi în dreapta bărcii peşti morţi pluteau pe apă ca frunzele căzute dintr-un copac. Nu-mi puteam explica fenomenul, nici nu voiam în momentul acela.

În acele clipe mă gândeam că pătrunsesem o mare taină a Universului care mă făcea fericit, ştiam la 34 de ani «că sunt făcut din lumină» şi aşa voi fi întotdeauna”.

După această întâmplare Allan şi-a văzut mai departe de pescuit şi de treburile lui obişnuite. La vreo 6 luni, adică prin ianuarie 1968 s-a apucat să scrie un mic „Tratat despre Lumină.” În acest Tratat

despre Lumină, fără să explice natura corpusculară sau cuantică, el afirmă că lumina nu este „decât o dimensiune” limitată la sistemul nostru solar. El spunea că dacă cineva s-ar deplasa exact cu viteza luminii ar rămâne într-un *timp capcană,* un fel de *veşnicie inutilă,* iar dacă va depăşi această viteză, care nu e o limită, va putea constata dimensiuni temporale ale trecutului şi nicidecum ale viitorului (acest viitor fiind un timp analog al timpului psihologic sau continuu, dar nicidecum sincron). Fără să ţină cont de teorie relativităţii a lui Einstein, pe care o socoteşte o sclipire de geniu, dar eronată în ce priveşte „adevăratul univers”, Allan S. spune cu umor că a vorbi de viteza luminii e ca şi cum al discuta despre fumul unei ţigări prins într-un balon de săpun. El mai spune că fiind „o dimensiune” lumina ia diverse forme, de unde şi confuzia că ar exista vreo legătură între *viteza luminii şi masă.* De fapt, masa nici nu există, ea fiind de asemeni doar o formă. Allan mai susţine că sistemul nostru solar are legile lui, particulare, în strânsă legătură cu dimensiunea, energia şi poziţia lui la un moment dar în Galaxie. Acestea se pot modifica lent sau mai puţin sesizabil în raport cu drumul pe care-l parcurge sistemul nostru în Marele Univers. Perioadele respective sunt foarte lungi în timp, iar timpul are alte valori păstrându-şi doar sensul şi cauzalitatea.

Cu cât un sistem planetar este mai mare, cu atât „viteza luminii” este mai mare. Fiinţele inteligente se pot adapta uşor la toate modificările ce intervin, legate de legile Marelui Univers, cu condiţia revelaţiilor deduse dintr-o „din ce în ce mai înaltă spiritualitate.”

Toate acestea mi-ar fi rămas necunoscute, dacă zece ani mai târziu o întâmplare neobişnuită n-ar fi adus lucrurile la lumină. Allan S. a rămas în acest timp, acelaşi om modest şi cu umor. Între timp şi-a făcut alţi prieteni şi alte cunoştinţe, cu predilecţie dintre oamenii preocupaţi de viitor şi de fenomenul OZN.

În vara lui '78 revine la Marile Lacuri, în golfuleţul amintit mai înainte, unde închiriază împreună cu trei prieteni, aceeaşi căbănuţă primitoare şi aceeaşi barcă de pescuit. Locurile sunt neschimbate, dar între timp fuseseră reperate multe lumini ciudate în golf. Un martor foarte serios care avea şi o casă de vacanţă ceva mai încolo, văzuse într-o zi un OZN de mari dimensiuni care staţiona exact în locul întâmplării lui Allan. OZN-ul cu vreo 10-12 „omuleţi” sau roboţi, executase nişte operaţii ciudate deasupra lacului, apoi se făcuse nevăzut.

În seara în care au ajuns, Allan, nerăbdător şi frisonat de întâlnirea cu locurile acestea care-l fascinau, a alunecat pe o scândură udă la debarcader şi a suferit un şoc la coloană şi bazin, care l-au ţinut la pat vreo două zile. În acest timp prietenii lui aveau grijă de el, l-au „doftoricit”, au mers la pescuit, au gătit şi seara îi povesteau lui Allan aventurile zilei.

În cea de-a treia noapte, când cei patru dormeau în cele două încăperi confortabile ale cabanei, cu uşa deschisă spre lac, a apărut o mică lumină albastră care cobora lin spre debarcader. Cei patru s-au trezit unul pe celălalt, intrigaţi de această mică lumină, care era acum în faţa uşii. Singur Allan s-a întors cu faţa în jos şi părea că a adormit din nou, când globul acesta iradiant de mărimea unui măr albastru-fluorescent, cu un mic halou în jurul lui a pătruns în cabană. Cei trei care priveau stupefiaţi au văzut cum „globul" s-a oprit căutând parcă ceva, apoi s-a mişcat către patul lui Allan şi s-a lăsat lin deasupra spatelui acestuia, peste pătură. Allan avea mâna dreaptă sub cap şi mâna stângă îndoită pe marginea de la perete a pernei.

În acel moment s-a auzit o troznitură, ca şi cum patul lui Allan s-ar fi rupt (chiar s-a şi rupt pe mijloc). Nimeni nu putea face nicio mişcare, nu puteau vorbi, ci doar respira şi gândi. În cabană toate obiectele se vedeau ca la aparatul Roentgen. Cei trei martori vedeau scheletul lui Allan şi propriile lor oase de la mâini şi picioare. Încăperile parcă erau radiografiate cu raze *„X"*.

Apoi „globul" s-a rostogolit încet către picioarele lui Allan şi a părăsit în viteză încăperea prin partea opusă uşii, trecând prin sticla geamului fără niciun zgomot, pierzându-se pe deasupra copacilor şi devenind o steluţă ce mai clipi câteva secunde pe boltă.

Allan se ridică cu greu pe marginea patului rupt şi începu să spună o rugăciune. Se priviră uimiţi, pentru că toţi cei patru erau de un albastru fosforescent, iar încăperile rămăseseră luminate difuz.

Pe Allan nu-l mai durea nimic. Le spuse celorlalţi că vede acum cu claritate „porii întunericului" care sunt diferiţi şi „încărcaţi de linişte". Prietenii, care-l cunoşteau foarte bine, inclusiv întâmplarea de acum 10 ani, îşi dădură seama că asistaseră la „o vizită" miraculoasă, la un fenomen extraordinar.

După vreo zece minute luminozitatea şi fluorescenţa „se stinseră" încet şi totul reintră în normal.

Allan povestea că a văzut globul cu toate că era cu faţa la perete, că „ştia" că trebuie să rămână aşa. Apoi a simţit o „apăsare" ca şi cum „o fiinţă vie" s-ar fi aşezat pe spatele lui. A auzit cum troznesc scândurile, a simţit cum se rupe patul şi atunci a început să se roage în gând. Imediat s-a simţit „eliberat" şi „a văzut cu spatele" cum globul albastru iese prin fereastra închisă. Întâmplarea nu a fost dată publicităţii, ci unul dintre prietenii lui Allan a ţinut o comunicare la „Colocviul de UFO-logie" din 1980.

Timp de doi ani cei patru prieteni au încercat să intre în contact sau să „cheme" entitatea albastră, fără niciun rezultat însă.

Din păcate în niciuna dintre „vizite" nu au fost făcute fotografii, nici imagini video. Nici nu-i trecuse prin minte lui Allan aşa ceva.

El nu se considera un „contactat" sau un preferat al „LOR" ci

are convingerea că acestea sunt simple „întâmplări normale” într-o lume cu care ne vom obişnui în curând.

Cu niciun an înainte, mai precis în noiembrie şi decembrie 1979 ziarele şi revistele din Franţa, discutau un caz pe cât de straniu, pe atât de relevant. Este vorba tot de nişte mici globuri luminoase, cu un comportament ce pare inteligent şi care fuseseră reperate chiar şi de către cosmonauţii americani în misiunile „Apollo 12”, „Apollo 17”, „Aurora”, „Gemini 7”, „Gemini S” etc. Printre alte „activităţi” pe care le făcuseră aceste „globuri luminoase” se numără şi descărcarea pilei atomice care furniza curentul electric pe „Apollo 13”.

Accidentul de care se ocupau ziarele franceze se înscrie însă în categoria contactelor prin răpire. Înainte de a se face ziuă, pe 26 noiembrie 1979 pe la ora 4 dimineaţa, trei tineri prieteni au devenit în numai câteva secunde eroii unei aventuri de o mare stranietate.

Frank Fontaine îşi aştepta prietenii în maşina sa. Cei doi erau în acel moment cam la 100 de metri în spate. Vedeau stopurile roşii ale maşinii lui Frank care le făcea semne cu mâna prin geamul lăsat. În acel moment „ceva” ca o sferă de lumină ceţoasă, de culoare albă-fluorescentă, a cuprins partea din faţă a maşinii. Nişte globuri mici şi albăstrui, de 30-40 cm diametru se roteau în jurul maşinii, dând roată acelui glob de ceaţă alburie.

Prietenii rămaseră încremeniţi. Îşi dădură seama că se întâmplă ceva. În acel moment sferele cele mici dispărură într-un tub albicios care zbură pur şi simplu, asemeni unei fantome, spre înaltul cerului. Automobilul era gol, nici urmă de Frank. Nici urmă de ceaţă luminoasă. Băieţii uluiţi au apelat la poliţia din Cergy-Pontoise, unde au povestit cu lux de amănunte uluitoarea întâmplare.

Ca în toate cazurile similare, NU AU FOST CREZUŢI! Ba mai mult decât atât, bănuiţi de a-l fi omorât şi ascuns pe prietenul lor, au fost reţinuţi şi anchetaţi în continuare.

Un caz similar se petrecuse[1] în Statele Unite, numai că martorul fusese răpit de o farfurie zburătoare. Şi atunci, cei şase prieteni ai acestuia, fuseseră bănuiţi de crimă şi ascunderea cadavrului într-o pădure.

Pe ziua de 3 decembrie 1979 Frank a apărut în condiţii inexplicabile, tot la ora 4 dimineaţa şi în acelaşi loc. Între timp presa şi televiziunea încercaseră tot felul de supoziţii care de care mai terestre. Iată ce a declarat Frank, aceloraşi autorităţi şi apoi sub stare de hipnoză:

„Mintea mi-a devenit deodată tulbure, ca atunci când eşti pe cale de a adormi. Am şi adormit, sau mi-am pierdut cunoştinţa, nu pot spune exact.

Am redevenit conştient, cred, într-un laborator, cu toţi pereţii albi, foarte înalţi. Eu credeam că visez, şi ca în vis, nu sesizam detalii

ci doar un fel de maşinării, aparate. În lumina aceea din laborator am văzut că sunt înconjurat de mici sfere de lumină. Acestea (am aflat imediat) pot face orice vor. Ele pot lua formă omenească, ca mine şi ca dvs. Nu erau mai mari ca o portocală sau ca o minge obişnuită de tenis. Erau în jurul meu, se deplasau încoace şi-ncolo prin încăpere. Când mi-am revenit, globurile au început să-mi «vorbească». Am început să vorbesc şi eu, cu teamă pentru că îmi auzeam vocea mea, iar pe a LOR o auzeam în urechi ca nişte mici aparate auditive.

Aceste globuri luminoase *sunt fiinţe.* Ele sunt foarte inteligente. Noi nu putem atinge nivelul lor de ştiinţă. Mi-au spus acest lucru. Mi-au spus că vor să ne ajute să evoluăm, să devenim mai înţelepţi, să atingem nivelul lor. Se tem însă că ştiinţa lor să nu fie folosită în scopuri rele. Ei pot lua orice formă. Vocea lor e domoală, odihnitoare. Noi suntem faţă de ei ca nişte maimuţe, ştiinţa noastră este înapoiată. Nu am putea folosi bine ştiinţa lor. Marea lor evoluţie le-a dat înţelepciunea, ştiinţa este viaţa lor."

Frank Fontaine şi-a revenit cu greu din această experienţă; mintea îi era încă tulbure, când a reapărut, salvându-şi prietenii bănuiţi de crimă. El trăieşte cu sentimentul unei înalte revelaţii pe care nu şi-o poate explica. Acum ştie că există O ÎNALTĂ INTELIGENŢĂ în Cosmos, că noi nu suntem destul de evoluaţi. Dar mai ştie că nu suntem SINGURI.

Frank a suportat, probabil, un proces de ştergere a memoriei, obişnuit în majoritatea răpirilor. El nu trebuia să ţină minte decât ce era *important* să ne transmită nouă. Şi anume că: există fiinţe „de lumină" care pot lua orice formă. Aceste fiinţe şi-au închinat viaţa ştiinţei. Ei au ajuns la înţelepciune. Ştiinţa noastră este primitivă, ca şi noi. Noi am putea folosi în rău ştiinţa lor. Noi trebuie să ştim că nu suntem singuri.

Cu toate că „mesajul" nu este prea încurajator, sensul lui este clar şi precis, el cuprinde conceptul LOR, care nu poate fi contrazis. Nici nu vreau să-i contrazic. Mă gândesc însă la sensul pe care-l impune un asemenea concept pentru fiinţele pământene. Acest sens este normal din punctul nostru de vedere, dar pentru „câţi" dintre noi?

Pe planeta noastră Terra există un punct de vedere destul de răspândit, şi cu o mare doză de adevăr şi dreptate, care susţine că nu tot ce înseamnă tehnologie avansată aduce după sine şi fericirea. Fiecare dintre noi mai poate gândi, şi pe drept cuvânt, că multe dintre suferinţele ultimei jumătăţi de secol au fost provocate şi accentuate de energia atomică, rachete de orice fel, poluare chimică, degradarea mediului în urma industrializării.

S-ar putea ca în sensul ACESTA, al progresului, să constatăm „greşeala" pe care ne-o sugerează Ei. Oamenii înşişi devin din ce în ce

mai conştienţi de acest fapt. Dar există un „tribut” pe care trebuie să-l plătească orice civilizaţie, la un moment dat?

Să fie oare aşa? Sau e doar o scuză?

Capitolul 6 „TEMPORALII”

„V-am mai spus o dată! Ei sunt Dumnezeu!”
Peter (mărturie sub hipnoză)
„Ei sunt fiinţe intermediare între om şi înger”.
Abatele KIRK

Noaptea de 30 spre 31 mai 1974

În această noapte un „Peugeot 404” a fost „răpit” cu tot cu ocupanţi, soţ şi soţie, şi transportaţi vreo 400 km între Beit Bridge şi Umvuma (spre Salisbury) în Rhodesia. Sub hipnoză (o metodă clasică în aceste situaţii) s-au obţinut detalii ale acestei aventuri stranii. Ne vom ocupa de acest caz pentru că şi aici „entităţile” sunt invizibile, au un comportament ciudat, ilogic (din punct de vedere uman) dar cu un caracter de informare şi comunicare „pe viu” la faţa locului, ca într-o vizită la Muzeul OZN.

Dialogul a fost realizat şi înregistrat de un specialist, Dr. Paul Obertik în cabinetul său, la 3 decembrie 1974.

Dr. Obertik este membru al „Societăţii de Cercetări Psihice” din Africa de Sud şi locuieşte la Durban.

Peter s-a dovedit a fi un „subiect” normal pentru experienţa aceasta. Dr. Obertik având o practică considerabilă, atât în domeniul medical cât şi al hipnozei, a garantat veridicitatea răspunsurilor lui Peter, sinceritatea lui, în timpul unei hipnoze profunde.

Nu acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Frances, soţia lui Peter care se afla în maşină, dar care a dormit multă vreme.

Dr.Obertik: Acum ascultă-mă Peter. Poţi să-mi spui tot ce vrei. Spune-mi încă o dată, eraţi în mers pe şosea, la aproximativ 12 km, de Fortul Victoria. Ce s-a întâmplat, unde erau Ei?

Peter: Noi eram la vreo 12 km de Fortul Victoria când am observat acele două obiecte. Două nave (OZN) împreună. Una era la 85° şi cealaltă la 90° direct deasupra maşinii, la 70 sau 100 m sus în dreapta. Ele (OZN-urile) trimiteau către noi nişte fascicule de lumină, ca nişte fâşii înguste. Nu mai văzusem asemenea lumină, de acest fel... fasciculele astea dirijau maşina mea, eram în puterea lor, ele ţineau direcţia, volanul, totul... Deci, la un moment dat, maşina „mi-a zis” să mă relaxez, să fumez o ţigară, să deschid

radioul. Am deschis radioul şi deodată, în locul emisiunii lui Laurenco Marques, cu muzică, s-au auzit semnale direct din „navă", direct de deasupra noastră, prin radioul nostru în mod direct, parcă maşina primea nişte impulsuri... Am încercat să lupt contra acestei chestii tot drumul, dar au coborât un ecran simulat peste parbriz, peste geamurile laterale şi peste luneta din spate (De fapt, Peter şi Frances erau cu tot cu maşină la bordul OZN-ului). Mergeam parcă pe deasupra şoselei. Nu mai mergeam pe roţile noastre. Şi mergeam în linie dreaptă! (indiferent de curbe). Apoi am simţit cum revenim pe roţile noastre din nou, şi cele două OZN-uri s-au înălţat la 1.5 - 3 km deasupra noastră. Apoi, mai pe scurt, s-au întâmplat... multe chestii... eh!

Dr.Obertik: Liniştеşte-te Peter. Tu poţi să-ţi aminteşti ce-ai vrut să spui cu chestiile alea. Spune-le. Despre ce chestii e vorba? Ce-ţi aminteşti în legătură cu ele? Au mai fost şi alte probleme?

Peter: Noi fuseserăm „programaţi" în interiorul maşinii. Nevastă-mea dormea, fusese „adormită" prin radio de vocile lor, ca să nu poată şti ce se întâmplă cu maşina, în maşină de fapt. Imediat „o formă" a fost proiectată în spatele nostru, direct pe bancheta din spate şi acolo a rămas tot drumul. „Forma" mi-a zis că pot să-l „văd" cum vreau eu, după dorinţa mea aşa-l voi vedea. Eu voiam să-l văd odată! Voiam să-l văd pe ticălos, pe mincinos, pe monstru. Şi fiindcă voiam să-l văd pe monstru, l-am văzut, era un monstru, avea faţa unui monstru... Nu ştiu cum... cum a făcut asta... nu ştiu cu adevărat... aş vrea să-mi amintesc... ah... pentru că eu voiam... dar ei...

Dr Obertik: Care Ei?

Peter: Le-au trebuit vreo şapte secunde ca să descopere că eu comunic cu trecutul, că eu pot să-mi controlez spiritul pentru a primi şi a da sugestii, ca să-mi şteargă amintirile. Simţeam cum încercau să-mi „spele" creierul, când mă voi întoarce în maşina mea... nu mai pot să-mi amintesc... Ei erau răutăcioşi... Nu puteau să mă soarbă în nava lor, cu fasciculele alea, eu le puteam vedea, le vedeam...

Dr.Obertik: Cum s-a întâmplat asta. Spune-mi Peter. Cum era nava lor?

Peter: Avea trei nivele (OZN-ul, n.a.). Etajul inferior... unde era grupul propulsor... Al doilea etaj era... (bolboroseală)... motorul... şi... piese.

Un loc de odihnă... comunicaţii... Centrul de călătorie. Etajul superior... Tabloul de zbor... complet... Centrul de

comandă interplanetar... Între ele erau legate cu două lifturi cu vid. Te aşezai în tub, şi te opreai la etajul unde voiai... Mişcarea prin interiorul navei se făcea prin aspiraţia vidului... aspiraţia... prin tot interiorul... prin tot aparatul. Avea vreo 25-30 de metri în diametru şi în jur de 18 metri în înălţime. Puterea maximă era de... de... (bolboroseală) în plan orizontal, la bordurile externe... lateral prindea o viteză... forţa directă în jos... avea un element stabilizator... Aşa era... nu conta câţi oameni aveau la bord. Puteau fi o mie în aparat, ei simulau apropierea lor... creau un spaţiu gol, o dimensiune... apoi se foloseau de posibilităţile oamenilor în stare de inconştienţă, puteau să le sugereze tot ce vroiau ei, oriunde ar fi fost...

Dr.Obertik: Cum arătau ei Peter? Ce aer aveau? Cum erau, în sfârşit...

Peter: Erau cum voiai tu să fie. Aveau un aer de ticăloşi ceea ce şi erau...

Dr.Obertik: Nu aveau ei o formă oarecare? O formă reală. Astea sunt forme pe care tu ţi le imaginezi. Dar în realitate, sunt entităţi fizice?

Peter: Da, fizice.

Dr.Obertik: Sunt materiali?

Peter: Entităţi fizice, materiale.

Dr.Obertik. N-au Ei un aspect solid, în mod normal? O formă sub care Ei există?

Peter: Cei care erau în maşină şi în… nava spaţială, erau toţi... cât am văzut eu... Erau toţi la fel, identici ca înălţime, culoare, alură, formă şi greutate.

Dr.Obertik: Şi cum arătau Ei?

Peter: Asemănători, la fel cu oamenii în general, cu fundurile mai mari, fără păr, două mâini, două picioare.

Dr.Obertik: Semănau cu noi, ce genuri? Bărbaţi şi femei?

Peter: Nicio diferenţă, fără organe deloc!

Dr.Obertik: Păi cum se înmulţeau?

Peter: Nu ştiu.

Dr.Obertik: Cum şi de unde au venit Ei?

Peter: Din galaxii exterioare.

Dr.Obertik: Care Galaxii?

Peter: Nu mi-au spus numele, mi-au spus doar atât: galaxii exterioare!

Dr.Obertik: Sunt prietenoşi cu pământenii?

Peter: Da.

Dr.Obertik: Atunci de ce nu ne contactează direct, dacă au o atât de mare putere?

Peter: Fiindcă există miliarde de persoane care nu-i înţeleg, nu-i vor în preajmă, nu vor să discute, nu vor să-i vadă!

Dr.Obertik: Nu se pot face înţeleşi?

Peter: Nu, pentru că ar trebui ca lumea să se schimbe, iar ei nu vor asta acum.

Dr.Obertik: Ei cred în Dumnezeu? Au Ei vreun Dumnezeu?

Peter: N-au niciun Dumnezeu.

Dr. Obertik: Nu cred în Dumnezeu?

Peter: Sunt fără Dumnezeu...

Dr.Obertik: Dar în ce cred Ei? În infinit... În nemurire?

Peter: Sunt extrem de evoluaţi.

Dr.Obertik: Sunt nemuritori?

Peter: Nu.

Dr.Obertik: Deci sunt muritori. Mor şi ei?

Peter: Da.

Dr.Obertik: În timp, după măsura noastră pământeană cam cât trăiesc Ei?

Peter: Nu ştiu...

După o pauză:

Dr.Obertik: Cum călătoresc Ei, Peter? Cu ce viteză? Pot depăşi viteza luminii?

Peter: Călătoresc în timp, n-au treabă cu lumina.

Dr.Obertik: Călătoresc în timp? Ce vrei să spui exact?

Peter: Ei pot călători folosind (cu ajutorul) timpul. Viteza luminii e prea mică pentru a parcurge miliarde de km pe secundă. Ca să meargă dintr-un loc în altul, de exemplu pe Pământ, ei îşi fixează momentul revenirii, se întorc în timp. Ei sunt călători în timp, nu în spaţiu!

Dr.Obertik: Cum vorbesc Ei? Vorbesc? sau comunică direct...

Peter: Ei... Mental... ştiau engleza perfect, ştiu toate limbile, fiecare limbă din galaxie.

Dr.Obertik: Vrei să spui că Ei cunosc Universul în întregime?

Peter: Ei cunosc tot Universul, noi suntem cât o gămălie de ac, cât o milionime de gămălie (faţă de Univers n.a.)

Dr.Obertik: Din ce lume vin Ei? Seamănă cu a noastră? Respiră oxigen?

Peter: Ei vin de pe 12 planete din Calea Lactee dintr-o lume fără războaie, sunt cu 2000 de ani înaintea noastră...

Dr.Obertik: Au făcut 2000 de ani până aici (?) Ce spun despre Terra, vom supravieţui?

Peter: Vor să schimbe Terra, cum au făcut cu Piramidele. Vor să schimbe tot... vor să introducă felul lor de a fi.

Dr.Obertik: Şi cum vor face asta?

Peter: Nu ştiu nimic.

Dr.Obertik: Spune-mi Peter, Ei sunt printre noi fără să ştim, deghizaţi?

Peter: Cu miile! Sunt peste tot!

Dr.Obertik: Peter, dacă vrei să-i contactezi şi să obţii cunoştinţe de la Ei, poţi s-o faci?

Peter: Contactează pe cine vor Ei, nu vor să influenţeze pe nimeni. Ei nu vor să facă nimic „direct", nu vor să atragă atenţia. Ei sunt cei ce sugerează. Proiectează, şi dirijează în felul lor, cu mult înainte. Depinde de noi dacă vom fi demni de laudă, dacă vom fi buni şi curaţi, aşa va fi pentru noi, bine sau rău.

Dr.Obertik:Peter, te rog să-mi spui dacă tu eşti „programat"?

Peter: Da.

Dr.Obertik: Lor nu le pasă dacă tu vorbeşti?

Peter: Nu. Ei doresc să existe oameni care-i cred, care cred în acţiunile lor, ar vrea ca întreaga lume să-i înţeleagă.

Dr.Obertik: Ce energie folosesc ei pentru călătoriile tor pentru navele spaţiale?

Peter: Timpul.

Dr.Obertik: Cum îl acţionează? Ca pe un combustibil, în ce fel?

Peter: Nu ştiu.

Dr.Obertik: Peter, ei cred în nemurire, în reîncarnare, ca noi pământenii, în corp şi suflet?

Peter: Totul este programat pentru ei. Ei sunt ca Dumnezeu în ochii noştri. Ei se reîncarnează în orice corp după moarte, şi revin pe pământ. Dar nu o fac automat. Se însămânţează, cresc, trec prin naştere, şcoală, educaţie. Dar totul este programat.

Dr.Obertik: Peter, dacă noi nu vrem, o fac Ei împotriva voinţei noastre?

Peter: Nu.

Dr.Obertik: Şi dacă noi dorim ajutorul lor şi le-o cerem sincer?

Peter: Nu. E ca şi cum ar deveni Dumnezeu!

Dr.Obertik: Dar ai spus că Ei nu cred în niciun Dumnezeu?

Peter: Ei sunt ca şi Dumnezeu, faţă de noi. Pentru că omul când vrea ceva se roagă la cer, ridică privirea către înalt. Oamenii se agaţă şi de un fir de iarbă ca să supravieţuiască.

Dr.Obertik: Au legi care-i guvernează? Legi care să fie deasupra lor?

Peter: Ei au legi de care n-am auzit niciodată vorbindu-se.

Dr.Obertik: Vreau să spun, au ei o Putere deasupra lor?

Peter: Depinde cum o iei. Cum noi suntem cu 2000 de ani în urma lor, aşa sunt şi ei cu 2000 de ani în urma altor fiinţe.

Dr.Obertik: Există un Spirit Universal? O Inteligenţă Infinită? O Forţă Universală, care să-i conducă?

Peter: Nu. Acest Tot este separat în unităţi individuale, fiecare Galaxie, fiecare Astru, fiecare Planetă...

Dr.Obertik: Spune-mi, sunt ei Marii Maeştri ai Pământului? Ca Yoginii Guru care au obţinut mari puteri de maeştri; în sfârşit, care pretind a avea contact cu Dumnezeu. Se spune că Dumnezeu este Universal, Puterea Absolută. Asta înseamnă că această Putere este deasupra lor?

Peter: V-am mai spus o dată! Ei sunt Dumnezeu!

Dr.Obertik: Crezi cu adevărat că Ei sunt Dumnezeu?

Peter: Sunt ca şi Dumnezeul lor pentru noi.

Dr.Obertik: Bineînţeles, Ei ţi-au spus că sunt muritori, sunt sau nu sunt?

Peter: Sunt muritori...

Dr.Obertik: Şi cum mor?

Peter: Ard.

Dr.Obertik: Ce fac?

Peter: Ei ard, se topesc, se varsă (în Marele Tot).

Dr.Obertik: Ce se întâmplă cu spiritul lor? Capătă altă formă?

Peter: Da.

Dr.Obertik: Asta, vasăzică. Spiritul lor e nemuritor?

Peter: Ca şi al nostru!

Dr.Obertik: Deci asta înseamnă că, de asemeni, spiritul nostru e nemuritor? Că trupul nostru fizic e dependent de nivelul cunoaşterii?

Peter: Noi suntem „comandaţi" de ei, în cele din urmă...

Dr.Obertik: Ţi-au spus-o ei, sau aşa gândeşti tu?

Peter: Mi-au spus-o ei!

(„Car teleported by U.F.O. in Rhodesia")

Charles Bowen

Povestea asta s-a întâmplat în noaptea de 30-31 mai 1974, în timpul unei călătorii întreprinse de Peter şi soţia sa Frances, între Salisbury şi Durban, în provincia Natal (Sud-Africa) cu un Peugeot 404. Până atunci nu prea băduseră atenţie fenomenului OZN, nu citiseră nicio carte cu acest subiect. Ei se stabiliseră de 5 luni la Durban, în Republica Sud-Africană, când a avut loc întâmplarea.

Călătoreau noaptea, fiindcă ziua era o căldură toridă.

Pe la 2.35 A.M. au zărit un poliţist, aşezat pe marginea şoselei, ţinând un walkie-talkie în mână.

Peter a redus viteza sub 100 km/h. Asta era limita legală pe tronsonul acela.

Apoi s-au întrebat ce căuta poliţistul acela singur în noapte, stând pe marginea drumului. Peter a remarcat că avea o uniformă

lucioasă, metalizată, spre deosebire de uniforma kaki obişnuită. Frances a zis că parcă era de plastic, cu o suprafaţă plastifiată.

S-au întors înapoi.

„Poliţistul" dispăruse, nu mai era nicăieri. Şi-au continuat drumul. Imediat au văzut pe colina din stânga o lumină ca un far puternic. Au crezut că este de la o casă, dar au observat că se mişcă odată cu ei. Au crezut apoi că e un elicopter al Poliţiei care supraveghează circulaţia Mai ales că emitea şi o lumină albastră puternică, cu o intermitenţă de 5 secunde.

Dar deodată farurile au început să slăbească iar viteza maşinii a urcat de la sine la 140 km/h. Radioul funcţiona foarte bine, ascultau muzică de jazz.

O lumină mare, ca de neon, înconjura automobilul. A început deodată să fie frig. S-au învelit cu o pătură, şi-au pus puloverele pe umeri. Motorul mergea foarte bine, atinseseră 150 km/h (era peste viteza maşinii). Bricheta electrică funcţiona normal. Peter şi-a aprins o ţigară.

Neliniştit, Peter a luat piciorul de pe acceleraţie ca să reducă viteza.

Nu s-a întâmplat nimic! Maşina continua să ruleze singură ca şi cum avea „pilot automat".

- Se făcea din ce în ce mai frig, în jur de 10°C.
- Parcă eram într-un frigider! spunea Peter. La un moment dat Peter a vrut să oprească, să vadă ce e cu maşina, de ce a rămas cu acceleraţia blocată, dar n-a putut să frâneze.

Volanul nu se mişca. A crezut că i-au amorţit mâinile şi picioarele din cauza frigului, dar nu era aşa. Avea mişcările libere. Îşi mai aprinse o ţigară. Nu voia s-o alarmeze pe Frances, dar ea era deja în pragul isteriei văzând ce se întâmplă. Maşina mergea nebuneşte iar Peter stătea nemişcat, imobil.

Peter îi spuse că a încercat să mişte volanul dar fără rezultat. Era „pietrificat".

France l-a întrebat disperată:

- Cum poţi să fii aşa calm?
- Nu-i decât un OZN! răspunse Peter.
- Ce vom face acum?
- Ce-ai vrea să fac?

În acest timp OZN~ul se mişcă pe partea dreaptă a maşinii, apoi din nou spre stânga.

La un moment dat au depăşit un autobuz african care avea toate luminile aprinse dar era complet gol. Era pe partea stângă a drumului. Apoi încă un autobuz iluminat, cu farurile aprinse, cu motorul mergând, dar gol-goluţ, chiar şi fără şofer, lucru de neconceput prin tocurile acelea în plină noapte. Unde erau pasagerii,

unde era şoferul?

Dacă ar fi fost „în pană” ar fi trebuit să planteze „triunghiul roşu” reflectorizant. Frances cunoştea autobuzele, ea lucra la firma unde acestea aduceau marfă.

Maşina gonea nebuneşte şi când mai erau 10 km până la Fort Victoria, OZN-ul s-a îndepărtat ca o stea care se stinge. S-au stins brusc şl farurile maşinii. Peter a oprit motorul şi a tras la Garajul Fortului. Maşina s-a oprit. Mecanicul constată că farurile nu funcţionează. Îi privi intrigat cât de „încotoşmănaţi” erau cu pulovere şi pături. El, mecanicul, era în maieu şi pantaloni scurţi şi tot îi era cald. Dormise lângă pompa de benzină. Au făcut plinul, apoi un duş şi o cafea fierbinte le-au redat forţele.

La 5.30 A.M. au părăsit Fort Victoria continuându-şi drumul.

Cam la 10 km după plecare, Frances a observat din nou o lumină mică în stânga, care a venit încet şi s-a fixat deasupra maşinii. Era o lumină fixă, nu clipea ca cea obişnuită dinainte şi se deplasa exact cu viteza maşinii.

Aceasta pornise normal, la prima cheie, farurile funcţionau acum foarte bine. Circulau din nou foarte lejer, mai ales că traficul era zero, nicio maşină pe şosea, niciun om. Parcă ar fi călătorit într-un deşert. O explicaţie există: era ziua naţională a Statului şi lumea nu mergea la lucru. Continuară drumul urmărind lumina de deasupra şi îşi dădură seama că în jur peisajul s-a schimbat brusc.

În loc de pământul uscat, cu câte un arbore-umbrelă rar, acum se întindeau şi în stânga şi în dreapta nişte MLAŞTINI imense. Numeroase tufişuri mici şi zone cu o iarbă verde şi înaltă cum nu există pe aici. În ambele părţi pământul părea mocirlos, cu întinse suprafeţe de apă neagră, părea ceva STRĂIN, strălucind sau reflectând lumina farurilor.

- Mari întinderi de MLAŞTINI - spune Peter foarte exact - care reflectau şi lumina de sus.

Drumul era uscat dar acostamentele erau noroioase, cu plante ca la tropice.

Atunci Frances remarcă un zgomot ca un bâzâit de greieri, un bâzâit constant ce nu era al motorului şi nici de la radio. Un zumzet foarte clar şi penetrant. Nu părea al unor insecte. Părea ca în vis, iar radioul începu să dea „acelaşi program” la nesfârşit.

Când au văzut vitezometrul au înlemnit; acum era la capăt, dat peste cap la 190 km/h.

Peter precizează că atunci când acul a ajuns la 200 km/h maşina mergea normal, lin, motorul nu clădea semne de oboseală, iar el avea „sentimentul clar” că ALTCINEVA conduce în locul lui, că el nu mai are niciun control asupra maşinii.

- Eu nu mai conduceam deloc! spuse Peter. Eram înlemnit de

frică. Nu avea nicio explicaţie pentru asta, ar fi vrut să fie pe bancheta din spate şi să privească.

Drumul se vedea „perfect drept” în faţa lor. De jur-împrejur acele MLAŞTINI şi maşina „zburând” în noapte, „dirijată” de ALTCINEVA!

Martorii, cu ochii ieşiţi din orbite, vedeau în locul frumoaselor aşezări rhodesiene, cu minunatele lor culori, în locul răsăritului magnific de aici, de un roz inconfundabil, că totul era „GRI”. Drumul, mlaştina, cerul. Totul deveni şi mai GRI când Peter stinse farurile. Atunci văzu clar cele 2 OZN-uri deasupra, la mică înălţime. În rest, niciun semn de viață cât vedeai cu ochii, nici oameni nici animale, numai mlaştini gri sub un cer gri-întunecat.

Frances adormise între timp (6.15). Peter încerca să prindă alt post de radio, răsuci butonul de la un capăt la altul. Nimic. Acelaşi bâzâit de greieri.

Pe la 6.30 dimineaţa, în timp ce Frances dormea dusă lângă el, Peter a pierdut noţiunea timpului.

- Parcă eram în comă, pierdusem noţiunea timpului, totul dispăruse, rămăsese un „drum solid şi drept prin mijlocul unor mlaştini cenuşii.”

La ora 7.30 cele două OZN-uri erau la locul lor. Peter văzu deodată VAMA, postul de frontieră. Maşina deveni din nou manevrabilă. Peter văzu ceasul de pe peretele VĂMII. Arăta 8.30. Ceasurile lor arătau 7.30(?). Vameşii rhodesieni erau primele fiinţe vii pe care le vedeau, după Fort Victoria.

Aceştia au avut un şoc când i-au văzut pe Peter şi Frances îmbrăcaţi ca la Polul Nord şi cu feţele îngheţate. În radio un post anunţă ora exactă. OZN-urile dispărură şi de abia atunci ei văzură soarele strălucind pe cer, ca un miracol. Ei nu-l văzuseră răsărind. Erau puternic traumatizaţi, erau confuzi. De la Fort Victoria până la Beit Bridge sunt 288 km. Kilometrajul lor arăta numai 17 km. 271 km lipseau cu desăvârşire Când au vrut să facă din nou plinul rezervorul era „ful”.

Abia mai târziu au observat că nici cauciucurile nu erau „deloc” uzate.

Ca să recapitulăm puţin vom consemna:

- Întâmplarea are loc în noaptea de 30-31 mai '74.
- un cuplu tânăr călătoreşte cu un Peugeot 404.
- Zăresc un „poliţist” cu haine lucioase şi un radio-emiţător-receptor în mână. „Poliţistul” e *plastifiat.*
- Apoi întâlnesc nişte autobuze luminate, dar goale.
- Apare „un elicopter” cu un far alb şi o lumină albastră intermitentă.
- Mai apare o lumină ceva mai sus.

- Maşina începe să gonească nebuneşte.
- Radioul „prinde” o emisiune, aceeaşi.
- Farurile slăbesc, viteza creşte.
- Nu pot opri la o staţie de benzină.
- Au senzaţia că maşina e „teleghidată”.
- Se face din ce în ce mai frig.
- Cele două lumini se înalţă la Fort Victoria.
- Ei pot opri să facă plinul. Mecanicul se miră că sunt îmbrăcaţi prea gros.
- Fac un duş, beau o cafea, îşi revin şi pornesc.
- Apar cele două lumini, începe coşmarul.

Această a doua parte a călătoriei o vom analiza mai detaliat.

Accidentul O.Z.N. Sud-Africa 31 mai 1974 ora 5.30 A.M.

Cei doi părăsesc Fort Victoria. Frances observă din nou lumina cea mică. Aceasta se fixează deasupra maşinii lor. Nu clipea, ca cea dinainte. Maşina funcţiona normal. Şoseaua era pustie.

Brusc peisajul se schimbă: în loc de terenul arid Sud African, apar nişte MLAŞTINI, Apoi mici boscheţi, o iarbă înaltă, suprafeţe lucioase Chiar şi acostamentele erau noroioase. Numai şoseaua era uscată.

Apare un bâzâit ca ţârâitul de greieri. Radioul maşinii transmite la nesfârşit acelaşi program (Stop TEMPORAL?). Bâzâitul este al doilea OZN.

Vitezometrul urcă la 190 km/h, apoi la 200 km/h. Maşina „merge normal” dar Peter acuză că „altcineva” o conduce. Drumul e perfect drept, înconjurat de MLAŞTINI CENUŞII.

Peter stinse farurile şi totul deveni şi mai CENUŞIU.

El văzu cele două OZN-uri deasupra, la mică înălţime. Radioul bâzâia ca un greiere.

Ora 6.15 A.M. Frances adoarme. Peter pierde noţiunea timpului. Parcă era în comă. Rula cu 200 km/h pe un drum drept printre mlaştini. Nicio localitate, nicio maşină, niciun om.

Ora 7.30 A.M. Se zăreşte postul de frontieră. Peter încearcă manevrabilitatea maşinii. Ea răspunde la comenzi. OZN-urile sunt acum sus de tot pe bolta întunecată.

Ceasul de la VAMĂ arată 8.30 A.M. Postul de radio dă ora exactă. Ceasurile lor arată 7.30 (?).

De pe kilometraj lipsesc 270 km. Din timp lipseşte 1 oră, rezervorul e plin. Cauciucurile intacte. Ei sunt zgribuliţi de frig,

îmbrăcaţi de iarnă, iar vameşii cu bluze şi pantaloni scurţi nu mai pot de cald. Abia acum Peter şi Frances văd soarele pe cer. Dar nu-l văzuseră răsărind. Păreau traumatizaţi, erau confuzi.

COINCIDENTE

Abia după 7 luni, în stare de hipnoză, Peter a putut să afle ce se întâmplase de fapt. Ce-şi amintea el fiind conştient, povestise cu lux de amănunte, dar nimic nu se lega, nu avea nicio explicaţie, părea bizar, ca într-un film S.F.

Frances, care a dormit în ultima parte a drumului (de la 6.15 la 8.30 sau 7.30 A.M.) nu are amintiri decât din timpul cât a fost trează. Ea e mult mai contrariată decât Peter, care e convins acum că el a fost supus unei experienţe extraordinare, extraterestre.

Dovezile materiale şi ceilalţi martori sunt de nezdruncinat. Şi asta pentru că maşina a fost verificată de mecanici, traseul este parcurs între puncte unde există mărturii clare şi precise. Pentru mine tocmai partea confuză, ireală din această aventură are o semnificaţie specială.

Există aici două elemente, aparent fără nicio legătură între ele, care dau cazului acesta o importanţă pe care nimeni nu a bănuit-o, care a trecut neobservată. Există şi al treilea element, el este şi mai important.

Capitolul 7 CAPCANA TIMPULUI

„Lumina farurilor rămânea în urmă... ”
Autorul

Călătorii în timp poartă spaţiul cu ei aşa cum melcul îşi duce cochilia în spate.

Chiar cu logica noastră rudimentară, cu conceptele noastre pământene neevoluate, această „realitate” ne face brusc să înţelegem, să ne ilumină cu acest adevăr „galactic”.

Este clar, cât se poate de clar! Călătoria în timp nu presupune „o parcurgere de distanţe” ci „aducerea *acestor ţinte”* (lucruri, obiecte, oameni) în interiorul, în prezentul unui loc (spaţiu) specific *„temporalilor”*. Urmând sensul acestei idei, călătoria în timp presupune „un loc hipertehnologizat”, o formă hipertehnică cu sursele de energie şi ştiinţă aferente.

Aceasta poate fi, în cazul nostru, NAVA SPAŢIALĂ TEMPORALĂ. Aţi remarcat diversele faze ale întâmplării, o anume gradualizare a procesului de „purtare în timp” a celor doi pământeni. Ei au fost încetul cu încetul „desprinşi” de lumea noastră, de timpul terestru au fost pur şi simplu „temportaţi” cu tot cu „nava lor” (un automobil de serie „Peugeot 404”).

Am spus „temportaţi” şi nu „teleportaţi” pentru că ei n-au fost clintiţi din drumul lor, ei au efectuat traseul lor pe care-l aveau de parcurs „dar în acelaşi timp” au fost şi ALTUNDEVA.

Gândirea umană, şi chiar istoria omenirii, consemnează şi nu consideră imposibil ca cineva, sau ceva să fie UBICUU, să se bucure de proprietatea de a fi în două locuri diferite ÎN ACELAŞI TIMP. Această proprietate se numeşte UBICUITATE.

În timpul războiului grecilor cu perşii, când luptele se dădeau în două locuri diferite şi la mare distanţă, pe uscat şi pe mare (Salamina), CADUCEUL a apărut „în acelaşi timp” în ambele locuri ale bătăliei, vestind victoria grecilor.

Dacă anticii puteau gândi un asemenea fenomen ca fiind posibil şi real, de ce n-am putea noi, cei de astăzi să admitem acest lucru?

În prima fază cei doi tineri au constatat o aberaţie în comportamentul maşinii, dar care nu avea datele „obişnuite” ale unei întâlniri cu OZN-uri, adică nu s-au stins farurile ci doar şi-au micşorat intensitatea:

LUMINA FARURILOR RĂMÂNEA ÎN URMĂ!

Asta ne spune nouă că vehiculul celor doi tineri era „temportat” peste viteza luminii.

Peter însuşi declară sub hipnoză că pentru Ei, viteza luminii este lentă, prea mică!

În acelaşi timp motorul maşinii funcţiona normal, ba chiar foarte bine, pentru simplul motiv că nu el, motorul, împingea maşina ci o altă forţă. Dacă suspendăm un automobil şi accelerăm normal motorul, indicatorul de viteză va arăta cu uşurinţă 200 km/h pentru că el este conectat prin cablu, *nu la roţile maşinii,* ci la cutia de viteză. Vitezometrul arăta în mod normal o viteză de rotaţie la ultimă treaptă, nu viteza de rulare, pentru că automobilul nici nu rula.

Din acelaşi motiv nici pneurile nu s-au tocit, şi nici benzina nu s-a consumat!

Niciun şofer, niciun expert nu şi-ar fi dat seama în acel moment de acest lucru.

Acum sunt sigur că în prima parte a drumului, până la Fort Victoria, Peter şi Frances AU FOST TESTAŢI; atât ei cât şi „nava lor" (Peugeot 404) au trecut un fel de examen în vederea adevăratei „temportări". Ei trebuiau să reziste fizic şi psihic. Fizic trebuiau să reziste „frigului temporal" şi şocului „temporal-biologic", care presupune o adaptare până la nivelul atomic, dar mai ales a celulelor vii, a ţesuturilor, a creierului mai ales.

Psihic ei trebuiau să depăşească şocul „transtemporalităţii", şocul imaginii şi al comunicării.

Frances nu a făcut faţă testului şi a fost „eliminată" prin adormire, prin somn.

- Peter, nu faci nimic? striga ea în pragul isteriei.
- Ce vrei să fac? răspundea Peter, dar în acelaşi timp gândea: „Trebuie să fac ce vor Ei pentru că «sunt programat»!"

Peter a intrat în „jocul" acesta cu o mare curiozitate şi deschidere a minţii lui. El făcuse sau avusese nişte experienţe în adolescenţă, când avea 14 ani. Atunci, aflându-se cu tatăl său în furgoneta acestuia, tot în Sud-Africa, văzuse pentru prima oară un OZN enorm, de 20-25m Ø. Îl văzuse de la 7-8 m pe şoseaua pe care mergeau. Tatăl său a frânat puternic după o curbă, astfel s-ar fi ciocnit în plin cu OZN-ul, care staţiona pe şosea. Tatăl său nu a vrut să discute cu nimeni acest incident şi i-a sugerat şi tânărului Peter să facă acelaşi lucru.

Acum Peter „simţise" ceva! Parcă aştepta o nouă întâlnire, o aventură. Şi acum, în plină aventură, se simţea destul de liber în mişcări, putea să fumeze, să privească, era şi spectator şi, în acelaşi timp, erou al unui eveniment pe care undeva, în subconştient îl aştepta de multă vreme.

Şi totuşi i s-a făcut frică. S-a speriat când „o entitate" a venit în „nava lor" şi l-a întrebat cum ar vrea să i se „înfăţişeze".

L-a întrebat pe el, pe Peter. Frances fusese testată şi „eliminată".

Prima fază a „testării” se termină la Fort Victoria. Ei pleacă de acolo la 5.30 A.M. liniştiţi în parte, refrişaţi cu un duş şi o cafea. Vedeţi cât de puţin îi trebuie unei fiinţe umane ca să se simtă bine, în siguranţă? Ei au trecut un examen fără să ştie, fără să simtă.

Este nevoie ca în continuare să fie treji amândoi. Frances îi va fi martoră lui Peter pentru ceea ce ea poate „să vadă şi să înţeleagă”.

Ea vede prima „luminiţa” care reapare şi se postează deasupra maşinii mergând cu aceeaşi viteză. Remarca ei este înnebunitor de adevărată, dar invers: maşina lor avea acum „aceeaşi viteză” cu OZN-ul.

Tot ea este martoră când „se schimbă peisajul” aude „ţârâitul de greier”, vede vitezometrul la 200 km/h şi îl ascultă pe Peter care spune că „altcineva” conduce maşina. Peter e şi el depăşit de evenimente, el crede că maşina este înconjurată de un „ecran simulat”. Apoi Frances adoarme.

Peter rămas singur pierde noţiunea timpului, se simte ca în comă. Radioul este într-o „capcană temporală” şi repetă la nesfârşit acelaşi program. Drumul este drept, printre mlaştini cenuşii. Acest lucru îl constată cu corpul' fizic, el stinge farurile, fumează, învârte butoanele radioului.

În acelaşi timp (prin UBICUITATE) el se află şi altundeva, adică în nava spaţială, unde primeşte „comunicarea” şi i se „spală” şi creierul de ce nu trebuie să ţină minte. El nu trebuie să ştie ce putere are NAVA, de unde vin Ei exact, cum se reproduc acele fiinţe, câţi ani sau ce durată are viaţa lor, câţi sunt înfiltraţi printre pământeni etc.

Ca şi „Eterienii”, „Temporalii” au simţul umorului, cred în Dumnezeu (cel Atotputernic), vin de pe 12 planete (nu le spun numele), pot fi „fizici” sau invizibili, vor să schimbe lumea, sunt prietenoşi.

„Eterienii” însă vor o întâlnire „oficială” şi o „organizează”, ţin prelegeri, fac demonstraţii, aduc un MESAJ, propun o colaborare pe termen lung.

„Temporalii” sunt „răutăcioşi”, nu au păr pe cap, au torsurile cam mari (în raport cu tipul uman), sunt aroganţi şi „superiori”, ei deţin secretul TIMPULUI, ei vor să „programeze” oamenii, să programeze reîncarnările, ce-i drept - cu grijă, după modul terestru, dar *de pe poziţia de dumnezei* ai rasei umane. Ei au „deasupra” lor alte fiinţe mai evoluate, ei cunosc tot Universul, şi aşa şi trebuie să fie, acesta este felul lor de a fi, modul lor de a EXISTA. Ei există stăpânind Timpul, fiind una cu Timpul, noi existăm stăpânind materia (ţărâna) şi suntem una cu ţărâna.

Avem totuşi „ceva” în comun. Spiritul! Şi ei respectă aşa ceva. Spiritul este nemuritor! Trupul poate să piară, să ardă. Spiritul nu!

Mă gândesc instantaneu la ritualurile morţii din vechile

credinţe, care finalizau prin ardere, arderea pe rug. Incinerarea.

Şi deodată mă cuprinde un fel de frig.

Peter şi Frances au suferit de frig (la propriu) în călătoria lor. Prima care a constatat că se face frig a fost Frances, care şi-a pus pulovărul şi s-a învelit cu o pătură. Mai târziu şi Peter a făcut la fel, el apreciind că temperatura scăzuse până la 10° C. Ba poate şi mai mult, dat fiind că spune la un moment dat că „parcă erau într-un frigider".

Aceasta era „temperatura reală a unui loc real" pe care ei îl străbăteau în acel moment. Spun că „îl străbăteau" pentru că ei au fost „temportaţi" într-un „loc real", într-un univers fizic, palpabil, care putea fi constatat prin simţuri, cum e şi normal. Ei n-au visat, n-au fost sugestionaţi, hipnotizaţi sau „scenarizaţi". Nu! Ei au trăit ceva neobişnuit „pentru ei", dar care era cât se poate de real.

Au văzut cum scade lumina farurilor.

A început să fie frig.

Au auzit „ţârâitul de greieri".

Au văzut mlaştinile cenuşii, solul acela înmuiat, şoseaua dreaptă şi uscată, tufişuri joase, pâlcuri de iarbă, un cer cenuşiu, o lumină ca de neon deasupra maşinii, un „poliţist" în costum lucitor, plastifiat.

Au simţit că maşina e „teleghidată".

Au ascultat un post de radio ca un patefon stricat.

Frances a dormit în „realitatea aceea"!

Peter a discutat în maşină cu „o fiinţă care putea lua înfăţişarea dorită de el".

A zis că e un monstru, a văzut un „monstru".

Ca în basme, când vrei să vezi Zâna cea frumoasă, o broască se transformă într-o fată frumoasă, care mai apoi se face invizibilă.

Practic, dialogul lui Peter a început pe drum. Convorbirea lui Peter din maşină cu „temporalul" făcea parte din protocolul de contact. Ei i-au spus apoi că sunt miliarde de oameni care nu-i ascultă şi nu-i înţeleg. Şi chiar mai rău: nu-i cred! Peter însuşi l-a făcut „mincinos" pe „temporalul" care „a apărut" să dialogheze în maşină. Mincinos!

Trebuie să fie infernal să fii o fiinţă superioară cu adevărat şi să nu te creadă nimeni!

Culmea, să nu te creadă un amărât de pământean, „cu gândire embrionară" şi „minte îngustă"! I-am citat pe mai vechii noştri „prieteni" EMERGENŢII.

Şi nu întâmplător am ajuns la ei, la „emergenţi"!

Dacă vă amintiţi capitolele anterioare (vol. I), acolo am discutat pe larg cazul acestor fiinţe extraterestre, care au aterizat la Digne, în

Franţa, prin 1950 şi care vorbeau în „mesajul lor” despre faptul că locuiesc în „habitaturi emergente”, pe planeta lor cu suprafaţa fluidică în majoritate.

Emergenţii au „la suprafaţă”, în aer liber - cum am spune noi pământenii, doar construcţiile industriale şi pe cei care le dirijează. Locuinţele propriu-zise sunt scufundate (emergente).

Noi am ajuns la concluzia firească de altfel, că pentru ei a fost cu adevărat un şoc atunci când au ajuns pe Terra şi au constatat că noi locuim la suprafaţă, pe teren ferm.

În programul lor de aterizare există şi variante probabile de a nimeri în mijlocul unei aşezări umane emergente, de a fi imediat detectaţi şi distruşi.

Asta o spun ei, cu gura lor! Ei considerau foarte firesc ca şi noi să locuim sub scoarţa planetei noastre. Motivul era foarte simplu şi atât de logic pentru ei, atâta timp cât şi pe alte planete colonizate fiinţele locuiesc în interiorul planetei.

Acest motiv foarte simplu şi perfect logic, constă în faptul că pe acele planete nu se poate locui la suprafaţă!

Suprafaţa fiind fluidică, MLĂŞTINOASĂ, este de două ori improprie habitaturilor.

1.În primul rând nu oferă teren ferm, sigur, pentru construcţii. Acesta este şi motivul pentru care în majoritatea cazurilor OZN-urile rămân suspendate la oarecare înălţime (0.50-3.00 m). OZN-urile au tren de aterizare, dar pentru platformele din interiorul planetelor, sau pentru fâşiile ferme şi uscate de la suprafaţă.

Aceste fâşii ferme şi uscate de la suprafaţă, le sunt familiare (şoselele, autostrăzile, căile ferate) dar nu în sensul de căi rutiere sau feroviare pe care-l au pe planeta noastră.

Acolo, aceste benzi sunt marcaje de orientare, delimitare, şi dacă vreţi - un fel de caroiaje care-i ajută să se orienteze la suprafaţă, pe acea suprafaţă fluidică sau mlăştinoasă pe care o au. Ei chiar pe planeta noastră zboară urmărind şoselele, autostrăzile, căile ferate, aterizând pe ele în siguranţă, şi fără teama de a se scufunda sau de a încurca circulaţia.

Din multe mărturii (Antonio Apadaca) reiese că pe planetele locuite în interior, există şosele, drumuri şi vehicule de transport, dar numai în interior. Dar chiar şi „în interior”, circulaţia preponderentă este cea aeriană.

2.Al doilea motiv care face improprie locuirea la suprafaţă în cazul planetelor fluidice sau mlăştinoase îl constituie gazele emanate în atmosfera acestor planete. Aceste planete au atmosferă proprie, dar aceasta este mult diferită de atmosfera noastră datorită faptului că întreaga suprafaţă a planetei (mlăştinoasă, fluidică) emană gaze specifice (metan, hidrogen sulfurat, anhidride, amoniac etc.) care sunt

improprii respiraţiei. Lipsa pădurilor de pe aceste suprafeţe este hotărâtoare, adică lipsa fotosintezei, a degajării de oxigen în atmosferă. Nici în interior compoziţia atmosferei nu are suficient oxigen pentru un pământean.

Am făcut această digresiune pentru a ajunge la similitudinea dintre „peisajul" descris de emergenţi pe planetele lor, sau cunoscute de ei, şi peisajul pe care l-au remarcat Peter şi Frances, la un moment dat, când a început „călătoria temporală".

Descrierea făcută de amândoi relevă dispariţia locuinţelor rhodesiene, a copacilor, a colinelor şi apariţia bruscă a unor tufişuri joase şi întunecate, apoi a unor zone cu iarbă înaltă între „mari întinderi care reflectau lumina". Nu vom spune că erau întinderi de apă, ci întinderi lichide sau fluide, mlaştini - spun martorii noştri. „Şoseaua" era însă uscată şi absolut dreaptă, fără nicio construcţie pe stânga sau pe dreapta, nu au văzut nicio construcţie nici mai departe de acostamentele „înmuiate" pe care le vedeau foarte aproape.

Nu au văzut nicio fiinţă, nici animale, nicio lumină, niciun vehicul, pentru că NICI NU EXISTAU!

„Şoseaua" era o „bandă de marcaj şi aterizare", iar Peter şi Frances erau „conduşi", dirijaţi cu mica lor navă (Peugeot 404) în mod firesc pe deasupra ei, pentru că aşa se circulă la suprafaţa acelei planete. Era atât de „în firea lucrurilor" încât nimeni nu s-a „obosit" să le explice. Ei au fost dirijaţi pe deasupra acestei şosele, simţeau că nu mai stăpânesc maşina, că roţile nu ating betonul.

Chiar dacă ar fi aterizat tot n-ar fi stins acea „bandă" ci ar fi rămas suspendaţi; după obiceiul locului.

Toate aceste mărturii încep să capete un sens, o imagine a unei alte realităţi care se conturează greu, dar se conturează din ce în ce mai clar pentru noi, pământenii. Nu ştiu cât de privilegiaţi suntem noi, având aceste condiţii de locuit şi trăit pe planeta noastră Terra, dar ştiu că mie nu mi-ar plăcea să vieţuiesc sub acele fluide şi mlaştini.

Am mai remarcat din mărturia celor doi că totul era gri (cenuşiu), peisajul înconjurător, cerul, şoseaua aceea; şi că a devenit şi mai cenuşiu când Peter a stins farurile.

Martorii nu au remarcat stele, nici lună, nici nori, nicio altă lumină în afara celor două OZN-uri care-i dirijau. Au remarcat doar cerul uniform şi cenuşiu.

Dacă ne amintim, „emergenţii" spuneau că atunci când „s-a făcut lumină" au văzut „o lume cu totul nouă şi extraordinar de frumoasă, cu un cer mai violet decât al lor, cu nori plutind în înalt şi o floră de o extraordinară bogăţie" (citat din memorie). Ei aterizaseră pe Terra!

Aşa le trebuie! Or fi cunoscând ei zece dimensiuni, or stăpâni ei timpul, izodinamica spaţiului, or cunoaşte ei tot Universul şi Adevăratele Legi, dar n-au un cer ca al nostru şi nicio asemenea floră!

Pot fi invizibili, pot lua orice înfăţişare, pot călători unde îi taie capul, pot trăi sute de ani, dar trăiesc sub mlaştini şi sub un cer cenuşiu, într-o lume cenuşie! Le-am zis-o!

Întorcându-ne însă la cercetările noastre, materialul pe care-l voi expune acum, se leagă perfect de ceea ce li s-a întâmplat lui Peter şi Frances. Adică starea de UBICUITATE. Cum au putut fi ei în două locuri deodată?

Întâmplarea s-a petrecut în 1968 în California, pe autostrada către Los Angeles. Tot cu un automobil dar cu patru persoane la bord: doi bărbaţi şi două femei, toţi martori serioşi, intelectuali de marcă.

„Ne aflam pe drum de mai bine de 45 de minute când din dreapta şoselei, dinspre coline, a apărut o lumină albă. Lumina asta albă s-a ridicat puţin apoi s-a îndreptat spre maşina noastră. Mai întâi a făcut câteva ocoluri, a zburat foarte repede până în depărtare, a virat brusc şi s-a întors exact înaintea maşinii la vreo 40-50 de metri mai sus. Ceilalţi doi s-au speriat, dar nouă ne plăcea această întâlnire, realizam că e ceva extraordinar. Şi aşa era! Era o navă imensă alb-argintie, «cât şase benzi de circulaţie» (18 m). În jurul ei avea un halou strălucitor ca o aură, avea ferestre şi un bord foarte lat sclipind mereu. Spectacolul era extraordinar. Plutea cu viteză şi balansându-se uşor, uşor, înaintea noastră dar nu făcea niciun zgomot...

Din bordul acela au sclipit nişte fascicule de lumină albă, lăptoasă, patru la număr, care s-au îndreptat către noi direct şi ne-au cuprins ca *în nişte cornete.*

Atunci am simţit cum îmi părăsesc trupul, trupul meu a rămas în maşină, îl vedeam de sus parcă de la 2-3 metri. Tot aşa i-am văzut înălţându-se şi pe ceilalţi trei, prietenii mei. Ei se înălţau odată cu mine, dar le vedeam corpurile lângă al meu, în maşina care se îndepărta pe şosea.

Nava aceea uriaşă plutea alături de noi, era acolo atât de aproape, maşina noastră se îndepărta cu trupurile noastre, apoi am văzut din nou cele trei lumini albe în jurul prietenilor mei care erau acum, din nou, lângă mine în automobil. Pontiacul nostru mergea normal pe şoseaua pustie şi noi ne reîntorseserăm în trupurile noastre. Atâta ştiu că s-a întâmplat! îmi amintesc vag nava aceea care se îndepărta lin. Şi asta a fost tot... ”

Atât să fi fost oare?

Un cercetător american i-a propus martorului să se supună unei regresii hipnotice. În timpul şedinţei de hipnoză martorul povesteşte:

„Am ajuns într-o încăpere imensă şi albă; acolo era motorul,

propulsia acelei nave. Un bărbat ca noi, îmbrăcat şi el în alb mi-a arătat cum este construită şi cum funcţionează această propulsie. M-a întrebat dacă vreau şi eu să construiesc un asemenea motor. Nu mi-a spus de unde este el şi nici nava lui. Apoi am coborât din navă în automobil şi ei au plecat”!

Imediat după această întâmplare, martorul s-a apucat să facă schiţele şi să organizeze o acţiune de construire a „motorului navei extraterestre”, acesta devenind scopul vieţii sale.

Cei trei prieteni care au fost implicaţi în acest incident, au confirmat punct cu punct întâmplarea, faptul că au văzut „un OZN imens” care a urmărit maşina câtva timp, apoi s-a îndepărtat. Dar nu ştiau nimic despre interiorul sau propulsia navei.

Ceilalţi trei nu fuseseră „programaţi”, ar zice Peter. Ca şi Frances, soţia lui, ceilalţi trei nu trecuseră examenul „temportării”.

Să nu uităm că şi George Dubois, cel accidentat într-o maşină „Citroen DS”, după ce s-a însănătoşit revenind din moarte clinică de trei ori, a acoperit într-o zi zeci de file cu schiţe, scheme şi formule care descriau „motorul” unei farfurii zburătoare. Documentele respective prezentate ulterior unui savant francez, specialist de marcă, l-au surprins pe acesta prin soluţiile simple şi ingenioase pe care le etalau, soluţii pe care savantul le căuta de zeci de ani.

Întâmplător şi accidentul lui George Dubois fusese „dirijat” de o imensă farfurie zburătoare.

Să fie astea simple coincidenţe? Dar câte coincidenţe de acest fel trebuie să se mai întâmple până vom lua în serios fenomenul?

Ei vor „să ne înveţe să construim motorul” unor nave cosmice?

Vom deduce din toate aceste întâmplări că există mai multe tipuri de comportament şi ele se pare să sunt specifice tipului de extraterestru cu care intrăm în contact.

Au fost deci întâlniţi extratereştri de statură mică, acoperiţi de păr, agresivi, necomunicativi, care atacă oamenii şi animalele, fură câini şi viţei, fură fructe şi legume din culturile pământenilor, nu vor să fie văzuţi, se furişează, fug.

Apoi sunt „cei comuni”, scunzi, cu capul şi ochii foarte mari, care nu atacă, nu fură, nu răspund la provocări dar se apără cu mici spoturi care paralizează sau imobilizează. Nici aceştia nu comunică şi dispar imediat ce sunt văzuţi.

Ar urma o categorie numeroasă de extratereştri, reperaţi în Statele Unite şi Europa, de talie mică, cu ochii mari şi pupile de pisică; ei se feresc de oameni, studiază iarba, florile, apa lacurilor şi a fântânilor, solul şi îngrăşămintele, au nave mici şi „nave-mamă” mari, în formă de trabuc.

După ei vin „răpitorii”, extratereştri de cel puţin patru tipuri, văzuţi împreună sau separat. Aceştia studiază comportamentul uman,

anatomia şi fiziologia pământenilor, răpesc la bordul navelor oameni cărora le studiază ţesuturile, unghiile, părul (prin smulgere!) organele de reproducere. Abandonează victimele la mari distanţe de locul răpirii, nu le pasă de fiinţele umane, le tratează brutal, ca pe nişte animale. Ei nu comunică nimic. Câteodată îi duc pe pământeni pe „navele-mamă", la bazele lor secrete, sau chiar pe planetele lor.

Categoria „cea mai defavorizată" o constituie însă extratereştrii (două sau trei grupe asemănătoare) care au suferit cele mai multe accidente pe Terra. Pe aceştia i-am descris în capitolele anterioare cu lux de amănunte. Tot în prima parte a cărţii am consemnat şi încercarea lor de a colabora cu americanii (întâlnirea din Nevada şi Baza Air Force Holloman).

O categorie aparte o constituie extratereştrii „atipici". Ei au fost întâlniţi pe Terra în cele mai diverse locuri şi ipostaze; unii mici de statură şi burduhănoşi, cu bărbi şi plete mari, îmbrăcaţi cu „anterie" în culori ţipătoare, cu pălării ciudate şi vorbind „aiurea", mergând pe jos sau cu nave ovoidale, întrebând oamenii în limba acestora, punând cele mai bizare întrebări.

Ei nu comunică nimic şi dispar imediat cu nave sau fără nave. Alţii, cu simţul umorului, sau contradictorii, de statură înaltă, cu îmbrăcăminte metalizată, spun că vor să răpească oameni (Voronej), fac demonstraţii puerile de avertizare, adună diverse materiale din curţi şi de pe lângă drumuri, se pot dematerializa şi îi pot face nevăzuţi şi pe pământeni. Nici ei nu par dispuşi să comunice cu oamenii, sunt într-un stadiu de „cercetare".

O grupă aparte o constituie cei foarte civilizaţi şi politicoşi, veniţi din curiozitate sau din interese ştiinţifice şi „economice". Aceştia vorbesc orice limbă, nu se feresc de grupuri mici sau de martori singuratici, intră în vorbă, spun de unde vin, dau explicaţii despre navele lor, despre propulsie şi zborul interstelar, ei par dezamăgiţi de nivelul nostru de cultură şi civilizaţie, dar nu şi de Planeta noastră. Aceştia sunt cei mai rari vizitatori; printre ei se numără şi cei care au avut strămoşi şi care au vizitat demult sau au locuit o vreme pe Terra. Tot în această categorie se înscriu şi uriaşii, de 2,0-3,5 metri, cu spirit ludic, neagresivi, care nu comunică nimic şi se feresc de oameni, pe cât e cu putinţă.

Au fost semnalate în ultima vreme „nişte fiinţe verzulii" aparent în pielea goală, cu urechile mari şi ascuţite, cu ochii imenşi, cu labele palmate şi doar trei degete. Aceştia umblă în grupuri numeroase, „echipe de cercetare", se ascund în şanţuri cu apă, în canale, în lagune. Ei se feresc de oameni în orice împrejurare, nu sunt agresivi, au nave foarte mari şi baze pe planeta noastră în mai multe locuri secrete. Ne vom ocupa pe larg de aceşti vizitatori într-un capitol

următor,

Mai rămân trei grupe distincte care au în comun o trăsătură extrem de interesantă.

Vor să comunice cu oamenii, să practice un schimb de informaţii referitoare la cultură, ştiinţă, tehnologie. Unii vor să schimbe lumea noastră, alţii vor s-o dirijeze, s-o îndrepte „pe calea cea bună”. Se pare că pe aceştia îi mai leagă ceva: starea GREGARĂ a planetelor lor, condiţiile foarte dificile de habitat pe aceste planete, care au fost sau au devenit improprii vieţuirii, în raport bineînţeles cu Terra, cu frumoasa noastră planetă.

În studiul pe care îl întreprind, eu i-am numit „Emergenţi”, „Eterieni”, „Temporali”. Cu toate că au unele lucruri în comun, ei au şi particularităţi care-i deosebesc fundamental.

Capitolul 8 EMERGENŢII

„Noi venim de pe o stea rece din QUADRANT aflată la 14.6 ani lumină de Terra!”

Ummiţii

Aceşti extratereştri au suferit mai multe accidente, atât pe planeta noastră cât şi pe alte planete, decât toţi ceilalţi. Se pare că tehnologia lor este foarte dezvoltată dar sunt la început de drum în ce priveşte vizitarea altor lumi locuite de fiinţe inteligente. Neadecvarea tehnologiei lor de zbor poate fi obiectivă, privind condiţiile întâlnite aici sau aiurea, dar poate fi şi subiectivă, în sensul că (asemeni nouă) nu au o prea mare - deschidere către conceptele Marelui Univers. Chiar ei declară că sunt legi deosebite faţă de sistemul lor stelar.

Ei au aterizat în număr mare pe planeta Terra, după ce câteva expediţii au dat greş, s-au prăbuşit sau au fost doborâţi de armele şi mijloacele neconvenţionale ale pământenilor.

După douăzeci de ani de tatonări şi catastrofe, s-au hotărât să ia legătura cu pământenii la cele mai înalte niveluri. Şi-au făcut-o într-un mod care a iscat foarte multe controverse şi foarte mult mister. La un moment dat s-a iscat zvonul că încercarea lor de contact este o acţiune a KGB-ului, care vrea să se folosească de fenomenul OZN ca să destabilizeze şi să îndoctrineze Occidentul. Americanii n-au dat crezare acestui scenariu şi au luat contact direct cu Ei, în schimb francezii au căzut în capcana suspiciunilor, cu toate că „emergenţii” au aterizat pe teritoriul lor, ba chiar „au invadat” Franţa. Dar să luăm povestea de la originea ei, de acolo de unde a plecat.

Totul a început în vara lui 1965. Un proprietar al unui birou de copiat acte, bine utilat cu Xerox şi alte mijloace de multiplicare rapidă, cetăţean spaniol şi rezident în Madrid, a dat un anunţ publicitar în ziarul local „A.B.C.” oferindu-şi serviciile biroului său.

După câteva zile, în urma anunţului, a fost vizitat de doi domni, scandinavi după înfăţişare, înalţi, bine făcuţi.

Unul din ei, care avea o voce „cântată”, i-a spus că sunt danezi, doctori în ştiinţe, şi că-i vor dicta nişte lucrări ştiinţifice, pentru a fi multiplicate. I-au oferit un avans de 1000 pesetas.

Au început dictarea şi redactarea manuscriselor, când într-o zi copistul a rămas ca trăznit:

„Noi venim de pe un corp celest răcit (o stea rece) numit UMMO, aflat la 14.6 ani-lumină de Terra”.

Copistul scrise în continuare, dar deveni neliniştit, şi ca şi cum i-

ar fi citit gândul „Dr. danez” spuse cu blândeţe:

„Nu te teme: ce-ţi dictez este adevărat! Îţi voi dovedi imediat!” Şi scoase din buzunarul interior al hainei o sferă mică pe care o plasă în aer. Sfera plutea nemişcată în cameră.

„Acesta este unul din multele mijloace de observaţie de la distanţă, zise străinul.” Îşi ceru scuze pentru demonstraţie şi spuse că nu doreşte să tulbure viaţa intimă a pământeanului apoi făcu să funcţioneze „maşinăria”. Aceasta redă cearta, discuţia aprinsă pe care o avusese acesta în birou cu soţia lui, intrigată de cei „doi danezi”, de materialele lor dubioase, cerându-i să anunţe poliţia. Copistul văzu scena apărând pe mica sferă cât o portocală şi auzi vocile lor certându-se. Soţia striga că n-are nicio încredere în „străinii ăştia”, că ea crede să sunt nişte spioni, şi că va anunţa ea poliţia cât se poate de repede.

Omul nostru nu avu încotro şi trebui să-şi respecte contractul cu „străinii”. El se angajase să trimită cu regularitate, prin poştă, copii ale acestor documente, unor personalităţi din Spania şi din alte ţări. Documentele erau multiplicate pe coli de hârtie (furnizate de „străini”) care aveau timbrul semnului UMMO.

Pe zi ce trecea se simţea tot mai înspăimântat, tot mai frământat de extraordinara aventură căreia îi devenise martor şi victimă.

El propuse tuturor „corespondenților” cărora le trimitea documentele misterioase, să se întâlnească şi să hotărască împreună ce aveau de făcut şi dacă e necesar să informeze autorităţile spaniole.

Această întâlnire n-a putut avea loc, căci ummiţii îi citeau gândurile, ştiau tot, şi l-au ameninţat cu severitate să păstreze secretul.

Şi ca să le facă în ciudă francezilor KGB-ul trimite ia Madrid pe 6 februarie 1966 o farfurie zburătoare imensă, plină de lumini, care stă la mică înălţime deasupra centrului şi scoate toată lumea pe străzi. Fiind noapte, nu s-a putut vedea dacă pe „burta” OZN-ului scria KGB sau altceva.

Se pare că scria altceva. Vom vedea mai târziu. Totul avea să culmineze pe 10 iunie 1967.

În primăvara lui 1967, Antonio Ribera (personalitate marcantă) primeşte la Barcelona, un telefon, prin care un domn din Madrid îi solicită o întâlnire pentru a-i comunica ceva foarte important. Omul din Madrid se numeşte Julian Delgado şi întâlnirea are loc puţin mai târziu la Cafeneaua Cops.

La întâlnire, emoţionat, Delgado spune că a citit cartea recent publicată de Antonio Ribera „Marea enigmă a Farfuriilor Zburătoare”, fapt care l-a îndemnat să i se adreseze cu toată încrederea, în legătură cu subiectul.

Delgado îi destăinuie că are un prieten care este inginer, Enrique Villagrosa, şi care „vorbeşte la telefon cu extratereştri!!!”

28 noiembrie 1966. Cerul e întunecat, nori grei de ploaie deasupra Madridului. Întuneric adânc. Ora 2 noaptea. Telefonul sparge tăcerea, Enrique ridică receptorul, se uită în jur prin întuneric. Interlocutorul vorbeşte rar, fără inflexiuni, ca un robot. Are un uşor accent străin, nu ezită când răspunde la întrebări. Cu o stupefiantă precizie el îi răspunde lui Villagrosa care-l „testează” din cele mai diverse domenii: ştiinţă, istorie, arheologie, biologie, tehnică... Extraterestrul răspunde „fără nicio întrerupere” ca şi cum ar citi dintr-un dicţionar (enciclopedie). Inginerul are impresia pe moment că vorbeşte „cu un creier electronic”.

Spre surprinderea tuturor celor care sunt la curent, aceasta nu este singura convorbire telefonică cu „extraterestrul” şi Villagrosa nu este singura persoană care primeşte astfel de telefoane.

Un ofiţer de poliţie (numele este secret, datorită funcţiei pe care o are) a primit de asemeni nenumărate apeluri şi a avut lungi conversaţii. Fiind profesionist, i-a cerut extraterestrului un număr de telefon la care să-l contacteze. Aparatura de urmărire a convorbirilor i-ar fi permis să-l localizeze.

A doua noapte a primit un apel localizat la Londra, şi spre dimineaţă un nou apel localizat în... Noua Zeelandă!

Demonstraţia era clară!

Cerându-i-se extraterestrului dovada palpabilă a celor spuse la telefon, a doua zi inginerul Villagrosa a primit „rapoartele tehnice” cerute. Acestea erau dactilografiate pe nişte coli de hârtie, timbrele cu amprenta ummiţilor, semnul)+(. Acest semn este simbolul alchimiştilor pentru Uranus cunoscut din vechime.

Aşa a luat act Antonio Ribera de această incredibilă comunicare cu extratereştrii. După această întâlnire Julian Delgado şi Antonio Ribera au fost puşi în contact prin intermediul lui Enrique Villagrosa, cu un grup de personalităţi deja contactate.

Capitolul 9 OOYAGAA. O stea rece din Quadrant

„Ummo - OAWOOLEA UEWA oemm, descrierea detaliată a «farfuriilor zburătoare»”

Ummiţii

Prin 1965 vreo 20 de persoane (importante) din Madrid, o personalitate din Valencia, două persoane din Barcelona şi un „senor” din Bilbao, au început să primească în mod regulat prin poştă sute de pagini care conţineau informaţii năucitoare despre o civilizaţie extraterestră care era în contact cu locuitorii de pe Terra, care aterizaseră aici cu mulţi ani în urmă. Ei doreau un schimb de informaţii despre culturile şi civilizaţiile de pe Terra şi de pe planeta lor, dar negăsind audienţă la pământenii deja contactaţi, temându-se să nu fie distruşi şi hărţuiţi, au ales această modalitate, care le oferea discreţia şi securitatea necesară.

S-au adresat deci: unui dramaturg şi scriitor, unui inginer, unei funcţionare de la Ambasada Statelor Unite, unui specialist în telecomunicaţii, şi mai târziu lui Rafael Fariols şi Antonio Ribera, care au primit şi ei aceste rapoarte. Sute de pagini extraordinare, de o mare probitate intelectuală şi ştiinţifică.

Acesta era faimosul „Raport UMMO” care crease deja o legendă.

Eu nu am văzut decât o parte din acest Raport şi anume:

1. „Bazele biogeneticii fiinţelor care populează Cosmosul.”

Ei spun, printre altele, că mutaţiile care determină evoluţia speciilor, sunt determinate de Ciclurile Cosmice. Un asemenea Ciclu se termină acum pentru Sistemul nostru solar, pentru noi pământenii, după care vom intra într-un alt Ciclu Cosmic (al Vărsătorului) care va aduce mari schimbări în viaţa oamenilor, în concepţiile lor, în modul lor de a gândi lumea şi viaţa, precum şi în ştiinţă şi tehnologie.

„Se face o menţiune specială asupra unei combinaţii misterioase din corpul fiinţelor inteligente, gânditoare: este vorba de cei 84 atomi de crypton care situaţi în hipotalamus fac legătura între corpul fizic şi cel psihic - (sufletul).

1. „Teoria Ibozoo uu” - un concept nou despre spaţiu, timp, şi celelalte 10 dimensiuni, din care ei stăpânesc doar 7.

Cosmosul este nemărginit, dimensiunile pot fi nenumărate. Conceptul „Ibozoo uu” nu are nicio legătură cu fizica terestră. Ei

spun că, în general, concepţiile noastre ştiinţifice n-au nicio legătură cu „natura reală a Cosmosului”.

Fizica atomică concepută de noi ar fi eronată. Partea aceasta a Raportului este de înalt nivel ştiinţific, plină de explicaţii ce depăşesc nivelul nostru actual.

3. Descrierea navelor interplanetare (spaţiale) Ummo - „OAWOOLEA UEWA oemm” conţine descrieri detaliate ale „farfuriilor zburătoare” de care se folosesc Ei, principii de propulsie, de navigaţie, de construcţie şi funcţionare cu schiţe şi ilustraţii. 43 de pagini năucitoare.
4. „Ummoalewe şi structura socială de pe Ummo” cu referire la modul lor de existenţă”.

Ummoalewe este descrierea acelei planete fluide, cu habitaturi (locuinţe) scufundate (emergente) cu industria amplasată la suprafaţă, în aer liber, şi cu întreaga populaţie care locuieşte în interiorul planetei. Este descrisă organizarea lor socială, un fel de etnie unică, cu un singur guvern, cu o singură limbă şi cultură, cu modul lor de comunicare foarte redus la nivelul vorbirii, dar extins în lungi comunicări telepatice.

Vorbesc apoi despre etica lor, despre morala lor şi educaţia pe care o primesc. Mai sunt pagini impresionante despre riscurile pe care şi le asumă fără să crâcnească, cum îşi încredinţează corpul şi voinţa conducătorilor. Vorbesc şi despre pedeapsa şi umilinţa de a se dezbrăca în pielea goală! Par dezamăgiţi şi entuziasmaţi în acelaşi timp de Ooyagaa - o stea rece din Quadrant: Terra!

Drept să vă spun, nici eu nu sunt mai entuziasmat de Ummoalewe şi nici de locuitorii săi. Şi nici nu văd de ce aş fi!

Între timp Rafael Farriols şi Antonio Ribera au investigat cazurile certe ale observaţiilor şi întâlnirilor cu OZN-uri şi au scris împreună cartea „Un caz perfect”. Cu câteva zile înaintea evenimentului de la Santa Monica, descris de mine în vol. I al cărţii, extratereştrii au anunţat în scris trei persoane din grupul madrilen, dând cu precizie coordonatele locului şi ora aterizării. Cu o seară mai înainte, peste 40 de persoane s-au întâlnit la Madrid în Cafeneaua „Leon”, şi au „confirmat” în scris aterizarea de a doua zi. Rafael Farriols păstrează şi azi aceste documente. Grupul acesta era prezidat de Prof. Fernando Sesma şi se numea „Prietenii spaţiului”.

Acest fapt este uluitor şi aproape unic în istoria fenomenului OZN. Spun „aproape unic” deoarece şi aterizarea de la Baza Air Force Edwards din Statele Unite a fost anunţată şi confirmată la 20 februarie 1954, ca şi aterizarea din 25 aprilie 1964 la Baza Holloman (New Mexico).

De asemeni, cu mult înainte, în 1917 Miracolul de la Fatima (13 octombrie) fusese anunţat unor copii nevinovaţi. După numeroasele

descrieri ale martorilor oculari, a fost o veritabilă aterizare OZN.

Acum ne aflăm însă în 1967, 10 iunie, în plină epocă a zborurilor cosmice. Această întâlnire ar trebui să zguduie conştiinţele milioanelor de oameni cărora li s-a promis „luna de pe cer”.

Şi - culmea culmilor - aterizarea are loc.

Nava extraterestră, cu semnul de pe documentele difuzate cu atâtea peripeţii, nava aceasta anunţată aterizează „cu adevărat”. Adică apare şi dispare!

Presă, televiziune, fotografi, martori serioşi, armată, specialişti, „mai lipsea fanfara militară”, şi cu toate acestea, din nou „fiinţa cosmică” care se pretinde a fi *omul* rămâne în continuare impasibilă şi de nezdruncinat în ideea că „este o farsă pusă la cale de forţe oculte!”

Epilogul aterizării anunţate şi constatate „cu ochiul liber” la 10 iunie 1967 în suburbia Madridului, San Jose de Valderas, descrisă mai pe larg în prima parte a acestei cărţi, ar fi următorul:

1. Antonio Ribera împreună cu Rafael Fariols publică acea carte deja amintită „Un caz perfect” (1967) şi îşi continuă cercetările asupra „cuvintelor ummite” pe care extratereştrii le folosesc în rapoarte, în propria lor limbă, într-o transcriere fonetică apropiată limbilor pământene, utilizate la traducerea textelor (franceză, engleză, rusă, spaniolă, italiană, germană). Numărul copiilor: 18. Cu ajutorul cercetătoarei H.N. de Penelas au fost extrase din rapoarte (mai multe sute de pagini) toate cuvintele din limba ummită, din care s-au alcătuit un VOCABULAR şi un DICŢIONAR.

Antonio Ribera spune că sub ochii lor se închega un limbaj bine structurat, având propriile forme şi caracteristici de formare a adverbelor, derivativelor, cu verbele şi regulile gramaticale adecvate. Caracteristicile acestui limbaj au constituit încă un factor de încredere că „afacerea Ummo” nu poate fi un simplu trucaj.

La 28 iulie 1969 Antonio Ribera primeşte într-un plic timbrat la Avila următorul mesaj:

UMMOAELEWE

„Oameni ai pământului,

Cu profund respect, noi observăm stadiul progresului vostru tehnologic. Ruperea cordonului ombilical vă va permite să vă desprindeţi de pământ pentru a explora Galaxia noastră. Cu emoţie, Grupul Expediţionar al stelei solidificate Ummo,

VĂ SALUTĂ!”

Acest mesaj a fost primit în ziua când astronauţii americani de pe „APOLLO 11” atingeau LUNA.

2. Utilizând nenumăratele rapoarte primite după 1965 Profesorul Sesma (Preşedintele grupului „Prietenii spaţiului” din Madrid) publică în 1967 „Ummo - planetă locuită” o carte „fantezistă” plină de speculaţii nefondate (după părerea lui A.

Ribera). Publică apoi, încă două volume „Graiul Extraterestru” şi „Revelaţiile şi învăţăturile Extratereştrilor”, reproducând (cum am făcut şi noi) rapoartele şi desenele ummiţilor. Când Farriols i-a făcut o vizită la Madrid, Prof. Sesma i-a declarat:

„Ummiţii şi-au pierdut interesul pentru noi, ei reprezintă o civilizaţie supertehnologizată. Preferinţele lor actuale se îndreaptă către „locuitorii de pe AUCO, o planetă aflată pe un plan spiritual mult mai elevat decât noi”.

(Antonio Ribera, Barcelona 1968)

RĂZBUNAREA

Ca să-i împace pe cei din grupul Ribera cu cei din grupul Sesma şi apoi ca să se împace ambele grupuri cu GEPAN, organismul francez de cercetare OZN, care crede că totul este o înscenare KGB-istă, ruşii au semnalat după 1990 mai multe reperări de OZN-uri care aveau însemnul Ummo. Acestea au fost văzute de copii şi adolescenţi, în general seara şi toate aveau culoarea roz, o culoare la modă. OZN-urile respective aveau ocupanţi la bord, deci ummiţi, sau poate pasageri întâmplători. Talia lor măsura între 1.40 şi 3.00 m. Unii aveau trei ochi şi au aterizat contrar obiceiului, direct în centrul oraşului Voronej, oraş cu o populaţie de 592.826 locuitori stabili plus populaţia flotantă sau clandestină. Relatările au girul unui foarte serios profesor din Voronej - G.M. Silanov. Fără să vreau, mă gândesc la o întâmplare mai veche care introduce în ecuaţia Ummo şi pe americani. Este vorba de celebra şi mult discutata aterizare OZN de la Soccoro: (martor foarte serios - poliţistul Lonie Zamora) - 24 aprilie 1964, deci cu trei ani înaintea aterizării de la Santa Monica. Şi în cazul Soccoro, poliţistul a remarcat acelaşi semn H cu cruce la mijloc (sigla alchimistă a lui Saturn). Un agent de securitate american, avea să declare mai târziu că această aterizare a fost „greşită”. Ummiţii (dacă tot de ei este vorba) trebuiau să aterizeze a doua zi, 25 aprilie 1964, la A.F.B. Holloman unde erau „aşteptaţi” conform unei înţelegeri prealabile. Eu emit două ipoteze: ori KGB-ul a furat o navă Ummo ca să se înfiltreze la Baza americană, sau ummiţii sunt „mână-n mână” cu KGB-ul.

Ar mai fi şi a treia ipoteză dublă: aceea că ummiţii sunt KGB-işti (versiunea franceză) sau KGB-iştii sunt extratereştri (versiune neoficială).

Capitolul 10 RĂZBOIUL LUMILOR APUSE

„Probabil că există «vizitatori» care au mai fost pe Terra acum 2.000 sau 25.000 de ani şi ei ştiu că aici pot respira în voie, că se pot deplasa liber şi nu au nevoie nici măcar de costume.”

Extratereştrii în pielea goală

Relatările care urmează m-au pus multă vreme pe gânduri. Ca orice întâmplare legată de OZN-uri şi extratereştri şi aceste accidente au o mare doză de stranietate şi mister.

Primul accident a avut loc la 19-20 iulie 1968 într-o regiune a Europei de Est unde era practic imposibil să fac vreo cercetare. Am reuşit totuşi să aflu multe informaţii de la observatorii locali care au putut să-şi publice observaţiile legate de OZN-uri abia după 1990.

Primul lucru care mi-a dat de gândit (fapt pe care-l remarcam *statistic* puţin mai înainte) a fost „perioada de vară” în care au avut loc accidentele (perioada iunie-iulie) precum şi orele ciudate, adică în plină zi.

În zona respectivă între meridianele 20-30E şi paralela 44-48N unde fenomenul nu fusese semnalat, au apărut deodată, în cursul anului 1968 nişte obiecte ciudate neidentificate care păreau că „studiază terenul” ore în şir, stând nemişcate la mare înălţime, în plină zi. Acestea au intrigat totuşi autorităţile care au trimis câteva avioane de recunoaştere. Acestea nu s-au putut apropia prea mult de acele OZN-uri, dar au provocat plecarea lentă a acestora. Nu a fost dat publicităţii niciun comunicat. Au existat însă rapoarte ale observatorilor avizaţi. Aceste rapoarte ne-au parvenit:

„Ora 16.00 - OZN-ul prezent din nou, contururi delimitate forma unui trunchi de con înclinat spre direcţia de înaintare, viteză constantă, altitudine circa 30.000 picioare, estimată în raport cu cea a curselor de pasageri (avioane).

Ora 18.01 - OZN trece la zenit, dimensiune 200-250 m comparabilă cu a avioanelor. Când se întunecă devine roşu-strălucitor, triunghi vizibil; ia apoi o formă rotundă, lumină puternică, depăşeşte în luminozitate planetele Jupiter şi Venus.

Ora 23.00 - OZN-ul a apărut la staţia noastră (X) direcţia sud-sud-est, 75° deasupra orizontului. Forma - trunchi de con - strălucire foarte mare - staţionar 1.45 ore. Deplasare est-nord-est; viteză abia sesizabilă, strălucire mai mare decât stelele. Obiectul este reperat a doua zi la ora 11.30 GMT la 800 km Est.

Obiectul a fost reperat şi descris şi în Iugoslavia, Un observator izolat, aflat la 150 km Nord-Est raportează că a văzut spre dimineaţă, în apropierea OZN-ului staţionar (sau cu o mişcate foarte lentă) un „aparat" care a trecut cu un bâzâit de la Nord spre Sud. Aparatul strălucea puternic şi lăsa în urmă o trenă ca o flacără cu scântei roşii şi galbene. Avea formă de trabuc şi o lungime foarte mare, era mai gros în partea dinainte şi mai subţire spre coadă, având „nişte aripioare" şi antene şi zbura destul de repede către OZN. Nu a putut observa mai departe fiindcă era în automobil rulând pe şosea, şi n-a mai observat nimic din cauza coroanelor unor copaci şi a traficului care-i solicita atenţia."

Un alt martor, un tânăr însoţit de doi prieteni, descrie astfel observaţia sa:

„Era dimineaţă devreme şi m-am dus la fereastră să văd primele raze ale soarelui. Era foarte devreme şi soarele nu răsărise când am auzit o bubuitură înfundată, foarte departe, ca un tunet.

Nefiind nori pe cer, m-am uitat în sus, la verticală, scoţând capul în afară şi atunci am văzut ceva ce cădea ca o frunză moartă; se afla la 6000 picioare altitudine, poate mai mult. Se balansa şi am putut să-i văd şi suprafaţa şi marginile. Mi-am trezit prietenii şi am urmărit vreo două minute această cădere, până a dispărut dincolo de orizont după o culme împădurită."

În aceeaşi zi (20 iulie 1968) la orele 11.15 doi martori adulţi cu pregătire ştiinţifică, efectuau cercetări private în marginea pădurii de pe culmea unde cei trei tineri văzuseră dimineaţa devreme, căzând acel obiect „ca o frunză moartă".

Erau echipaţi cu aparate de fotografiat, binoclu şi contor Geiger Muller, şi se aflau la aproximativ 900 picioare de marginea pădurii.

Deodată unul dintre martori, a observat prin binoclul cu care scruta marginea pădurii, patru fiinţe umane, de statură medie, cu aspect neobişnuit.

Martorii s-au adăpostit în vegetaţia din fundul văii de unde şi-au continuat observaţia. Primul lucru care i-a intrigat a fost acela că trei dintre umanoizi nu aveau niciun fel de vestimentaţie. Al patrulea era ghemuit în iarbă şi nu au putut vedea pe moment dacă are sau nu vreun costum.

Şi-au putut da seama foarte bine, datorită binoclurilor foarte puternice care aduceau imaginea la 25-30 m.

„Umanoizii erau de talie joasă, aproape ca nişte copii, având maxim 1.30 m înălţime. Aveau o piele de culoare brun-roşcat, în parte acoperită cu păr de aceeaşi culoare. Aveau însă proporţii de oameni maturi, adică erau foarte robuşti, cu umerii largi şi musculoşi, având mâinile foarte lungi. Picioarele erau scurte şi groase, cu

muşchii pulpelor şi fesierii extrem de dezvoltaţi.

Nu aveau aparate de respirat sau vreo cască transparentă, nici vreun alt obiect sau centură pe corp, ci doar acel păr roşcat, destul de mic.

Dar ce era absolut extraordinar era «capul mare ca un bot de câine», aşezat pe un gât scurt şi gros, de unde pornea o coamă de păr ceva mai mare până la fruntea îngustă."

Martorii au fost atât de stupefiaţi încât în primele minute au uitat că au un aparat de fotografiat. Doi extratereştri, care erau mai departe de martori, se aflau cu spatele, la distanţă de 8-9 m unul de celălalt. Ei stăteau nemişcaţi şi aveau doar capetele îndreptate când spre marginea pădurii (care era aproape de ei), când spre înaltul cerului.

Cel care stătuse ghemuit s-a întins pe spate cu mâinile întinse depărtate pe lângă corp, şi privea cerul drept în sus.

Acesta se afla în spatele celor doi şi ceva mai aproape de observatori.

Dar cel mai apropiat era umanoidul al patrulea, care patrula la stânga şi la dreapta, cu paşi nervoşi şi repezi. El ţinea mâinile la spate (ca şi ceilalţi doi) şi făcea întoarceri bruşte după ce parcurgea circa 35-40 m, între martori şi marginea pădurii.

Fiinţele acestea nu şi-au dat seama că în apropiere se află doi oameni. Nu dădeau atenţie nici păsărilor, nici insectelor care zburau din când în când.

Păreau că sunt într-o aşteptare încordată care li s-a transmis şi martorilor. Aceştia priveau fascinaţi şi nu făceau nicio mişcare de teamă să nu fie la rândul lor reperaţi de acele fiinţe ciudate cu bot de câine.

Ar fi fost în evidentă inferioritate, fiind doar doi faţă de patru „animale ciudate".

Valea era pustie şi se aflau la circa 6 km de oraş[2]. Nu aveau arme asupra lor ca să se apere. În acest timp au observat că humanoizii păreau a fi masculi cu toate că n-au reperat organele specifice. Erau lipsiţi de graţie Aşa cum stăteau aşezaţi cei trei, plus patrularea celui de al patrulea, cu întoarcerile bruşte şi nervoase, cu pasul hotărât şi apăsat, ei păreau o echipă antrenată, instruită pentru o asemenea situaţie. Ritualul parcă făcea parte dintr-o schemă ce trebuie să aibă un scop.

Capitolul 11 RECUPERAREA

„Globurile de lumină" mai mari sau mai mici, divers colorate, care intră şi ies din OZN-uri, nu sunt altceva decât „ocupanţii" şi echipamentul lor de cercetare; aşa le vedem noi noaptea, dar ziua se văd şi altfel.

După vreo trei minute, pe direcţia de observaţie, dar mult mai sus, a apărut un fel de balon, o formă alungită cenuşie ce depăşea 25 m, şi care se deplasa de la stânga la dreapta cu mică viteză. Forma aceasta stranie era la vreo 100 de metri deasupra solului şi urmărea marginea pădurii de parcă ar fi căutat ceva.

Când a ajuns deasupra „creaturilor", OZN-ul a lansat la o secundă una după alta trei sfere sau discuri foarte mari, de culoare gri argintie cu un diametru de minimum 6 m fiecare, apoi 9 sfere-discuri mai mici, de 2- 3 m în diametru de aceeaşi culoare şi care coborau spre pământ.

Cele trei obiecte mari cădeau vertical şi au devenit invizibile la aprox. 50 m deasupra terenului.

Sferele mici de 2-3 metri au descris un arc de cerc în cădere, îndreptându-se către „creaturile" care stăteau acum cu braţele ridicate ca pentru rugăciune.

În acel moment toate obiectele s-au făcut invizibile, inclusiv marele OZN de deasupra.

Cele patru creaturi stăteau cu braţele ridicate de câteva secunde iar martorii noştri au pregătit în grabă aparatul de fotografiat, dându-şi seama că pierd „spectacolul".

Au apucat să facă o fotografie exact în momentul în care cei patru umanoizi erau acoperiţi cu nişte clopote albe care-i „îmbrăcau" de sus în jos (în sfârşit) dar numai până la jumătate, rămânând practic cu fundurile goale.

Apoi a început „înălţarea" la cer a creaturilor cu saci albi în cap, unul câte unul, mai întâi cel care patrulase tot timpul, apoi cel culcat şi în fine ceilalţi doi care erau spre pădure.

La înălţimea de 15-20 m ei deveneau indivizibili, ca şi cum ar fi intrat într-o ceaţă de aceeaşi culoare cu cerul.

Observaţia a durat în total vreo 5-6 minute, timp ce li s-a părut extrem de lung martorilor. Ei au fost puternic marcaţi de această întâmplare. Ulterior au constatat la developare că fotografia, singura fotografie făcută, este neclară, nu numai cei patru humanoizi cu „sacii în cap" ci şi peisajul era voalat de o sursă necunoscută.

Toată observaţia s-a desfăşurat într-o linişte desăvârşită, nici OZN-ul, nici sferele nefăcând vreun zgomot şi nici „creaturile”. Timp de mai bine de 8 ani cei doi martori nu au comunicat nimănui această aventură. După ce au comunicat-o, martorilor le-a dispărut o mare parte din arhiva de studii şi fotografii, care constituiau rodul cercetării lor de mai bine de douăzeci de ani. De asemeni, publicitatea care s-a făcut la vremea respectivă în jurul cazului a fost totalmente defavorabilă martorilor aducându-i în pragul disperării.

La aproape 20 de ani de la eveniment s-a întâmplat însă un alt accident care avea să confirme punct cu punct, moment de moment, veridicitatea acelei stupefiante întâmplări. Mergând mai departe cu cercetările am putut să dau de „adevăratul motiv” a! accidentului, confirmat de o a treia întâmplare, după numai doi ani.

Aceasta însă avea să facă patru victime, patru morţi nevinovaţi, care confirmă definitiv „războiul lumilor”.

Dar până în acel punct, vom urmări evenimentele în cronologia lor implacabilă, vom despica firul în patru, şi vom pătrunde „în spatele uşilor închise” unde se decide soarta multor martori nevinovaţi.

Există mai multe tipuri de avioane moderne de luptă, precum şi rachete sol-aer, care sunt dotate cu un tip special de radar, care caută ţinta, o localizează, o urmăreşte, şi cu ajutorul computerelor de bord, se ţin scai de obiectiv, până îl distrug.

Aceste rachete „inteligente” sunt dotate cu un sistem de protecţie, „un blindaj” care face ca toată aparatura de bord să fie izolată electronic de eventuale interferenţe din afară. Astfel nu şi-ar putea îndeplini misiunea ucigaşă.

Zborul acestor rachete este diferit de al celor clasice deoarece „ele caută”, îşi schimbă direcţia, evită rachetele inamice. Unele sunt echipate cu 4-6 focoase independente, care la nevoie acoperă un spaţiu mai mare, sau mai multe ţinte deodată, sau separat. Au mai multe sisteme de propulsie.

Atât avioanele cât şi rachetele de acest fel sunt echipate şi cu „sisteme antiradar”. Eu le-am văzut pe simulatoare de luptă şi mi s-au părut diabolice.

Acestea pot „da de furcă” oricărui inamic fie el terestru, aerian, sau extraterestru. Pe aceste arme mizau preşedinţii Reagan şi Gorbaciov când au convenit să-şi unească forţele în eventualitatea că OZN-urile ar periclita securitatea „planetară”.

Se pare că au fost folosite şi în Est şi în Vest, cu rezultate dezastruoase pentru ambele părţi, pământeni şi extratereştri. Dar războiul este război, are legile lui dure, secrete, implacabile.

Aşa poate începe „Războiul Lumilor”, sau aşa poate fi prevenit.

Aceste „forţe de descurajare” îşi au menirea lor. Să vedem cum!

Capitolul 12 EXTRATEREŞTRII ÎN PIELEA GOALĂ

„Nivelul de ADAPTABILITATE trebuie să fie enorm, adică egal cu palierul informaţional la care au ajuns.”

Există mai multe relatări, ale mai multor martori, care au semnalat în diverse părţi ale lumii acest „tip de humanoizi”, care nu sunt echipaţi cu costume de zbor, cu căşti transparente, cu centuri, cizme, scafandri gonflabili, sau aparate şi arme. N-au niciun fel de vestimentaţie sau accesorii.

Unii i-au numit deja „inteligenţe invizibile”, le-au conferit „forma de sferă luminoasă” şi capacităţi sau atribute ieşite din comun.

Se ştie că şi alte grupuri de extratereştri au posibilitatea de a deveni invizibili printr-un proces, subtil - fizic - subatomic, printr-o transmutaţie la nivelul particulelor din interiorul atomilor.

Dar acest proces trebuie să beneficieze de o sursă de energie pe care o posedă, o furnizează ”nava”, OZN-ul respectiv. Ei nu pot deveni invizibili prea departe de sursa de energie, adică nu au o „autonomie a invizibilității”.

Dar ceilalţi o au? Se pare că da!

Mărturia lui Peter (aventura Sud-Africană) ni-i aduce în faţă pe „temporali” care spun că „pot lua orice formă”, adică din „invizibili” pot să se materializeze oricum.

„Cum vrei tu!” i-au spus lui Peter. Dar „ei” au şi o formă fizică „a lor” care se pare că respectă „matricea universală” a humanoizilor: cap, gât, trunchi, membre superioare, inferioare. Celelalte „amănunte” sunt variabile de la specie la specie, de fapt de la grup la grup.

Adică: ochii, urechile, nasul, gura, degetele, numărul de membre, organele de reproducere, organele interne, pilozitatea, culoarea pielii (vezi „oameni-şopârlă, oameni-pasăre, oameni-câine etc.”)

Aceste „amănunte” reprezintă probabil adaptarea specifică planetelor lor, a sistemelor solare din care vin, a gradului de evoluţie şi funcţionalitate la un moment dat. „Mare e grădina lui Dumnezeu”.

Cum şi unde „să-i plasăm” pe aceşti humanoizi care n-au nevoie de costume şi echipamente? În primul rând trebuie să constatăm că nivelul de ADAPTABILITATE trebuie să fie enorm, ieşit din comun, ca să poată rezista unor condiţii total diferite (temperatură, atmosferă, gravitaţie, radiaţii). Dar aceste condiţii sunt diferite? Sunt ele atât de

diferite cum credeam noi?

Cunoştinţele noastre ne permit să ştim cât de diferite sunt condiţiile de viaţă în sistemul solar, pe aici, prin împrejurimi. Am şi enumerat sau am descris care sunt parametrii atmosferici gravitaţionali, climatici, de radiaţii, temperatură, pe câteva planete apropiate de Pământ.

Nu ştim însă cum sunt aceste condiţii în alte sisteme solare, alte Galaxii.

Ei bine, nici nu trebuie să ştim! A devenit aproape sigur că pe toate planetele locuite de fiinţe evoluate, inteligente (indiferent de Galaxie) condiţiile de viaţă sunt aproximativ aceleaşi.

Aceasta poate fi o axiomă.

Această regulă este, după cum am văzut, valabilă şi în cazul acelei „matrici universale" care defineşte forma fizică a umanoizilor inteligenţi.

Mă rezum la forma fizică (cu deosebirile semnalate) deoarece complexitatea psihică este diferită. Dar dacă astăzi ea pare diferită din multe puncte de vedere (unele socotite chiar fundamentale) în viitor se va putea vedea că şi acestea erau *doar particularităţi,* „amănunte neimportante".

Se pare că ceea ce diferenţiază humanoizii tereştri şi extratereştri în privinţa capacităţilor psihice este stadiul de evoluţie în primul rând, completat de „specificul local".

Mi-am permis să fac o remarcă în ce priveşte diversele „capacităţi" psihice şi intelective când făceam o digresiune în legătură cu „emergenţii". Prin extindere, voi remarca o anume lege a echilibrului între diversele „capacităţi" psihice la grupuri diferite.

Extratereştrii care folosesc forma de comunicare telepatică în principal, când este vorba să comunice verbal „grohăie ca porcii", cum remarca o distinsă martoră din Franţa. Foarte mulţi martori au remarcat că atunci când comunică între ei, „prin viu grai", limba lor este guturală, aspră, rudimentară, neşlefuită.

Mai mult decât atât, comunicarea telepatică face ca scrierea lor să fi „atins doar stadiul hieroglifelor" şi nu forma superioară a literelor, fonemelor, cuvintelor etc.

Am studiat fotocopii ale acestor texte şi ceea ce m-a izbit în primul rând este: scrisul dezordonat, infantil, cu aspect de ideogramă asemănător scrisului din peşteri (pe Terra). Dacă în acest sens există un nivel de evoluţie, ei bine, noi suntem cei evoluaţi.

Mai există problema artelor, a imaginii plastice, a metaforelor, a ritmurilor, a muzicalităţii, a dansului, a muzicii, a tot ce este formă de exprimare artistică. De multe ori se face remarca îndreptăţită că arta îl diferenţiază pe om de animal. De asemenea omul este singura fiinţă care ştie că moare. Poate mă voi „rătăci" într-un capitol

următor printre aceste teme care îmi sunt foarte aproape de suflet.

Îmi voi reaminti că nu ştiu care sunt condiţiile de viaţă pe alte planete locuite, din alte sisteme solare, din alte Galaxii.

Dar Ei ştiu! Toţi extratereştrii care au discutat cu „contactaţii" pământeni, au afirmat că ştiu acest lucru. „Temporalii" îi spuneau lui Peter că ei cunosc „tot Universul".

Eterienii declarau că au cunoştinţă de o întreagă „Uniune intergalactică", cu multe planete locuite de fiinţe inteligente. „Emergenţii" spun că şi ei cunosc planete colonizate ca să nu mai vorbim de faptul că zburaseră „din stea în stea" căutându-ne.

„Cei din Alpha-Centauri" se manifestau normal pe Terra, fără probleme de respiraţie sau gravitaţie, temperatură etc.

Ummiţii descriu cu lux de amănunte un echipament special de supravieţuire, cu o mică uzină pentru fabricat oxigen, apă, hrană, de care n-au avut nevoie pe Terra.

Mai mult decât atât extraterestrul care s-a „prezentat la consult" Doctorului Diaz, avea toate funcţiunile normale în condiţiile de pe Terra, fără niciun echipament special.

De asemenea, oamenii răpiţi la bordul OZN-urilor au constatat în interior o atmosferă respirabilă şi convenabilă termic în care trăiau înşişi răpitorii extratereştri. Diferenţa o făcea „mobilierul" şi modul de iluminare.

În sfârşit, cei care au fost răpiţi şi duşi pe Planetele LOR (în majoritatea cazurilor) locuite în „interior" s-au acomodat destul de uşor la condiţiile de respirat, hrană, gravitaţie, temperatură.

PROBLEMA

Deci problema este a LOR. Ei ştiu unde se poate respira în voie, unde se poate suporta lumina astrului central (sau aştrilor centrali), unde se pot deplasa lejer, unde găsesc hrană şi apă, ce fel de radiaţii există (naturale), ce fel de radiaţii nu există, cum e cu clima, cu temperatura, altfel n-ar veni aici „în pielea goală".

Chiar soţia mea şi-a manifestat neîncrederea, printr-o strâmbătură a nasului şi încreţire a frunţii:

„Cum adică extratereştri în pielea goală?"

Şi atunci i-am dat să citească o relatare mai veche făcută chiar de o doamnă anglo-saxonă care a fost martora şi „victima" unei întâmplări pe care a ţinut-o secretă multă vreme...

O frumoasă doamnă, fiind invitată la un party, o aniversare, la nişte prieteni care locuiau într-o frumoasă casă izolată într-un imens parc, a plecat la căderea serii cu maşina decapotabilă către cei ce o

invitaseră.

Era deja noapte şi mai avea vreo doi kilometri când a observat o ciudată lumină albă care parcă urmărea maşina şi implicit pe ocupanta ei Această lumină, scăzând în intensitate, s-a plasat în partea stângă, la 200-300 picioare distanţă şi a dispărut din vedere când martora a pătruns pe aleile parcului. Se mai zărea difuz dincolo de coroanele copacilor din când în când.

Martora a ajuns puţin neliniştită, a parcat maşina pe peluză, şi a fost întâmpinată de gazde şi de ceilalţi invitaţi care erau în plină petrecere. N-a relatat nimic, apoi a uitat incidentul. Mult mai târziu, fiindu-i cald şi apropiindu-se de glassvand pentru a se răcori a rămas încremenită zărind dincolo de geamuri, pe terasă, o „creatură stranie" de tip humanoid, dar acoperită cu păr brun-roşcat, cu bot de câine şi cu o privire rugătoare; parcă cerea sau voia să fie primită în casă, la petrecere! Crezând că are o halucinaţie din cauza petrecerii şi a paharului de coniac pe care-l ţinea în mână, s-a îndepărtat, mutându-se la alt geam. „Creatura a venit la acel geam; era de statură mică, de abia ajungea la nivelul geamului cu capul (1.00 - 1.10 m), avea ochii migdalaţi, ca un animal, cu pupilele verticale, dar privirea era profundă şi inteligentă."

S-au privit în ochi; apoi doamna respectivă s-a repezit în holul unde erau musafirii, chemându-i să vadă acea creatură. Când s-au întors la ferestrele mari de la terasă, doar o lumină albă se ridica peste coroanele copacilor din parc. Creatura dispăruse!

Dacă admitem că a fost un humanoid, un extraterestru, atunci şi acesta era în „pielea goală", adică avea doar părul acela scurt, niciun combinezon, niciun instrument sau aparat. Nimic!

Martora n-a primit nicio comunicare telepatică, nu-i trecea nimic prin minte, nici nu era la curent cu fenomenul OZN şi extratereştrii.

Asemenea „creaturi" au fost destul de des semnalate în Nordul Braziliei, în Porto-Rico, în fosta URSS, în Anglia, în Franţa şi Statele Unite. Ele au fost semnalate de către Int. Association for the Unexplained - Edmond (Oklahoma), la Point Pleasant - W. Virginia în 1966, la Kelly-Hopkinsville şi în Greensburg Westmoreland - U.S.A.

Toate relatările acestea cât şi cele făcute publice de G.E.P.A. şi publicate în 1974 în revista „Phenomenes Spatiaux" nr.2, nu indică în text sau în desene niciun fel de vestimentaţie, aparatură sau instrumente ataşate la corpul humanoizilor.

Concluziile mele se îndreaptă către două supoziţii, două variante posibile ale unor astfel de apariţii.

În primul rând, dacă avem în vedere declaraţiile „Temporalilor", că ei pot lua orice înfăţişare, dar pornind de la

„forma humanoidă” declarată de Peter ca fiind „forma lor obişnuită”, atunci devine explicabilă absenţa vestimentaţiei, mai ales că ei pot deveni imediat invizibili „mutându-se instantaneu în alt timp” (în doi timpi şi trei mişcări - aş zice eu, după o veche zicală).

La ce le-or folosi hainele unor fiinţe care pot apărea şi dispărea după dorinţă? La ce le-ar folosi costumele şi aparatele de respirat, dacă ei ştiu mai dinainte că pot respira absolut normal şi că „pot face plajă” la Soarele nostru?

Aceleaşi probleme pot fi considerate valabile şi pentru grupul „acvaticilor”, cei cu urechi lungi şi ascuţite, cu labe palmate şi ochii de broască.

Aceştia nu pot deveni invizibili, dar au alte „proprietăţi” cum ar fi „o privire care m-a oprit, m-a ţintuit locului transmiţându-mi să nu le fac niciun rău. Apoi au sărit peste balustrada podului direct în râu, pierzându-se spre Lagună” (declaraţia unui martor din Cabo Rajo).

Alţi umanoizi de aceiaşi tip s-au aruncat într-un canal plin cu apă când a apărut un automobil cu farurile aprinse.

Dacă s-au aruncat imediat în apă, de ce le-ar mai trebui costume? Era clar că pot respira în voie pe Planeta noastră, că nu-i apăsa gravitaţia. S-au aruncat în apă „dintr-o veche obişnuinţă” (ancestrală), acesta fiind probabil modul lor de comportament acolo, pe Planeta lor Fluidă.

Celelalte grupe, cei acoperiţi cu pene subţiri, cei de statură atletică ca şi cei cu păr şi bot de animal, par a fi aşa „de felul lor”, iar condiţiile de viaţă de pe Terra nu-i stingheresc deloc.

Mai există posibilitatea ca aceste „înfăţişări” să fie date de nişte „costume perfecte” în care ei consideră necesar să se disimuleze într-o lume „mai neevoluată”.

Oricum „CARNAVALUL COSTUMELOR” extraterestre este atât de variat, încât chiar şi aceasta este „o dovadă în sine” că avem de-a face cu fiinţe inteligente, care-şi aleg vestimentaţia cea mai adecvată pentru ei şi perfect adecvată Terrei. Sigur că au fost şi cazuri când martorii au văzut creaturi mişcându-se greoi, ca nişte roboţi, alţii având mişcări mecanice, nefireşti, stângace, alţii plutind, alţii stând jos obosiţi ca apăsaţi de o povară (gravitaţie); dar aceştia aveau diverse costumaţii.

În America Latină au fost văzuţi în diverse locuri humanoizi fără costume sau accesorii, care ţopăiau, se zbenguiau, se jucau asemenea copiilor. Când au apărut martorii, au fugit în navele lor decolând în mare viteză.

Să nu uităm că şi cosmonauţii noştri când au pus prima oară piciorul pe Lună „s-au zbenguit” mai bine de zece minute.

Şi dacă noi suntem euforici în astfel de momente de ce n-ar fi şi

ei?

Cealaltă ipoteză, mai complexă şi cu implicaţii diferite, susţine că aceste „creaturi în pielea goală” ar fi „produse pe bază de coduri genetice” de către extratereştri, gata adaptaţi pentru misiuni de testare şi cercetare pe Terra, planetă destul de neevoluată, din punctul lor de vedere.

Unii cercetători (care susţin că deţin informaţii sigure de la triburile de indieni) avansează ideea că la bazele extraterestre amplasate chiar pe Pământ sunt „produşi” aceşti „androizi” pentru misiuni speciale sau specializaţi şi „programaţi” ca să servească „interesele ştiinţifice” ale extratereştrilor.

Mai mult decât atât „materialul biologic şi genetic” ar fi luat chiar de pe Terra şi „combinat” cu materialele lor bio-genetice ar face ca o „creatură” să se dezvolte total în câteva zile, fiind apoi utilizată „după necesităţi”. Aceste idei au ceva comun şi foarte apropiat de S.F.

Vă asigur că au fost cercetate şi scotocite toate locurile posibile de a ascunde Baze Extraterestre. Rezultatul?

Îl vom analiza puţin mai încolo!

Deocamdată apare un alt aspect, pe care majoritatea cercetătorilor şi autorilor s-au ferit să-l abordeze, el intrând (în mod eronat) în categoria fenomenelor parapsihologice, cu înţelesul de anormalitate, de imposibil, de deranjament sau anomalie a psihicului uman (paranormal, peste normal).

Dar nu de psihicul uman este vorba, ci de puterile sau capacităţile psihicului altor fiinţe, care reuşesc să ne inducă sau să ne transporte într-o altă realitate.

„Iluzia timpului şi spaţiului reprezintă numai un efect secundar al conştiinţei”!

Jacques Vallee

O noapte de groază

Era pe 26 octombrie 1973. Aterizările de OZN-uri, răpirile de persoane şi simplele observaţii nocturne ca „nişte lumini pe cer”, plictisiseră lumea. Nimic nu părea serios. Nimeni nu adusese un OZN remorcat la Departamentul de Poliţie sau la biroul şerifului. Nimeni nu pusese cătuşele unui extraterestru. Era greu să mai discuţi cu cineva fenomenul, sau chiar numai o carte sau un articol de ziar despre OZN-uri.

Cei blazaţi erau şi mai blazaţi; scepticii şi mai sceptici, negatorii nu mai aveau ce nega iar susţinătorii nu mai aveau ce susţine!

Americanilor le lipseau OZN-urile.

Era pe 26 octombrie pe la 9.00 seara. În Greensburg (Westmoreland) la ora asta fermierii mai stau la un pahar. Şi privesc cerul şi stelele.

Steven, părinţii lui şi nişte vecini tocmai asta făceau când au văzut deodată cum cerul se-nroşeşte! Apoi au văzut o sferă mare şi strălucitoare care zbura la rasul câmpului, atingând vârful copacilor pe deluşor. Sfera aceasta se prăbuşi dincolo de copaci, lângă gardul fermei şi rămase acolo. Parcă luase foc pădurea, era o pălălaie mare, dar nici urmă de fum.

Oamenii s-au privit între ei cinci secunde, apoi Steven se repezi în casă de unde luă carabina, o cutie cu gloanţe şi zise:

- Cine merge cu mine?

S-au oferit imediat doi vecini, doi tineri ca şi el. Câinele lup al lui Steven sări primul în maşină. Băieţii chiuiră şi porniră în trombă spre deal. Ce naiba era drăcia aia care ardea pădurea? Câinele stătea cu botul scos pe geam şi adulmeca cerul nopţii. Farurile maşinii parcă tremurau, cerul din jur avea o luminozitate ciudată pe măsură ce se apropiau. Când au ajuns la gardul fermei, făcut din grinzi lungi de lemn montate pe stâlpi solizi, au sărit din maşină. Câinele lup dădea semne de nelinişte. Văzură „nava” în vâlcea. O doamne! Aceasta strălucea de-ti lua ochii. Acum era alb-strălucitor. Avea vreo 30 de metri la bază. Era ca o turlă de biserică rusească înaltă de 10-12 metri: era ceva uriaş şi tulburător. Totul era luminat în jur, aerul era

îmbibat de lumină. Nu se auzea niciun zgomot. Doar un uşor bâzâit. Deodată unul dintre însoţitori strigă că a văzut ceva.

- De-a lungul gardului, acolo!

Steven nu distingea nimic; din nefericire miopia îi juca feste în lumina aceea ireală. Trase din instinct. Adică ridică arma şi trase spre lumina aceea în care parcă se mişca *ceva.* Bubuitura armei sfărâmă tăcerea groaznică din pădure.

Atunci apărură ca din pământ, foarte aproape de gard, două siluete stranii, înspăimântătoare. Acoperite cu un păr cenuşiu, creaturile îi priveau cu nişte ochi arzători, galben verzui. Aveau peste doi metri înălţime, una era cu jumătate de metru mai înaltă decât cealaltă şi când puse „mâna" stângă pe grinda gardului aceasta se frânse ca un chibrit. Cealaltă „mână" parcă-i ajungea până la pământ. Mergeau pe lângă gard, dincolo de el, scoţând nişte scâncete ca de sugari, făceau paşi mari şi se agitau căutând să se ascundă parcă una în spatele celeilalte. Ca nişte gorile scăpate din cuşcă. Când se apropiară, locul fu invadat de un miros pătrunzător, ca de cauciuc ars. Mirosul era insuportabil. Unul dintre băieţi o rupse la fugă spre fermă, ca scos din minţi. „Creaturile" se apropiau de Steven şi acesta mai trase un foc de avertizare spre ele, dar fără niciun efect... Atunci descărcă tot încărcătorul în „gorila" uriaşă care venea drept spre el. O lovi în plin.

Creatura scoase un geamăt şi se sprijini cu *mâna* dreaptă de cealaltă fiinţă, sau ce-o fi fost aia.

În acel moment, ca şi cum ar fi apăsat pe un buton *nava* dispăru pur şi simplu de pe câmp, ca şi cum ai stinge un ecran uriaş. Zumzăitul încetă şi el. Creaturile se răsuciră şi fugiră cu paşi ireali către copaci. Băieţii nu mai vedeau nimic. Câinele scheuna în maşină. Locul unde fusese *nava* şi împrejurimile, rămăseseră îmbibate cu o lumină difuză dar persistentă, încât se puteau vedea cele mai mici detalii.

Lumina asta parcă se lipea de iarbă şi copaci, parcă le intra în ochi şi în piele şi imediat începu să le ardă pupilele. Creaturile şi nava lor nu erau nicăieri. Câinele începu să urle lugubru şi băieţii bătură în retragere din cauza usturimii. Multă vreme caii şi vacile de la fermă n-au vrut să se apropie de locul aterizării. Băieţii fugiră cu maşina spre casă. Anunţară poliţia.

La ora 21.45 Steven însoţit de poliţistul Byrne s-au întors înapoi. Cu toate că nu-i stătea în obicei, de date asta se simţea mai bine cu poliţistul alături. Când ajunseră cu maşina de patrulare „la locul faptei", *lumina* era încă prezentă pe o mare zonă de teren. Lanterna poliţistului Byrne străpungea cu raza ei *cealaltă lumină* ca pe o ceaţă ireală. Opriră motorul şi se aşezară la pândă. Byrne, mai curajos, coborî din maşină. Steven rămase la volanul patrulei.

După puţin timp auziră ceva în pădure. Foşnetul şi trozniturile crengilor, care parcă erau călcate de un animal masiv. Zgomotul se apropia de ei. Apoi se îndepărtă şi nu se mai auzi nimic. Steven coborî cu puşca lui lângă poliţist. Prinsese curaj.

După vreo douăzeci de minute de pândă, zgomotul se auzi brusc foarte aproape şi o matahală întunecată se repezi spre cei doi.

Steven trase pe neaşteptate un cartuş în plin, ţipă că vine peste ei, se aruncă în maşină şi demară. Se opri la 50 de metri strigând. Poliţistul fugi către propria maşină şi îl găsi pe Steven palid, cu ochii holbaţi, aproape leşinat. Striga că „ceva îi urmăreşte printre copaci", că-i e rău.

Poliţistul se molipsi de groaza lui Steven şi se întoarseră la fermă.

CĂUTAREA

S-a dat alarma. Până la ora 1.00 noaptea s-a constituit un grup de anchetă, un *comando* care să meargă la faţa locului. Evenimentul tulburase pe toată lumea. Steven îşi reveni cu greu. Voia să prindă *creaturile*. Nimeni nu dormea în Greensburg. Pe la 1.30 *comandoul* format din 15 bărbaţi sosi cu un camion la fermă.

Însoţiţi de Steven, de poliţist şi cei doi vecini se îndreptară peste câmp pe traseul urmat de navă. Mergeau unii lângă alţii cercetând metru cu metru, copac cu copac.

Când ajunseră în apropierea locului aterizării, Steven începu să se frece la ochi şi să se clatine pe picioare. Doi inşi s-au repezit să-l ţină de umeri. Steven avea aproape 100 de kg şi 1.82 m înălţime. La un moment dat începu să respire greu, să fornăie ca un animal în agonie. Îi trânti la pământ pe cei ce-l susţineau şi cuprins de nebunie se repezi să-şi muşte propriul câine lup care începu să urle ca la urs. În acel moment alţi doi bărbaţi leşinară, îşi pierdură respiraţia şi se albiră la faţă. În aer plutea un miros de pucioasă.

Steven începu să fugă în cerc grohăind ca un animal sălbatic, până căzu cu faţa la pământ zbierând: „Luaţi-i de pe mine! Sunt aici! Îi simt!" În acel moment locul a fost inundat de un miros înecăcios, pătrunzător, cu iz chimic insuportabil.

- Să plecăm de aici! zbieră cineva.

L-au înşfăcat pe Steven şi pe ceilalţi doi, au tăbărât în camion de-a valma şi au coborât colina.

În timpul ăsta Steven zbiera ca un apucat:

- Luaţi-l de aici! El este aici! O, God!

Apoi leşină.

ANCHETA

Toate întâmplările descrise mai înainte au fost trăite şi confirmate punct cu punct de peste 15 martori care au asistat la această stranie întâmplare.

Curând s-a constituit un grup de anchetă format din specialişti interesaţi de fenomenul OZN: Dr. Berthold, Eric Schwartz, Allan Noel - administrator al S.I.T.U., Ivan Sanderson - ufolog şi scriitor de prestigiu, Stan Gordon - director al Grupului de Studierea OZN din Westmoreland, un expert în radiaţii, un fizician şi un pilot din Air Force.

Aceşti profesionişti de marcă au întocmit un dosar voluminos conţinând toate datele, toate mărturiile şi amănuntele legate de:

- observarea unei sfere roşii pe cer în seara cu pricina de către foarte mulţi martori;
- aterizarea şi locul aterizării;
- observarea şi descrierea „creaturilor";
- altercaţiile însoţite de împuşcături între „ocupanţi" şi martori;
- urmele de orice fel de la faţa locului;
- „mesajul telepatic" recepţionat de Steven.

Pentru că a *existat* un asemenea *mesaj,* după cum s-a aflat în final.

Au fost efectuate măsurători de radiaţii la locul aterizării şi în pădure, au fost găsite urmele de paşi şi vegetaţia strivită, s-a încercat să se determine originea şi compoziţia produşilor chimici care infestaseră atmosfera.

Urmele de „picioare" semănau cu cele al vestitului Yeti, radioactivitatea era slabă - dar era, iar sorgintea mirosului „de iad" care provocase răul a trei persoane, nu a putut fi stabilită.

S-a conchis că „fiinţa" mai înaltă trebuie să fi avut o forţă extraordinară, dacă a fost capabilă să rupă cu o singură „mână", o grindă de lemn de aprox. 15X8 cm.

De asemenea s-a stabilit precis că OZN-ul a dispărut exact în momentul în care „creatura" cea mai înaltă a atins umărul celeilalte creaturi, în momentul când a fost împuşcată.

S-a emis ipoteza că entitatea mai scundă (2.10 m) putea fi echipată cu un aparat sau releu de transmisie legat de navă. Probabil din acest motiv se ascundea în spatele celeilalte, ca să protejeze aparatura de gloanţele lui Steven.

Eu aş mai adăuga câteva „amănunte":

- Creaturile nu i-au atacat pe oameni şi nici nu au arătat că ar intenţiona aşa ceva.
- Nu aveau arme şi nici de pe navă „nu s-a tras" ca în alte ocazii.

- Entităţile foloseau un limbaj care a fost auzit de martori, chiar dacă aceştia nu l-au înţeles.
- Chiar dacă erau acoperite cu păr şi aveau „ochi arzători” şi mâinile prea lungi, erau bipede şi prietenoase.
- Entităţile *nu încălcaseră* proprietatea nimănui, erau *dincolo* de gardul fermei.
- Faptul că foloseau o navă extraterestră şi o limbă necunoscută nu sunt motive ca să fie împuşcate.

De ce s-a tras asupra lor?

În volumul anterior am relatat întâlnirea unui martor (tot fermier) cu o creatură asemănătoare. Şi atunci martorul a folosit o carabină şi multe gloanţe, dar creatura s-a dovedit a fi însoţită de doi humanoizi şi nava lor. Humanoizii l-au avertizat telepatic pe fermier să-şi vadă de treburile lui, l-au *pus la punct,* l-au lăsat fără replică. Şi atunci „creatura” comunica cu nava şi ocupanţii printr-un releu (o cutie neagră). După „discuţie”, OZN-ul şi ocupanţii au dispărut pur şi simplu iar fermierul a rămas cu puşca lui, privind la bolta înstelată...

MESAJUL

În cazul nostru, lucrul cu adevărat extraordinar şi bizar în acelaşi timp, îl constituie însă cu totul altceva: nu toţi martorii au văzut ce susţine că a *văzut* Steven!

Dacă vă mai amintiţi, când s-a întors a doua oară cu grupul din camion, Steven a avut un comportament ciudat, cu toate că de abia se mai ţinea pe picioare. El şi-a muşcat câinele, grohăia şi scotea strigăte de neînţeles pentru ceilalţi: „El este aici! Fugiţi, luaţi-l de pe mine!”

După ce şi-a revenit, Steven le-a povestit tuturor o poveste de groază. Nimeni nu l-a crezut şi nu-l putea crede. Atunci s-a căzut de acord să fie suspus unei regresii hipnotice asistată de către un psihiatru. Şi iată ce a relatat Steven:

„Am văzut în spatele copacilor un personaj înalt, ca un om în mantie neagră. Avea pe cap ceva ca o pălărie, tot neagră, iar în mână ţinea o seceră, oricum - un obiect încovoiat...

În spatele lui era ca un foc, o vâlvătaie mare, iar înaintea lui avea o «forţă» care mă năucea. Un câmp de forţă, sau cam aşa ceva... o tărie, ca un aer electrizat.

În acest câmp de forţă erau acele creaturi; cele pe care le-a văzut toată lumea...

Mă auzeam chemat pe nume: Steven! Steven! parcă din interiorul copacilor, sau copacii aveau o rezonanţă la sunetul acela, Era exact în capul meu. Un râs care mă înnebunea.

Parcă aveam gheare la mâini îmi creşteau nişte gheare. Aveam o lumină în spate care mă împingea către acea apariţie: «Vino! Vino! spuneau nişte voci». Eram înnebunit, nu mă temeam de nimic. Creaturile mă chemau mereu dintre copaci. Gemeau cumplit; eu mă gândeam la moarte, mi s-a făcut groază...

Atunci personajul cu mantie neagră mi-a zis:

- Dacă omul nu se îndreaptă, nu devine mai bun, atunci va fi sfârşitul!
- Acesta este sfârşitul dacă omul nu se pocăieşte. Omenirea vrea să se distrugă.
- Există un singur om pe pământ care poate salva Omenirea! Eu voi reveni Eu voi reveni!"

Apoi Steven a simţit „ceva" în capul lui, mâinile şi picioarele i s-au înmuiat, ochelarii i-au căzut de pe nas şi el a leşinat.

Înainte de a leşina sub hipnoză a mai murmurat:

„Dacă oamenii nu se îndreaptă, Omenirea întreagă va arde"!

MIROSUL DE PUCIOASĂ

Sunt cunoscute câteva cazuri care au ajuns la noi prin intermediul cărţilor din Evul Mediu. Atunci ca şi acum, în multe locuri de pe Terra, mirosul de pucioasă era asociat cu prezenţa diavolului, mai bine zis acest miros indica fără dubii prezenţa duhului necurat.

În zilele noastre au fost consemnate cazuri asemănătoare, mai întotdeauna asociate cu aterizări de OZN-uri sau cu prezenţa extratereştrilor.

Să fie asta oare cheia misterului?

Pe 29 august 1967, în apropierea satului Cussac din Franţa, doi copii, frate şi soră, păzeau vacile familiei. Regiunea este foarte frumoasă, de un pitoresc aparte, cu „garduri" mici de piatră care delimitează păşunile, cu dealuri pline de iarbă şi pâlcuri de copaci.

Vremea era foarte frumoasă, cu soare şi un vânticel cald care purta mireasma florilor de câmp.

Băieţelul de 13 ani purta ochelari, dar sora sa Anne-Marie, de 9 ani avea o vedere perfectă şi era foarte zburdalnică. Băiatul se urcă pe pietrele unui zid ca să vadă ce fac cele 12 vaci pe care le aveau în grijă şi ce văzu îl lăsă cu gura căscată.

Văzu patru „copii negri" din cap până-n picioare, care se agitau

în jurul unui balon strălucitor şi argintiu. O strigă pe Anne-Marie să vadă „minunea” care era la nici 50 metri de ei, lângă un mic deluşor. Unul dintre „copiii negri” mişca un fel de oglinjoară spre cei doi fraţi, reflectând lumina soarelui, cum se joacă copiii de pretutindeni. Atunci băiatul strigă le cei „patru” să-i întrebe dacă se pot juca împreună. Spre surprinderea lor, „negrişorii” se speriară şi făcură nişte salturi gigantice de 3-4 metri, aruncându-se cu capul în jos pe „balonul” strălucitor. Unul dintre ei căzu pe lângă „balon” înapoi în iarbă; era cel cu oglinjoara.

În acel moment se auzi un bâzâit şi sfera argintie se înălţă puţin în aer. Ca şi cum ar fi fost la circ, copiii se văzură pe cel de al patrulea „negrişor” făcând un salt uriaş şi intrând în balon din zbor, cu picioarele în sus. Atunci copiii văzură că picioarele acelei făpturi negre erau palmate, ca la broaşte.

Copiii nu se speriară deloc ci priviră sfera strălucitoare care se înălţa în spirală, din ce în ce mai repede, până dispăru pe cer. Atunci îi învălui un miros de pucioasă care le irită nările şi ochii, care şi aşa îi usturau din cauza luminii acelei sfere. Vacile începură să zbiere şi să se agite, fugiră până se grupară împreună cu celelalte vite ce se aflau la păscut şi care erau de asemenea agitate.

Întreaga cireadă porni spre sat, urmată de copii şi încercând să scape de acel miros de iad. Dar mirosul îi însoţi până în sat, unde fu resimţit de toată lumea, inclusiv de jandarmii care anchetară imediat cazul.

Copiii au povestit cu lux de amănunte întâmplarea lor: „Sfera” avea vreo trei metri şi stătea pe trei sau patru suporţi cu nişte tălpici rotunde. Nu avea uşi şi ferestre iar „negrişorii” au intrat direct prin partea de sus, unde nu se vedea nicio deschizătură. Zumzăia ca un roi de albine, dar nu scotea fum şi nu avea nicio elice.

„Cei patru” erau doi mai mici şi doi mai înalţi: cam de 1.20 m. Ei aveau capete normale cu nas, ochi, dar fără gură şi urechi.

Erau negri de sus până jos, aceeaşi culoare, şi aveau nişte mâini foarte lungi, cu degete, dar n-au văzut câte degete aveau la mâini.

Mirosul acela de pucioasă a persistat în sat până la apusul soarelui, apoi s-a împrăştiat. Copiii n-au resimţit niciun efect nociv.

Azi băiatul este un avocat foarte bun iar Anne-Marie o mamă şi soţie excelentă, care se ocupă de ferma părinţilor.

O altă întâmplare relatată de un vânător rătăcit în pădure, îl are ca personaj principal pe un „ozenaut robot”; acest robot şi-ar fi desfăcut falca de jos cu mâna proprie ca să emită un gaz cu miros de pucioasă şi destul de iritant, cu intenţia de a-l captura pe vânătorul căţărat într-un copac. Cu toate că avea armă şi cartuşe, vânătorul n-a tras în robot ci a aruncat în acesta cu diverse obiecte pe care le avea

în rucsac. Robotul era însoţit de diverse sfere luminoase care zburau printre copaci.

După ce a inhalat acel gaz, vânătorul şi-a pierdut cunoştinţa. S-a trezit a doua zi dimineaţa în acelaşi copac.

Într-o seară de toamnă, câţiva locuitori dintr-o mică aşezare din Iowa, au văzut o lumină roşie foarte puternică, aterizând pe un deluşor. Îndreptându-se într-acolo, n-au găsit nicio farfurie zburătoare, în schimb, a apărut un individ taciturn, cu o mantie lungă şi cu o pălărie ciudată care i-a împroşcat cu un gaz înţepător cu miros de pucioasă. Doi dintre martori au leşinat, iar alţi trei au fost spitalizaţi în urma incidentului. Ceilalţi n-au avut nimic, dar nici nu au putut spune *cum* şi *când* a dispărut ciudatul necunoscut.

Nimeni nu a putut da vreo explicaţie acestor întâmplări, dar este evident că avem de-a face cu o metodă sigură de îndepărtare sau intimidare a martorilor unor aterizări OZN, aşa cum în alte ocazii (în compensaţie?) au fost resimţite mirosuri plăcute, atrăgătoare, însoţite de adevărate spectacole de sunet şi lumină cu ocazia altor aterizări. Dar despre acestea în cartea următoare care poartă titlul „CĂRŢILE ASCUNSE” (Accidentul OZN).

ZĂPADA CALDĂ

Spun că e o chestiune veche deoarece cazul a fost publicat încă din 1955 de către Societatea Australiană a Cercetărilor U.F.O. În buletinul „Australian Saucer Record” vol.1, nr.4, 1955. Subiectul este o fetiţă de 10 ani care habar n-avea de fenomenul OZN.

Cazul s-a petrecut la Adelaide. Un psiholog se ocupa de tratamentul fetiţei, care acuza o dezordine psihică, la cererea părinţilor acesteia. Fetiţa se numeşte Janet. Ea are acum 50 de ani. Dar atunci era supusă unui tratament foarte bun care consta în provocarea unui somn profund (prin hipnoză) şi de scurtă durată, menit să ducă ia o relaxare nervoasă totală.

Fetiţa era cufundată în acest somn iar doctorul testa gradul de profunzime şi eficienţă a transei, prin diverse întrebări simple.

Pentru a-i controla reacţiile acesta o întreba de obicei:

- Unde te afli tu acum, Janet?
- Stau pe un scaun! răspundea micuţa pacientă, sau alte întrebări şi răspunsuri de acest gen.

Numai că într-o zi răspunsul a fost stupefiant:

- Mă aflu într-o farfurie zburătoare!

Doctorul a rămas trăznit de acest răspuns, şi continuând întrebările a obţinut răspunsuri precise şi uluitoare care descriau „o călătorie în interiorul unui OZN, pe o altă Planetă”.

Copilul a descris aterizarea, humanoizii, un fel de oraş în care era cu adevărat şi pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Societatea Australiană sus amintită, anunţată de psihiatru, a deschis o anchetă şi au decis să repete experienţa cu înregistrări pe bandă de magnetofon. În ultimul moment i s-a cerut medicului să părăsească încăperea pentru a nu induce copilei propriile gânduri. Înregistrarea n-a fost deloc deranjată de absenţa medicului.

După ce Janet descrise OZN-ul şi pe cei trei ocupanţi care o însoţeau, trei humanoizi cu părul negru, purtând combinezoane diferit colorate, ea continuă:

Dr.: Ce fac cei trei oameni acum, în acest moment?
J.: Ei s-au băgat în cuşetele lor.
Dr.: De ce fac asta, tu ştii?
J.: Din cauza gravitaţiei!
Dr.: Pe urmă ce au făcut?
J.: Acum ei trag de manşă; se vede planeta, eu văd planeta pe ecran, ne apropiem... Parcă ar fi un glob roșu-argintiu!
Dr.: Poţi să vezi suprafaţa planetei, Janet?
J.: Da!
Dr.: Şi ce vezi? '
J.: Un munte cu o peşteră mare.
Dr.: Se văd oraşe sau localităţi?
J.: Nu, nu se văd!
Dr.: Ce face „farfuria" acum?
J.: Intră în muntele cel mare...
Dr.: Intră prin peşteră?
J.: Da.
Dr,. Şi ce-ai mai văzut în acest munte?
J.: Un fel de ascensor uriaş.
Dr.: Mai era şi altceva în interiorul muntelui?
J.: Un oraş.
Dr.: Ce fel de oraş, ce fel de case?
J.: Cu blocuri de sticlă.
Dr.: Puteai să treci direct prin sticlă?
J.: Nu, nu puteam.
Dr.: Poţi să te plimbi pe acolo. Plimbă-te!

Janet descrie locul acela, nişte coridoare foarte lungi pe care tot merge, apoi pasaje. La capătul unui pasaj dă peste mai mulţi „oameni cu părul negru" îmbrăcaţi la fel, cu combinezoane.

Dr.:Te rog să mergi mai departe, în alte locuri! Ce mai vezi tu acum?
J.:Un ascensor!
Dr.: Unde duce ascensorul? (după un timp...)
J.: Aici sunt operatorii maşinilor.
Dr.: Vezi tablouri de comandă acolo? Butoane, manete?

J.: Un pupitru cu butoane.
Dr.: Cine comandă, cine manevrează butoanele?
J.: Oamenii!
Dr.: Un om, sau mai mulţi?
J.: Patru oameni.
Dr.: Janet, ascultă-mă, unde eşti tu acum?
J.: Sunt pe puntea de comandă...
Dr.: Şi ce comandă aceşti oameni?
J.: Maşinile de aici.
Dr.: Ce fac maşinile alea?
J.: Ele fabrică „farfuriile zburătoare", farfuriile...
Dr.: Maşinile alea mai fabrică şi altceva?
J: Da! Costumele lor, îmbrăcămintea aia.

Dialogul continuă fără niciun impediment şi mai departe Janet spuse că în general, în toate casele se mănâncă struguri (sau stafide) şi se bea un lichid asemănător vinului, femeile poartă nişte rochii scurte.

Apoi doctorul face o încercare neobişnuită: o roagă pe Janet să vorbească cu „o femeie" (de „acolo") şi să-i spună ce zice.
J.: Vreţi să vorbiţi cu ea?
Dr.: Vrei să-mi spui tu Janet ce spune femeia?
J.: Mă întreabă dacă vreau să mănânc altceva!

Deci „entităţile" erau la curent cu „prezenţa Janetei acolo" (teleportare în afara corpului). Ei erau foarte ospitalieri (ca toţi săracii - n.a.). Şi acolo copiii merg la şcoală, au un profesor. Dialogul continuă prin alte întrebări.
Dr.: Poţi tu Janet să vezi Pământul, de „acolo"?
J.: Pot să-l văd, dar pe ecran.
Dr.: Dar cerul?
J.: Nu!
Dr.: Poţi să priveşti afară? Sau să mergi afară?
J.: Trebuie să-mi pun o cască pe cap!!
Dr.: Poţi să faci ce vrei tu? Poţi să pleci?
J.: Da, pot să plec, dacă vreau...
Dr.: Dar vezi soarele?
J.: Da.
Dr.: Ce culoare are soarele?
J.: Este la fel ca pe Pământ.
Dr.: Nu este soarele acela mult mai mic?
J.: Puţin mai mic.
Dr.: Dar când e noapte şi soarele apune, vezi stele pe cer?
J.: Doar câteva.
Dr.:Poţi să vezi „Crucea Sudului" (Emisfera australă)?
J.: Da!

Dr.: Dar Luna, vezi vreo Lună?
J.: O bucăţică.

Janet descrie că vede o Lună ca o banană, dar mai mare ca pe Pământ. Nu vede nicăieri niciun pic de vegetaţie, dar că a văzut zăpadă peste pământ, dar când a atins-o, zăpada era caldă! Povesteşte apoi că se întoarce de „afară", apasă pe un buton şi se deschid peşterile. Ele duc la lift care coboară până în oraş. Ea spune că nu ştie cum e aerul „de afară". Doctorul o roagă pe Janet să întrebe „gazdele".

După o pauză, Janet răspunde: „Nu se poate respira deloc".
Dr.: Janet, tu nu-l poţi respira, dar Ei pot respira?
J.: Ei, da!
Dr.: Acolo există vânt?
J.: Nu, nu există!

Apoi, Janet descrie un fel de televizor care arată o imagine de pe Pământ. Apoi o imagine a unui mesaj care a fost lăsat pe Pământ de către Ei în limba lor. I se explică Janetei „acolo" că acest mesaj a fost primit de un „om important" de pe Terra. Janet nu ştie numele omului. „Entităţile" îl pronunţă în limba lor dar Janet nu înţelege nimic

Apoi Doctorul îi spune Janetei numele lui Adamski şi-i arată poza acestuia. Janet la rândul ei spune extratereştrilor. Aceştia confirmă cu entuziasm. Apoi Doctorul îi arată fotografia altui personaj şi întreabă dacă Ei ştiu cine e acesta?

Extratereştrii răspund că e cel ce l-a ajutat pe Adamski: Desmond Leslie, coautorul cărţii „Farfuriile zburătoare au sosit", cel care a descoperit OZN-urile. Extratereştrii spun că au trimis mesajul cu un OZN. Apoi Doctorul întreabă dacă un extraterestru ar vrea să vorbească, să transmită ceva în limba lui, prin Janet. Janet spune că nu; ar fi mult prea greu. Pe Terra foarte puţini oameni, poate unul singur a auzit limba lor. Doctorul mai întreabă: ce sunt cele trei cercuri care au fost zărite pe „burta OZN-urilor?
J.: Pentru când aterizează, zic ei!
Dr.:Sunt acum, în acest moment, OZN-uri pe deasupra Australiei?
J.: Da, ei spun că sunt!

Experienţa a avut loc la Adelaide, în Australia, la 9 februarie 1955. Toate ziarele locale au scris despre acest caz, cât şi despre observaţiile OZN de atunci încoace, pe cerul Australiei. Şi alte întâmplări aveau să ia locul acesteia, peste care s-a aşternut uitarea.

„Comportarea unei rase superioare (extraterestre) nu trebuie în mod necesar să apară unui observator uman, ca având un scop.”

Jacques Valee

„Făţosul din stele, autostopistul si bidonul”.

19 iunie 1968 (iar „iunie”?) Villa Carlos Paz (Brazilia).

Maria Eladia, o fată drăguţă de 19 ani, trebăluie prin bucătăria motelului al cărui patron era tatăl ei. Bătrânul era plecat după marfă. Maria era singură, nu avea niciun client în micul restaurant. Din bucătărie, observă o lumină mare, care inundă intrarea în bar, ca de la farurile unei maşini.

Soseau clienţi!

Maria Eladia se şterge pe mâini în grabă, şi se duce să întâmpine clienţii. Rămâne stupefiată: în hol se afla un om, un bărbat înalt, cu părul blond ca paiul (Maria este brunetă), frumos ca un zeu şi cu o prestanţă deosebită. Pletele lui lungi erau aruncate pe spate, purta îmbrăcăminte fină, ca de mătase, bleu-fosforescent. Era un tânăr fascinant, ceva cum numai o fată de 19 ani poate să viseze.

Mâinile lui aruncau nişte raze de lumină, care porneau din unghiile degetelor, în toate părţile. Maria rămase ţintuită în spatele aparatului de taxat de la casă. „Făţosul” purta în mâna stângă (o fi fost stângaci) o sferă de cristal care emitea flashuri puternice în încăpere. Pe mâna dreaptă avea o mănuşă până la cot, care lucea ca armura, peste care purta un colier sau o brăţară din cristale de safir (poate era altceva).

Mănuşa venea ca turnată pe mâna lui dreaptă care avea PATRU DEGETE!

Ce apariţie! veţi spune, şi sunt întru totul de acord!

De fiecare dată când mişca mâna înmănuşată, cea cu colierul, făcând semne amicale Măriei Eladia, „Făţosul” se ridica puţin în aer, levita, fără niciun efort, mergea plutind uşor. Fata simţi că leşină. Atunci „Făţosul” lăsă mâna în jos şi Maria îşi reveni!

Apoi acesta încercă să se apropie de casa de marcat, afişând un surâs inexpresiv, ca o grimasă, pe faţa lui imobilă. În acelaşi timp mişca buzele ca şi cum ar vorbi, dar scotea nişte sunete de neînţeles.

(V-am spus eu că „e greu să vorbeşti” şi mult mai uşor să fii telepat!). Fetei a început să-i fiarbă capul şi o transpiraţie abundentă îi curgea şiroaie pe şira spinării. Era moartă de frică şi de fapt observă că avea pielea uscată. Ce chestie! „Făţosului” nu i-a plăcut fata, prea era pierită, speriată!

I-a transmis telepatic să nu se teamă. Apoi s-a apropiat şi a pus sfera pe casa de marcat (cu TVA). Lumina sferei a început să scadă, „Făţosul” s-a răsucit brusc şi a început să plutească cu paşi uşori către ieşire. Spatele lui, pe care-l vedea acum prima oară era acoperit cu solzi de argint până la... Când a ajuns la uşă, aceasta s-a deschis singură, apoi s-a închis la loc.

Se auzi camioneta bătrânului tată. Acesta văzu pe şosea două lumini roşii foarte lungi care se îndepărtau în noapte. O găsi pe Maria Eladia răvăşită, în patul ei. Ea îi povesti tatălui ce s-a întâmplat! S-o credem?

La două zile de la această întâmplare, duminică dis-de-dimineaţă, mecanicul Fernando se întorcea spre casă cu maşina lui. Era singur. Sâmbătă seara chefuise cu prietenii la Medanos. Nu făcuse prea mulţi kilometri, când văzu un autostopist matinal care-i făcu semn să oprească. „Autostopistul” nu avea niciun bagaj şi părea zgribulit de frigul dimineţii, aşa că Fernando opri, dădu puţin înapoi şi-i făcu semn să urce. Insul avea gulerul ridicat, o pălărie pe cap şi o haină destul de lungă.

Figura lui era palidă şi alungită, părea cam suferind. Se aşeză lângă Fernando şi când acesta îl întrebă dacă merge la Bahia Blanca, pasagerul mormăi ceva.

Îl mai întrebă dacă locuieşte în Medanos, dar nici de data aceasta nu înţelese nimic din „mormăiala” celuilalt.

Fernando se gândi că omul o fi vreun ţăran timid, căruia îi era frică să vorbească cu un „domn”, să nu se facă de râs.

Făcură mulţi kilometri în tăcere, era tot întuneric, când deodată Fernando văzu că lumina farurilor sale păleşte brusc. Fiind de meserie şi crezând că „l-a lăsat” bateria, trase pe dreapta să verifice.

Atunci observă „un autobuz” răsturnat pe şosea care avea o lumină albastră pe mijloc şi două lumini mai mici în părţi. Când să se dea jos din maşină, o lumină puternică îl plezni în faţă, îl cuprinse o văpaie de căldură şi el se lăsă brusc în spatele uşii deschise, ca după un paravan.

Atunci îl văzu pe „autostopist” cum coboară din maşina lui şi se îndreaptă plutind către „autobuzul răsturnat”. „Obiectul” aşteptă ca „autostopistul” să ajungă, se deschise un hublou, după care cu o lumină intensă, verde, la partea de jos se înălţă puţin şi zbură cu mare viteză spre stânga. Luminile lui se pierdură printre stelele dimineţii.

Chestia a durat câteva secunde.

Era uluit şi de abia acum observă Fernando că farurile lui s-au reaprins. Se urcă în maşină şi porni spre postul de poliţie.

Avusese „la bord" un „autostopist" extraterestru, cercetările au descoperit urme adânci şi arsuri pe asfaltul şoselei.

18 mai 1968 ora 5 00 A.M. - Caconde (Brazilia).

D. Santos vine de la treburi şi când intră în curte vede un „obiect străin" puţin îngropat în pământ, ca şi cum ar fi căzut de la mare înălţime.

Era de formă cilindrică, gri-metalizat, foarte greu (15-20 kg) cu suprafaţa polisată, fără nicio sudură, încheietură, capace sau nituri.

„Exact ca un bidon de lapte (din aluminiu) de mărime mijlocie", spuse D. Santos. La fiecare capăt, cilindrul avea câte un cadran, acoperit cu lentile de sticlă sau plastic, semănând cu nişte manometre. La un capăt „manometrul" avea un ac roşu, la celălalt capăt se zărea un ac negru. La capătul acelor, erau nişte diviziuni şi nişte „cifre" dispuse în semicerc dar care doar „aduceau" a cifre arabe! Dezgropă obiectul, îl şterse de praf, îl ascultă să vadă dacă nu are vreun „tic-tac" în interior, şi cum se duse în baie să se spele, puse cilindrul pe fereastra băii şi uită de el. În seara aceleiaşi zile plecă din nou la lucru, dar pe la 1.00 noaptea reveni acasă, soţia lui fiind însărcinată în ultima lună. Se gândea că ar avea nevoie de ajutor, că nu s-ar simţi bine

Când se apropie de casă, văzu locuinţa luminată „a giorno", toate ferestrele şi uşile date de perete, vecinii adunaţi prin curte şi grădină. Soţia şi băieţelul cel mare erau prin curte foarte speriaţi. Ce se întâmplase?

Dna. Santos fusese trezită de nişte zgomote stranii. Când deschise ochii văzu o lumină ca un „arc electric" albastru venind dinspre baie. Se repezi şi decuplă curentul electric crezând că e un scurt-circuit în baie.

Dar lumina nu se stinse deloc, ba mai mult, o căldură de parcă luase foc casa emana în frigul nopţii, încă în somn auzise un zgomot ca de „transformator de înaltă tensiune" care o trezise de fapt. Acesta era însoţit de un bubuit şi peste tot parcă ar fi căzut schije de obuz. Pământul şi casa vibrau, se auzeau căzând de sus pe pământ resturi de tencuială şi zidărie. Apoi totul încetă şi căldura dispăru subit. Se făcu întuneric.

Când a sosit D. Santos, s-a repezit în casă ca să vadă ce se întâmplase. Îşi amintise de cilindrul acela găsit în curte.

Se duse direct în baie. Aici totul era răvăşit, „împuşcat" parcă avusese loc o explozie. „Cilindrul" dispăruse dar în tavan era o gaură mare prin care se vedea cerul. Acoperişul era distrus. După miezul nopţii „cilindrul" decolase spre înălţimi trecând prin tavan şi

acoperiş, cu un bubuit, şi „împuşcase" cu moloz curtea şi grădina. Cazul a fost anchetat de Comisia Braziliană a OZN-urilor. Cazul a fost socotit foarte serios şi a relevat faptul că OZN-urile îşi pot recupera aparatele lăsate la sol printr-o foarte „dură" telecomandă.

Din fericire, nimeni nu a fost rănit sau iradiat. În afară de sperietură şi reparaţiile casei nimic altceva nu amintea de straniul incident.

Doamna Santos a născut normal. De atunci D. Santos se uită prin curte când vine acasă, dar s-a jurat că nu mai pune mâna pe niciun obiect străin. Chiar de-ar fi de aur!

Această întâmplare avea să dea de gândit „oficialităţilor" care se ocupau cu „recuperarea" OZN-urilor sau a altor obiecte „stranii" găsite în diverse locuri.

Eu cunosc două cazuri petrecute în fosta URSS în care „navele-mamă" îşi „recuperaseră" singure „puii" căzuţi la sol. În taigaua siberiană, echipajul unui elicopter militar observase la sol un cilindru metalic, de mari dimensiuni. Au aterizat şi au cercetat obiectul „care ei a prea mare şi prea greu" pentru a fi luat cu elicopterul respectiv. Când s-au întors cu o navă mai puternică, echipată cu trolii şi sisteme de încărcare şi calare, cilindrul dispăruse.

Cu altă ocazie, un OZN mai mic, desprins dintr-o „navă-mamă" de 150-200 m Ø s-a prăbuşit într-un lac îngheţat, perforând stratul de gheaţă şi scufundându-se.

Pe seară, când „oficialităţile" veniseră cu mijloace tehnice ca să cerceteze accidentul, sub ochii lor micul OZN (5-6 m Ø) a „erupt" prin stratul de gheaţă rupând şi o parte din mal, zburând drept în sus apoi, către „nava-mamă" ce se afla la peste 10.000 m înălţime. A rupt gheaţa şi malul! Nu s-a putut constata dacă era vorba de o „undă tractoare" sau simplă teleghidare, dar fenomenul nu i-a pus pe gânduri pe inginerii şi oamenii de ştiinţă implicaţi. Singurul for care a căzut pe gânduri a fost KGB-ul.

Capitolul 15 K.G.B. (Terestru) contra K.G.B. (Extraterestru)

Cine-i apără pe Extratereştri?
Pe noi nu ne apără nimeni!

Întâmplarea care a urmat are un precedent, petrecut cu 10 ani înainte şi un altul cu numai şapte ani mai devreme în Spania.

Precedentul american, petrecut la 24-25 aprilie 1964 - la Holloman A.F.B. (Alamogordo) a pus bazele unui „pact" între Air Force şi Extratereştri. Această întâlnire nu a fost contestată niciodată de nimeni, după câte ştiu eu. Nici întâlnirea „oficială" întâmplată cu 10 ani mai înainte la Edwards (D. Eisenhower şi Eterienii) nu a fost contestată! Ba mai mult, aceste două întâlniri au adus „o pace şi o stabilitate (relativă)" între cele două părţi. Adică NOI şi EI!

În ceea ce priveşte cealaltă aterizare „anunţată" la Santa Monica, lângă Madrid, în 10 iunie 1967 a unei nave extraterestre ummite, aceasta a provocat o lungă controversă (fals-adevărat) între diverse grupuri de UFO-logi, unii mai bine informaţi decât alţii! Spaniolii, împărţiţi în două tabere, dar posesori a mii de pagini din „Rapoartele Ummo" pe de o parte, şi francezii împărţiţi tot în două grupuri (unii având „Rapoartele", alţii neavând nimic!) pe de altă parte. Interesant este că ummiţii au aterizat la francezi în 1950 (lângă Digne) şi şi-au lansat „campania ideologică" la spanioli în 1967. După care au dispărut de pe harta Europei. Momentul coincidea cu atingerea Lunii de către pământeni. Noi am analizat aceste momente, păstrând un ton critic, mai ales cauzat de „tonul ireverenţios" al „fraţilor noştri de pe Ummoalewe - ibozoouu".

Grupurile franceze au „descoperit" mâna KGB-ului şi au făcut ce era mai uşor: au pasat „mortul" în curtea de pe Quai D'Orssay!

Întâmplarea care urmează repune în discuţie întreaga afacere Ummo pentru simplul motiv că au existat oameni care nu s-au îndoit nicio clipă de veridicitatea ei.

Totul seamănă cu un scenariu bine pus la punct, bine regizat şi bine jucat de toţi „actorii". Este însă un scenariu tragic, cu victime nevinovate, este vorba de o confruntare nejustificată, făcută din spirit agresiv şi criminal. Adică există „forţe" terestre, adică oameni, care au stat la pândă ca să ucidă. Indiferent ce, nu contează, cum spunea Sid.

Ce nu pot recunoaşte, ce nu pot identifica, trebuie distrus! Din nou am dat dovadă de agresivitate! Am arătat că nu suntem pregătiţi pentru „era cosmică". Nici măcar din punct de vedere etic. Cu atât

mai puţin tehnic. Deloc etic, deloc tehnic!

E mai puţin important în ce parte a Terrei s-a întâmplat pentru că şi de cealaltă parte a Terrei s-a întâmplat la fel. România - 11 iunie 1974. Graniţa cu Ucraina în dreptul localităţii Khust - 28°long. Est, 48° Lat. Nord.

Trei prieteni de naţionalităţi diferite dar care erau pasionaţi de fenomenul OZN, s-au gândit să realizeze un contact cu extratereştrii. Fiecare dintre ei observase în nopţile de vară, lumini ciudate atât la Nord cât şi la Sud. La nord-vest se afla o mare unitate de aviaţie şi Radar în fosta URSS, în oraşul Beregovo.

Cei trei citiseră că în Spania existau nişte documente care vorbeau despre o civilizaţie extraterestră şi că aceste documente purtau un sigiliu, un semn în forma lui H cu cruce pe baza din mijloc. Semnul mai semăna şi cu o literă din alfabetul slavon, o literă obişnuită care se citeşte J.

Ei mai erau la curent şi cu faptul că nava care aterizase în Spania, anunţată cu o seară înainte, avea acest semn misterios pe partea de jos, pe „burta" farfuriei!

Gândind că semnul acesta are o semnificaţie aparte, dacă se face atâta caz de el, unuia dintre băieţi i-a venit ideea să deseneze acest semn, de mari dimensiuni pe o suprafaţă mare de teren ca să poată fi zărit de la bordul OZN-urilor.

Dacă Ei vor vedea semnul, vor şti că-i aşteptăm, că ştim de ei şi le suntem prieteni! Aşa sperau cei trei tineri, dar cum să realizeze acel semn uriaş, cu ce mijloace? Au cercetat diverse cărţi şi au găsit ceea ce părea a fi o soluţie şi care nedumerea lumea modernă: semnele din Mexic, Columbia, Peru, trasate cu pietre sau zgâriate pe pământ în platourile Anzilor, pe distanţe mari şi care se vedeau perfect de la mare înălţime.

Unul dintre ei conducea un tractor agricol. Au ales o bucată mare de teren cu iarbă, pe care-l păşteau turmele, acum după secerişul timpuriu al orzului pentru furaje. Terenul văzut în mare, avea o culoare galben-verzuie. Pe această câmpie, cei trei au măsurat, au bătut ţăruşi şi au arat cu tractorul acela un H de 200 metri lungime şi aproximativ 40 m lăţime. Cele două bare laterale ale H-ului le-au făcut arcuite la capete spre exterior, ca să semene cât mai bine cu „Sigiliul Ummo". Din turla bisericii aflată la 3 km „semnul" se vedea ca în palmă!

Ei araseră pe direcţia Nord-Sud pentru ca razele soarelui să accentueze umbra brazdelor de pământ. Cât timp au arat pământul acela au fost observaţi de grăniceri şi de sătenii care păşteau vitele prin zonă. Unii i-au întrebat ce fac şi ei au răspuns în glumă că pregătesc un teren de aterizare pentru „carele de foc" cu care umblă îngerii. Apoi tinerii au început să aştepte să vadă ce se întâmplă,

folosindu-se de o colibă a ciobanilor din apropiere. Sergey, este unul dintre ciobanii care ne-au relatat întâmplarea. El spune că atunci, în 1974 era copil, avea doar 13 ani şi îl ajuta pe tatăl său la păzit oile, dar mai mult păzea coliba şi instrumentele de preparat caşul.

Povesteşte că atunci a stat două zile şi două nopţi, cu cei trei prieteni care aşteptau OZN-ul.

A treia zi de dimineaţă parcă ar fi asistat la un film. Tatăl său şi ceilalţi păstori erau plecaţi cu oile de seară, prin pădure, la păscut.

Nu-şi aduce aminte ce oră era exact. Era dimineaţa devreme, când nici nu răsărise soarele. Era în ziua de 11 iunie, asta o ştie precis pentru că cei trei aşteptau „nava" pe 10 iunie, cum fusese în Spania, dar Ei nu veniseră. Acum în jur era o linişte dumnezeiască şi au văzut coborând din cer o lumină, ca un soare care cobora pe pământ. Câinii au fugit şi s-au ascuns în paie. Unul dintre băieţi, cel cu tractorul, care stătuse de pază i-a trezit şi pe ceilalţi. Au ieşit afară. Era rouă peste tot, îţi udai picioarele goale. Lumina aceea s-a făcut ca o tipsie de argint mare cât o stână[4] şi s-a lăsat uşor pe arătura făcută de băieţi. Dumnezeu să-i ierte! că doi nu mai sunt în viaţă. Tipsia stătea pe nişte catalige (picioare, stâlpi înalţi) şi nu se mişca, doar fulgerau nişte lumini pe marginea ei ca aurul. După o vreme, cât ai trage 3-4 fumuri din pipă, de sub tipsie au răsărit trei „piloţi" îmbrăcaţi în costume lucitoare cositorite, cu nişte cuşme rotunde roşcate pe capete. Aveau capetele acelea mari şi corpurile ca de copii mai răsăriţi, parcă erau de seama lui. Cei trei prieteni spuseră fiecare pe limba lui „bun venit pe Planeta noastră"! că fiecare vorbea ucraineşte, româneşte şi ungureşte, dar cei trei cu cuşmele roşii n-au zis nimic ci se uitau speriaţi în toate părţile.

Atacul K.G.B. (Securitate)[5]

„S-a auzit un vuiet de motoare dinspre pădure şi din marginea lizierei de lângă sat, şi într-un minut eram înconjuraţi de maşini şi drăcii cu şenile, care «vărsau» soldaţi îmbrăcaţi în uniforme negre care fugeau pe câmp. Erau peste tot, cam 300 de oameni, cu puşti şi pistoale. Pe sus au apărut două elicoptere ce veneau din stânga noastră. Dar n-au apucat să ajungă până la noi. Atunci, un pilot din acela cu costum cositorit, a aruncat pe pământ un bidon subţire de aluminiu pe care l-a luat unul dintre băieţi.

Cei trei piloţi micuţi au început să fugă spre tipsia lor şi cum veneau militarii KGB-işti (securitate) drept către nava lor dinspre pădure, extratereştrii au ţintit nişte lumini sclipitoare şi i-au paralizat pe toţi, Băiatul cu tubul a trecut în fugă printre militarii înţepeniţi şi când a ajuns în marginea pădurii, de mai avea un pas-doi şi se pierdea

în desiş, s-a auzit o rafală de Kalaşnikov care l-a secerat pe băiat. El totuşi s-a târât cât a putut cu cilindrul lui prin pădure.

Gloanţele cădeau pe tipsia[6] aia mare, cum cade grindina pe tabla acoperişului. Dar «nava» s-a înălţat uşor, apoi a pierit ca un duh de foc până-n înaltul cerului.

Eu am mai văzut cu ochii mei cum ceilalţi doi băieţi au fost arestaţi de militari şi urcaţi în maşinile blindate. Pe mine m-au bătut ca să nu spun nimic. Atât am văzut eu Sergey, cu ochii mei, martor mi-e Dumnezeu!

Numai că Dumnezeu i-a pedepsit, căci elicopterele lor au luat foc lângă stână şi s-au zdrobit de pământ. Şi două blindate cu şenile care aveau tunuri pe ele, au făcut explozie în acel moment. O schijă de la ele ne-a omorât un câine, care lătra la ele ca la un lup".

Distrugerea martorilor si a documentelor

Cu toate că la această aterizare au fost mai mulţi martori civili (dintre care unul a putut face un film întreg cu un aparat foto Smena (8X32 de imagini) oficialităţile (securitate - armată - guvern) au reuşit să ascundă acest eveniment şi să-l transforme într-o înscenare prin care cei trei ar fi fost „vânduţi capitaliştilor", spioni plătiţi de „forţele imperialiste" ca să destabilizeze sistemul comunist.

Cum spuneam, cele 32 fotografii împreună cu aparatul Smena 8 (foarte bun) au fost confiscate. Martorii întâmplători au fost alungaţi, bătuţi, intimidaţi să nu spună ce au văzut. Securitatea şi armata au înconjurat şi păzit locul câteva zile.

Aceasta îmi aminteşte foarte clar de accidentul, de celebrul accident Rosswel şi de familia Anderson, martori nevinovaţi. Şi acolo armata a confiscat aparate foto, filme, a ameninţat martorii.

În cazul nostru cei trei tineri, dintre care unul era rănit în pădure (cel cu cilindrul), au fost arestaţi de securitate şi KGB (locul aterizării fiind la graniţa fostei URSS cu România). Nu se ştie unde au fost duşi. Nu se ştie ce şi cum au pătimit. Unul singur a supravieţuit (cel din pădure) fiind declarat nebun - iresponsabil. Despre ceilalţi doi se spune că au murit. Nimeni nu ştie cum şi unde.

Despre cilindrul de metal există o poveste care pare a fi de domeniul fantasticului. Tânărul rănit a reuşit să ascundă acest cilindru într-o scorbură încât el nu a fost găsit atunci. Faptul că nu a fost găsit acel cilindru a salvat viaţa acelui om.

Dacă ar fi spus unde este preţiosul obiect ar fi fost un om mort. El a susţinut tot timpul că cilindrul „a zburat singur" după „navă" şi s-a dus în ceruri; că avea aripi şi zbura ca un înger nevăzut decât de el. A fost declarat nebun şi a scăpat cu viaţă.

Cilindrul a fost găsit de altcineva însă, care la mult timp după întâmplare, trimis de „nebun” şi căutând în taină şi cu mari riscuri a recuperat obiectul.

Se precizează, într-un material confidenţial că cilindrul cuprindea 84 plăcuţe sau folii de aur (după alţii - platină) care erau acoperite (nu scrise!) cu hieroglife şi schiţe, desene, semne necunoscute pe pământ. Ele n-au putut fi descifrate, Un alt martor implicat în acest caz susţine că s-au descifrat unele foi care ar da de înţeles că „nava” venea din Sistemul planetar (?) al stelei Sirius.

Acest fapt pune în discuţie afacerea Ummo (aceştia spuneau că vin din sistemul Wolf 424 şi aveau documente deja traduse în 8 limbi terestre) precum şi faptul că securitatea sau KGB-ul, ar fi tras în oamenii lor (vezi analogia francezilor Ummo-KGB). ÎN FINAL se afirmă că în urma unor discuţii secretul a fost aflat şi acel cilindru cu tot cu foliile lui, au ajuns tot pe mâna KGB-ului (care şi-a recuperat astfel materialul propagandistic de mare valoare!).

Tot în această zonă, dar într-o altă localitate numită Bixad se spune că cinci ani mai târziu ar fi aterizat un OZN ai cărui ocupanţi (extratereştri) au lăsat un mesaj de prietenie localnicilor. Nu se face nicio descriere a navei sau a ocupanţilor, din acelaşi motiv; şocul a fost înconjurat de armată şi forţele de securitate, martorii au fost ameninţaţi, interogaţi şi totul trecut sub tăcere.

Capitolul 16 DIGRESIUNE ÎN EST

„Îmi place această lume.
Nu e rece şi goală
Aşa cum e spaţiul acolo sus.”

„Oare cerurile de deasupra sunt locuite?
Da, sunt locuite!
Pot să ajung la aceste Ceruri?
Nu poţi ajunge la ele.
Aceste *ceruri au fost făcute de Tane!”*

Legende polineziene

Ar fi inutil să mai discutăm acest „tip de incident”? Este inutil să ne întrebăm „de ce”? sunt omorâţi oameni, se trage cu armament de toate felurile în humanoizi, ozenauţi, sau ce-or fi ei? Şi dacă aceştia sunt răniţi, dacă sunt alungaţi, înspăimântaţi, distruşi (cum spun „ei” parcă de spaima de a nu folosi cuvintele RANĂ, DURERE, MOARTE) atunci de ce ne mai mirăm că nu vor să aibă contacte cu guvernele şi oficialităţile (de oriunde) când tocmai aceste guverne trimit armata şi forţele de securitate să folosească forţa şi armamentul în orice ocazie!

Cu toate că majoritatea MESAJELOR venite de la extratereştri vorbesc despre schimbări culturale, tehnice, despre cunoaştere reciprocă, despre PACE INTER- GALACTICĂ, există voci care sugerează că ar exista civilizaţii şi „nave” extraterestre OSTILE! De ce să fie OSTILE? De ce să străbată atâta amar de drum prin cosmosul imens ca să ne fie chiar nouă ostili? S-or fi terminat ostilităţile în lumile lor şi acum au venit aici „s-o caute cu lumânarea”? Să-şi încerce forţele hipertehnologizate cu nişte fiinţe care mai folosesc plugul de lemn şi bătăile cu pietre pe străzile oraşelor? De ce să punem noi pe seama lor o trăsătură care ne aparţine?

În toate exemplele pe care le-am studiat, oamenii au fost cei care au deschis ostilităţile chiar dacă au făcut-o cu o... lanternă. Materialele foarte serioase (mă refer la informaţii despre întâlniri şi incidente sau accidente în care au fost implicate OZN-uri) şi care aparţin unor cercetători care au respectat cu rigurozitate metodologia investigaţiei specifice acestui domeniu, ne lasă pur şi simplu fără replică, dar mai ales fără nicio scuză!

CINE E MAI TARE?

Ca să nu ne îndepărtăm de zona ultimelor accidente OZN, vom aborda un caz care a fost făcut public abia la 1 an şi jumătate de la eveniment, într-un ziar din Petersburg în luna noiembrie a anului

1991. El a avut loc în Turkmenistan.

Incidentul, care s-a transformat în accident cu (din nou) morţi nevinovaţi, avusese loc în 1990 în 25 mai. Perioada martie-august s-a dovedit, cum remarcam mai înainte, cea mai nefastă din punct de vedere al accidentelor OZN.

În perioada respectivă războiul din Afganistan făcea ca acea parte a globului să fie o zonă fierbinte, cu mari şi grave implicaţii politice şi militare, mai ales că era implicată fosta URSS pe toate planurile. Rezultatul acestui război sângeros a fost mediatizat la timpul respectiv şi se ştie câte suferinţe şi tragedii a iscat în cele... trei tabere.

În ziua de 25 mai, o zi frumoasă de primăvară, cu un vânt uscat şi cald pe un cer fără nori, deasupra orăşelului Mari din Turkmenistan. a apărut ca din senin o grandioasă „navă" aeriană

Spun „grandioasă" pentru că cei ce au văzut-o declară că avea 300 picioare în diametru, dacă nu chiar mai mult. Nava avea ferestre de jur împrejur, şi se legăna uşor la aproximativ 3300 picioare înălţime. Avea o culoare fantastică, un oranj nemaivăzut în această zonă a lumii, unde culorile sunt la mare preţ şi de un mare rafinament. Lumea care era pe stradă, urmărea acest „fenomen" cu totul fantastic când s-au auzit, nu de departe, trei bubuituri (şuierături) care au spart liniştea. Toţi martorii au văzut trei săgeţi de foc cu vârful argintiu, care zburau cu mare viteză spre nava uriaşă.

Aceste săgeţi lăsau o dâră de fum întunecat pe cerul albastru. Ele veneau de undeva din dreapta şi ţinteau exact marele OZN, care se legăna ca un balon paşnic şi de sărbătoare pe cerul oraşului Mari.

„Atunci am văzut cu toţii cum OZN-ul a fentat pur şi simplu cele trei rachete şi din bordul din stânga au ţâşnit trei fascicule vizibile, radiante, de un alb lăptos. Aceste fascicule au fost atât de precise şi trase atât de exact la momentul potrivit, încât rachetele au fost spulberate ca nişte păpădii prin aer, S-au auzit trei explozii care erau ca nişte focuri de artificii cu care vrei să sperii un port-avion.

Oamenii paşnici din oraş au aplaudat dar în sufletul lor erau mâhniţi, războiul era aproape de hotare şi mulţi bărbaţi tineri stăteau în bătaia obuzelor şi a rachetelor ucigătoare.

Marea navă parcă rămăsese în aşteptare, când martorii au început să caute pe cer nişte punctuleţe ce se anunţau a fi avioane cu reacţie, după zgomotul pe care-l făceau. Aceste avioane veneau din aceeaşi direcţie de unde veniseră rachetele, dar n-au apucat să se apropie. Se vedea că sunt două aparate de luptă MIG-29, cu rachete la aripi. Când se vedeau bine, de puteai distinge forma lor triunghiulară şi stelele roşii, deodată s-au dat peste cap şi au căzut ca nişte pietroaie, cu mari explozii şi fum la marginea oraşului, unde e cariera de piatră. S-a auzit alarma, departe la aerodromul armatei; miliţienii

au început să împrăştie lumea năucită şi toţi credeau că armata afganilor e la marginea oraşului. Noi am fugit în case şi adăposturi şi când am ieşit la lumină nava străină nu mai era pe cer."

5-0 pentru Ei

În 1990 forţele armate ruseşti controlau şi aveau în pază spaţiul aerian al Turkmenistanului. Aici se afla Armata 12-a de Apărare Aeriană, un fel de unitate mare (în genul AFB) mai bine zis o Divizie care avea atât aviaţie de luptă, interceptare, bombardament şi A.A. (Apărare Antiaeriană) dotată cu rachete, baterii de tunuri, RADAR, transmisiuni şi un centru de informaţii de zbor. Adică, mai exact, lângă oraş se aflau toate acestea sub comanda unui colonel al cărui nume n-are nicio importanţă. Important este că acest colonel sovietic, în momentul când i s-a raportat că ia nici 9000 de picioare distanţă pe cer se află „o navă foarte mare, care nu se mişcă", a ieşit din biroul lui de comandant, s-a uitat prin binoclu, s-a convins că n-a mai văzut niciodată aşa ceva şi fără să mai stea pe gânduri a ordonat să se tragă în „nava inamică" (?)! Şi a specificat: 3 rachete! Probabil că aşa a socotit el: pentru fiecare 100 de metri a OZN-ului, câte o rachetă. Rachete sol-aer, extrem de puternice, care ar fi doborât şi Luna dacă o atingeau. N-au atins-o ba mai mult au făcut „poc" fără niciun rezultat, umplându-l de ruşine şi de umilinţă.

În momentul acela de furie, a ordonat ca două avioane de luptă, înarmate „până în dinţi" cu câte doi oameni la manşă, să doboare imediat „drăcovenia imperialistă" care-l umilise pe el, „Colonelul Comandant"!

Cele două reactoare, cu tot cu oamenii de la bord, care n-au apucat să se catapulteze, au pierit în explozii şi fum, prăbuşindu-se din cauze necunoscute (dacă nu luăm în seamă OZN-ul): cu mult înainte de a fi la 3000-3500 picioare de ţintă. Piloţii au murit dezintegraţi,

Dacă ţinem cont că spectacolul acesta tragic a avut loc în faţa locuitorilor oraşului Mari, că OZN-ul nu manifestase nicio intenţie de a ataca pe cineva sau de a perturba vreo instalaţie, atunci atât gestul cât şi modul de a gândi al colonelului Comandant sunt criminale. S-a ordonat o anchetă care n-a avut rezultat şi ca să se şteargă orice urmă, escadrila celor patru victime nevinovate „a fost desfiinţată". Nu există escadrila, nu mai există nici morţi, nici avioane distruse, nici OZN-uri!!!

Articolul respectiv din jurnalul „Vecernâi Petersburg" din noiembrie 1991 a avut ca rezultat o anchetă asupra tragicului eveniment. S-a aflat cu această ocazie că acel comandant a fost mutat

la o unitate din cadrul Poligonului de încercare a armelor atomice din Extremul Nord (sovietic!).

Articolul a putut apărea şi datorită unor evenimente OZN care se petrecuseră în septembrie şi octombrie şi care înnebuniseră opinia publică neobişnuită încă cu „glasnosti”.

Iată cum s-au întâmplat lucrurile:

Mai întâi, pe la începutul lui 1990 în Kirkizia au fost văzute de locuitorii dintr-o regiune izolată (Susamir) mai multe sfere luminoase pe cer care au şi aterizat departe, după coline.

Tot în acea zonă mai fusese semnalat şi „Omul Zăpezii” care speriase câţiva locuitori plecaţi după fructe de pădure şi alarmase câinii păstorilor.

Păstorul Akitaev povesteşte că într-o dimineaţă devreme, unul dintre câini de pază, care lipsise peste noapte, a adus târâind în cortul stăpânului său un fragment de corp plin de sânge.

Era vorba de un craniu descărnat, probabil restul corpului fusese devorat de animalele sălbatice (vezi accidentul CORONA cu patru cadavre de extratereştri în aceeaşi situaţie).

Indiciul cel mai frapant însă, care spunea că accidentul fusese foarte recent, era SÂNGELE de pe acel craniu!

Akitaev a luat acest craniu şi l-a arătat unui medic veterinar. Acesta a fost primul specialist care l-a studiat. Dr. Manakulov a stabilit că nu e vorba de craniul unui animal, dar nici al unei fiinţe umane. El l-a descris ca având o dimensiune superioară craniului uman, cu orbite foarte mari depărtate şi alungite în zona arca delor (care practic lipseau) cu osul frontal în formă de ou şi terminat în creştet printr-un orificiu aproape trapezoidal (în moalele capului).

Pomeţii erau teşiţi, aproape inexistenţi iar maxilarul inferior nu avea dinţi ci nişte plăci întărite. Secţiunea nazală era îngustă ca o fantă, iar la partea occipitală în loc de suportul vertebrelor cervicale, craniul avea o inserţie osoasă adică o articulaţie lipsită de mobilitate. Dr. Begoliev de la Spitalul regional, a confirmat supoziţia că acest craniu aparţinuse unui humanoid cu un intelect foarte dezvoltat (capacitate craniană foarte mare) - un extraterestru! Studiul lui s-a bazat pe detaliile şi reperele anatomo-osteologice: emisfere cerebrale cu un volum foarte mare, orbite anormale şi lipsa orificiilor nazale. Materialul osos conţinea cu 75% mai puţin calciu decât un craniu uman.

„Pe planeta Terra craniul unui extraterestru este cărat de un câine ciobănesc în coliba stăpânului său!” îmi imaginez o asemenea „ştire” transmisă pe monitoarele televiziunii Intergalactice!

Dar să ne întoarcem la întâmplările din fosta URSS:

Pe data de 18 mai 1990, deci cu o săptămână înaintea „bătăliei” din perimetrul oraşului Mari şi pierdută de A.A” şi aviaţia rusă cu 5-0

(trei rachete plus două avioane doborâte) şi înregistrând patru piloţi morţi, lângă Frunze au apărut extratereştrii.

La ora 22.00 după o ploaie cu o furtună mare, un băiat şi mama lui au văzut lângă casa lor un grup de „creaturi" descrise astfel:

„Aveau în jur de 1 m înălţime, erau îmbrăcaţi în costume strălucitoare. Pe cap aveau căşti rotunde iar costumele cu nişte dungi închise la culoare (poate furtune?) pe mâneci şi pantaloni. Băiatul a văzut că mâinile lungi ale creaturilor se terminau cu trei degete înarmate cu gheare. Umanoizii «parcă pluteau» şi când l-au văzut pe băiat au apucat de pe centuri nişte «cutii» pe care le ţineau în mâini. Pe căşti le-au «răsărit» antene micuţe. Tocmai atunci a apărut o maşină cu farurile aprinse şi toţi extratereştrii s-au aruncat ca broaştele în şanţul cu apă de ploaie, rămânând sub apă până a trecut maşina. Mama şi băiatul au fugit la vecini. La ora 23.30 deasupra localității s-a declanşat un vuiet grav şi puternic iar luminile au început să pălească.

Transformatorul electric al satului a început să scoată scântei şi lumina s-a stins de tot."

Satul s-a liniştit până dimineaţă. A doua zi locul pe unde călcaseră extratereştrii avea iarba îngălbenită iar cei ce treceau pe acolo simţeau că le amorţiseră picioarele. Pe la ora 13.30 pe cer au fost văzute multe farfurii zburătoare de culoare argintie care zburau în mare viteză pe deasupra oraşului Frunze. Pe 21 mai „farfuriile" au apărut din nou deasupra satului Kairma: erau 9 la număr şi au zburat în formaţie de câte 3 peste câmp. Deasupra lor, pe cerul senin se afla nemişcat un OZN de culoare oranj de mari dimensiuni, care s-a „învelit" într-un fel de nor roşcat. Să fi fost OZN-ul din incidentul Mari? Nu putem şti dar oricum, cercetătorii din Frunze care s-au deplasat la faţa locului au stabilit fără dubii că era vorba de un Obiect Zburător Neidentificat şi că a avut un „efect ciudat" asupra mediului manifestat prin amorţeala picioarelor atunci când mergeai în zonă, precum şi o senzaţie de „gol de aer" resimţită în urechi.

Seria incidentelor cu OZN-uri nu se opreşte aici. Se pare că teritoriul fostei URSS devenise liber pentru a fi studiat de extratereştri, sau presa şi televiziunea beneficiind de „glasnosti" putea acum să facă publice incidente sau accidente legate de OZN-uri, fără cenzura dinainte.

Capitolul 17 TRIUNGHIUL NEGRU

„Iosua a făcut ce-i spusese Moise şi a ieşit să lupte împotriva lui Amalec”
„Moise, Cartea 11-a, vers. 10, 11.”

În luna septembrie, mai precis la începutul zilei de 13 ora 00.10 puternica staţie RADAR din perimetrul Samara a semnalat pe ecrane o foarte puternică ŢINTĂ. Maiorul de serviciu Duplin a crezut în primul moment că este o rachetă strategică de mari dimensiuni, care pătrunsese în spaţiul aerian păzit de el.

Racheta asta strategică venea direct spre staţia RADAR şi era mai aproape de 100 km distanţă. Ţinta se apropia într-un unghi care determina că de fapt puternica staţie de RADAR era... ŢINTA!

Maiorul, fără să-şi piardă cumpătul a ordonat să-i fie pus în funcţiune sistemul electronic automat de identificare. Sistemul a fost automat scos din funcţie, adică s-a defectat instantaneu, din cauze necunoscute. „Racheta balistică” a lansat în acel moment o „ploaie” de punctuleţe care făcea Radarul inutilizabil. În secunda următoare „racheta” era la numai 40-45 km distanţă, pe o traiectorie precisă, către RADAR. A fost dată comanda „La arme”, adică alarmă! Atac aerian! Cu toate că, toată aparatura se află în buncăre subterane, totuşi antenele parabolice sunt afară. Soldaţii, conduşi de un căpitan s-au repezit pe scări în sus, cu armele în bandulieră, posturile de afară erau alertate de vaietul alarmei care-ţi spărgea urechile! Căpitanul povesteşte: „În momentul când ieşeam din buncărul subteran, un obiect necunoscut de dimensiuni uriaşe a trecut exact peste capetele noastre. Era doar la vreo 10-12 m înălţime şi se vedea foarte clar în lumina reflectoarelor care iluminau toată Baza. Partea de jos a acelei nave era perfect netedă dar nu lustruită şi lucitoare, ci avea un grund de culoare închisă, negru ca funinginea. Nu avea nicio trapă, nicio fereastră sau tren de aterizare, ci numai fascicule de lumină albăstruie. Avea o formă triunghiulară, cu colţurile uşor rotunjite.”

„În timp ce alergam spre postul nr.12, spune în continuare Cpt. Lazeiko, am văzut un fascicul luminos care a fulgerat, iar antenele (RADAR) au început să ardă ca nişte surcele.”

Santinela din postul nr.6 descrie astfel incidentul:

„L-am văzut cum se apropie; era un obiect foarte mare şi negru, de formă triunghiulară, având 15 m pe fiecare latură. A aterizat încet, cu un zgomot ca un vâjâit. Pe mijloc unde era ca o piramidă avea înălţimea de peste 3 m. Înainte de a se fixa pe sol a fulgerat o lumină

puternică.

Flashul a doborât antena din spatele meu, pornind exact din mijlocul laturi pe care o priveam. Nu mi-a fost frică. Nu vedeam nicio deschizătură, niciun hublou, n-am văzut pe unde ţinteau ei, dar au ochit şi au lovit drept la ţintă. Eu mă aflam chiar pe linia de tragere. Mi se pare straniu că nu am păţit absolut nimic în timp ce antena din spatele meu s-a prăbuşit şi a ars."

Se trăgea din toate părţile, şi când l-a văzut pe colegul lui din postul nr.6 luminat de flacăra albastră, Bezmetov a alergat într-acolo cu gând să-l salveze. S-a aruncat la pământ lângă colegul lui. S-a convins că nu e rănit. În faţa lor erau cele trei rânduri de sârmă ghimpată care împrejmuiau Baza Radar. Ţinea puşca automată către OZN care se afla „afară", cam la 100 m distanţă. Îl vedea foarte bine şi a deschis focul.

OZN-ul a rămas liniştit până ce toţi militarii au tras ultimul cartuş!

S-a transmis ordin telefonic celor doi caporali de pază la „Depozit" (de muniţii, n.a.). Era nevoie de muniţii! Dar la „Depozit" nu răspundea nimeni. Sergentul Gorin a ordonat unei patrule să ajungă la „Depozit" cu orice preţ să vadă ce se întâmplă. Romanov a plecat acolo şi când s-a întors a raportat că cei doi caporali dispăruseră fără urmă.

„Depozitul" era închis. Caporalii nicăieri. Atunci maiorul Duplin s-a decis să cerceteze OZN-ul care era în afara Bazei RADAR, la exact 100 m depărtare. Remarcaţi: în afara Bazei, dincolo de sârma ghimpată.

TRIUNGHIUL NEGRU

Pentru a străluci pe ecran de la o asemenea distanţă, „bolidul" ar fi trebuit să aibă un blindaj de oţel şi cobalt. Strălucirea lui este cea mai puternică pe care am văzut-o vreodată pe ecran. De altfel, OZN-ul triunghiular a aterizat ia baza RADAR. „Avem banda video a înregistrării radar!" declară puţin mai târziu maiorul Duplin.

Strălucirea trebuie să fi fost atât de puternică încât *după ce aterizase* pe ecran se mai vedea „ţinta".

Maiorul Duplin trebuia să iasă din buncăr. Sistemul automat de identificare nu mai funcţiona, antena şi aparatura aferentă fuseseră distruse, soldaţii de pază de la „Depozit" (de muniţie) dispăruseră.

Trebuia să iasă din buncăr! A dat câteva ordine. Soldaţii se târau către gardul de sârmă ghimpată. Era o linişte înspăimântătoare. Totul era luminat ca pe un platou de filmare. Besmetov alergă către caporalul Dudnik, *când începu focul.* Stătea lângă gardul de sârmă

ghimpată cu puşca automată îndreptată spre MARELE TRIUNGHI NEGRU, care se afla cam la 100 m distanţă. „M-am pregătit să trag şi eu", declară Besmetov. Soldaţii erau înşiraţi în linie de foc (tragere) de-a lungul gardului. Nimeni nu mai avea muniţie. OZN-ul stătea, nemişcat şi impunător. De fapt *nu stătea* ci *plutea* deasupra terenului. Era de un cenuşiu întunecat, nu lucea, nu avea nicio lumină, niciun hublou, nicio antenă, nimic. Părea inexpugnabil, cum şi era de fapt. Ţinea la respect întreaga companie, fără să ameninţe cu vreo armă, cu vreun gaz paralizant sau vreo radiaţie ionizantă. Impunea respect prin simpla lui prezenţă, prin linişte, prin muţenie, prin formă.

Era o „navă de luptă perfectă"! De neatins! Stătea la aproximativ 2.00 m deasupra solului cu o lumină verzuie dedesubt, înspăimântător de frumoasă şi de ireală. Maiorul, căpitanul, sergenţii şi soldaţii, întinşi pe burtă lângă acel gard de sârmă ghimpată stăteau şi priveau înmărmuriţi „maşina de luptă extraterestră" care-i pusese la punct cu un *singur foc.* În spatele lor la 40-45 m, o staţie radar mobilă zăcea neagră (carbonizată) cu părţile de metal topite, antena superioară frântă zăcând acum pe jos, la 3-4 m. Mai înainte staţia radar fusese verde. Toate componentele din oţel se topiseră ca şi cum s-ar fi aflat într-o baie de oxigen.

Nimeni n-a putut să explice cam *ce fel de energie* putea provoca topirea oţelului de la o distanţă de 145m „Raza" nu l-a afectat în niciun fel pe soldatul care era î*n bătaia ei* şi nici partea de aluminiu a radarului. Instrumentele şi cablajele erau scoase din funcţiune. Pe scurt, ARMA RADAR a fost definitiv scoasă din luptă într-o secundă. Celelalte arme nu avuseseră niciun efect asupra OZN-ului. Era ca şi cum ar fi tras cu praştia într-un elefant.

Se ştie care a fost soarta rachetelor teleghidate şi a avioanelor de luptă trimise împotriva celuilalt OZN. Tragedia de la Mari, Turkmenia.

Acum, aici, la ora 1.35 AM, în plină noapte „maşina de luptă extraterestră" neagră, nemişcată, asemenea unei mici *piramide triunghiulare,* stăpânea *deşertul tehnologic* din jurul ei.

La un moment dat, după vreo 5 minute (poate mai mult, după 1.35) lumina verde de dedesubtul OZN-ului a început să bată în oranj, apoi în roşu-scânteietor. Un sunet asemănător unei cascade însoţea văpaia de sub OZN care pârjolea pământul şi iarba. TRIUNGHIUL. NEGRU se înălţa ca o pară de foc pe deasupra Bazei Radar şi în cinci secunde deveni o steluţă, apoi nimic. La azimuth atinsese 40.000 km/ h lăsând în urmă planeta care-l întâmpinase cu unde *radar şi gloanţe.* Comandantul a ordonat efectivului de gardă să-şi reia posturile. Terenul deasupra căruia „planase" OZN-ul arăta ca după un incendiu de proporţii. O „fantomă" iradiantă a OZN-ului mai plutea încă în noapte, la 10 minute după decolare, exact deasupra locului unde

staţionase acesta. Gorin a dat ordin să fie căutaţi cei doi caporali daţi dispăruţi. Plutonul care alerga spre postul nr.4, „Depozitul de muniţii” de unde dispăruseră cei doi, s-a trezit deodată faţă-n faţă cu aceştia.

Caporalii Blazhis şi Vareniţa aveau nişte figuri uimite, poate speriate, dar erau vii şi nevătămaţi. Ei s-au arătat surprinşi când i-au văzut pe ceilalţi apropiindu-se de postul lor, cu puştile automate în poziţie de tragere. Postul lor telefonic funcţiona normal. La întrebarea: „Unde aţi dispărut aproape două ore?” caporalul Blazhis a răspuns că imediat ce a *început focul* (0.15 AM), el s-a îndreptat spre telefon să raporteze: atunci a văzut şi OZN-ul şi din momentul acela nu-şi mai aminteşte nimic. Colegul său, A. Vareniţa părea de asemenea că şi-a pierdut total memoria în ce priveşte ultimele 1.45 ore din viaţa lui. El spune că nu şi-a părăsit postul nicio secundă. Niciunul nu ştia că plutonul de gardă îi căutase peste tot începând cu ora 0.15 AM şi nici nu ştiau ce s-a întâmplat la Bază între orele 0.15 - 1.55 AM. Ca şi cum ei n-ar fi fost acolo, nici nu văzuseră OZN-ul decolând în noapte. S-au ordonat cercetări în privinţa absenţei celor doi, precum şi a împrejurărilor în care au „dispărut”. În privinţa distrugerii staţiei radar s-au iscat multe controverse.

Martorii accidentului sunt următorii:

- Maiorul A. Duplin vizualizare RADAR şi „pe viu”.
- Căpitan P. Lazeikov - vizualizare RADAR - pe viu şi participare la „atacul” de ambele părţi. El a văzut topirea RADARULUI.
- Sg. Maj. Miketonov - RADAR şi sistemul automat de identificare - ulterior participant la „lupte”.
- Sg. Maj. B. Gorin - comandantul gărzii - vizualizare şi constatare absenţă a celor doi caporali; el a dat ordinul de atac: „La arme”!
- Caporal S. Dudnik - martor al aterizării şi decolării OZN-ului, a arderii staţiei RADAR şi participant la lupte. El a descris cel mai bine OZN-ul fiind cel mai aproape de locul unde acesta a aterizat. El s-a aflat *pe linia de tragere,* după cum singur declară.
- Soldat P. Besmetov - vizualizare directă, el a fugit lângă Dudnik, luând poziţie de atac.
- Sg. Romanov - vizualizare directă, participare la luptă şi la căutarea celor doi dispăruţi. A mai fost însoţit de doi colegi.
- Caporalul Blazhis - vizualizare directă a OZN după care şi-a pierdut memoria aproximativ 2 ore, A fost lângă locul aterizării.
- Caporal A. Vereniţa - vizualizare directă urmată de pierderea memoriei. Cel mai aproape de locul aterizării.
- Căpitanul D. Rudzik - cel care a făcut primele cercetări la faţa locului după accident, a intervievat martorii oculari şi a făcut public incidentul în ziarul la care lucra (corespondent militar). A fost obligat ulterior să nege incidentul.

Cei doi caporali „dispăruţi” circa 2 ore au fost supuşi unei

„atenţii" speciale. În afara faptului că aveau un lapsus real începând cu ora 0.15 AM până la ora 1.55 AM, ceasurile lor erau *rămase în urmă* pe timpul acestui „lapsus": 1h 57 minute ceasul caporalului Blazhis - cel care a vrut să telefoneze la buncăr apariţia OZN-ului şi 1h 40 minute ceasul caporalului Vareniţa, cel care-şi pierduse de tot memoria.

Armele lor răsuceau acul busolei cu 90^{c} iar puşca şi baioneta lui Blazhis nu mai aveau serie şi număr, Amândoi tinerii aveau memoria complet ştearsă pe timpul aterizării, timp în care au fost dispăruţi din BAZA RADAR, reapărând instantaneu când OZN-ul a decolat. Ei nu au putut spune că au fost „undeva" şi nici nu ştiau ce s-a întâmplat în aproape 2 ore.

Unde au fost cei doi tineri?

De ce ceasurile lor au rămas în urmă? (missing time).

De ce a „dispărut" seria puştii automate şi a baionetei?

Ghici ghicitoarea mea! Cine era la BAZA RADAR în acest timp?

- UN OZN!
- Cine a defectat „sistemul automat de identificare"?
- UN OZN.
- Cine a „topit" stația mobilă RADAR?
- UN OZN!
- Ce au mitraliat soldaţii până au rămas fără gloanţe?
- UN OZN!
- Cine a pârjolit şi a ars vegetația?
- UN OZN!
- Cine „i-a răpit" pe cei doi tineri de la „Depozitul de muniţii"?
- UN OZN!
- Ce s-a întâmplat cu cei doi tineri în OZN?
- LE-A STAT CEASUL!

ACTUL 2

Cine n-a fost martor ocular la acest accident?

Cine era acasă în pat şi dormea la ora 1.00 noaptea?

Cine „i-a chemat la ordine" pe militarii implicaţi?

Cine „n-a văzut, n-a auzit"?

Generalul Makaşov şi Generalul Tretiak - ministrul adj. şi Comandant suprem al Forţelor Aeriene. Aceşti domni onorabili şi cu frica lui Dumnezeu au hotărât:

„După părerea mea (General Tretiak) nu există nicio dovadă că obiecte zburătoare neidentificate care apar din când în când sunt nave extraterestre. Nicio navă spaţială (?) nu a zburat pe deasupra sau a aterizat pe teritoriul Uniunii Sovietice... "

Din fericire, cercetătorii serioşi şi cu un nivel a! informaţiilor şi

documentării care nu lasă loc niciunei îndoieli, au putut studia acest accident şi au putut trage concluziile necesare.

Din motive lesne de înţeles şi cunoscute acum de toată lumea, Forţele Aeriene din multe ţări adoptă exact aceeaşi atitudine pe care o adopta Air Force în anii '50.

Cel puţin asta dovedeşte că Air Force are un avans de cel puţin 40 de ani în materie de OZN-uri.

Avansul însă cred că se opreşte aici dacă vom lua în considerare ultimele incidente şi accidente în care se bănuieşte o implicare destul de serioasă a USAF[7]. Şi nu numai a lor.

Capitolul 18 VIZITE „ROMANTICE”?

TOP SECRET - PROJECT (TS - ORCON) SUB CONTROL „MJ-12” 1953
„Scopul Proiectului este de a strânge toate informaţiile ştiinţifice, medicale şi de inteligenţă privind OZN - IAC din contactele cu forme de viaţă extraterestre. Aceasta are în vedere «United States Space Program» (STAR WARS) şi identificarea ARMELOR extratereştrilor.”

Epoca vizitelor romantice se pare că a trecut. S-a întâmplat ceva ce nu mai poate îndrepta lucrurile Vizitele de „înnobilare genetică”, de studiu asupra „Paradisului pierdut” (terestru) s-au transformat în „altceva”, în ce?

Eu nu mai stau acum să caut vinovaţii şi victimele, singuri v-aţi putut da seama, din întâmplările de mai sus cine sunt vinovaţii. Vinovaţii, chiar dacă sunt din Est sau Vest, din Nord sau Sud, din Air Force sau KGB, pentru „Ei” sunt acelaşi lucru: oameni, locuitori ai planetei Terra. Noi tragem cu rachete teleghidate în OZN-uri, noi descărcăm toată muniţia din Kalashnicov şi atacăm cu avioane şi elicoptere de luptă şi RADAR „navele spaţiale” care... nu există! (Tretiak).

Şi atunci apare „TRIUNGHIUL NEGRU”. El vine direct spre Baza Radar, „chiar” Baza îl conduce, cu fluxul ei de unde, către ŢINTĂ! Baza Radar devine din VÂNĂTOR de OZN-uri, VÂNAT pentru OZN. TRIUNGHIUL NEGRU bântuie prin Golf Breze, Florida, pe Valea Hudson, în Mariland, la Samara, la Perth în Australia.

El pare a fi un „CRUCIŞĂTOR” galactic, inexpugnabil, impasibil, trimis în misiuni de intimidare. Şi reuşeşte! Acolo unde extratereştrii sunt întâmpinaţi cu ostilitate apare „TRIUNGHIUL NEGRU”! El nu ucide, nu răneşte: intimidează!

Cineva îmi povesteşte în mod confidenţial o întâmplare foarte semnificativă. Semnificativă pentru că Ei *nu aleg* persoanele ci intimidează la întâmplare, ştiind că până la urmă află toată lumea.

Pe la ora 4 dimineaţa, o maşină de poliţie patrulează în mod obişnuit, în Statul Florida. Pe acolo se afla în 1992 un Centru pentru iniţiativa de apărare strategică (Războiul Stelelor).

Poliţistul din maşina de patrulare n-are nicio legătură cu Războiul Stelelor, dar e om, adică locuitor al Terrei. El vede „TRIUNGHIUL NEGRU” la 1000 de picioare, plutind fără zgomot în apropiere; îl vede clar pe cerul nopţii.

Ia legătura cu altă maşină de poliţie, primeşte ordin să rămână în zonă. Îşi aranjează, sigur pe sine, pistolul la şold. Atunci apare în spatele maşinii sale o lumină verde, înspăimântătoare, care coboară la mai puţin de 10 picioare înălţime. (Lumina verde de la Staţia Radar - Samara, vă amintiţi).

Trage pe dreapta. Motorul oricum se oprise, farurile se sting. Se simte înspăimântat şi părăsit. Apucă microfonul dar staţia radio e „moartă", Instantaneu se face foarte frig: „Se vedeau aburii respiraţiei ieşindu-mi din gură, mi-era groaznic de frig, îmi clănţăneau dinţii în gură şi m-am ghemuit în maşină."

Poliţistul a fost descoperit 15 minute mai târziu, de către un coleg care îi reperase poziţia prin staţia radio.

Stătea în maşina lui tremurând şi plângând ca un copil, spunea că a văzut ceva extraordinar. Ceva din „altă lume"!

Fugăriţi prin cimitir

Ca din întâmplare, tot prin martie 1992, tot pe lângă un Centru de cercetări (Războiul Stelelor) din Kensington, doi copii se jucau prin cimitir. Era aproape de căderea serii, băieţii se ascundeau pe după pietrele funerare când au zărit o lumină puternică ce venea spre ei de undeva de sus. „Obiectul" se opri deasupra băieţilor şi de dedesubt ţâşni lumina unui reflector care „spiona" aleile cimitirului.

Morţi de spaimă, cei doi băieţi s-au pitit în spatele unui monument funerar. OZN-ul a plutit până deasupra lor şi „le-a pus reflectorul în ochi." Orbiţi şi înnebuniţi de spaimă, băieţii au rupt-o la fugă pe alei, căutând să scape de „farul" ce-i urmărea. Unul dintre băieţi avu ideea să fugă dând ocol către drum, dar OZN-ul îl urmări în cerc.

Când cei doi băieţi au ieşit la drum, OZN-ul şi-a reluat „cercetarea" pietrelor funerare „căutând" poate şi alţi pământeni ca să-i fugărească. „Cei de sub pietre" nu i-au acordat însă nicio atenţie!

Asta, pe pământ, la sol adică! Dar să vedem cum are loc acţiunea de intimidare în aer:

„Ăla venea direct spre noi" spune sg. Robert, membru al echipajului.

Căpitanul Coyne împinse manşa, făcu o mişcare de picaj rapid. Eschivă OZN-ul. Bell Huey Jet (elicopterul nostru) răspunse la comandă. «Ăla» a ajuns de la orizont până la noi în 10 secunde! Eu l-am văzut în dreapta. Era o lumină roşie şi atât."

„Dacă nu-l fentam, coliziunea era inevitabilă" spune cpt. Coyne. Cpt. Lawrence Coyne e pilot militar pe elicoptere de luptă, de zece ani. Acum era noapte şi se îndrepta către Bază. Mai avea 50 mile.

Zbura la 800 m altitudine. Sg. Robert, şeful echipajului şi ceilalţi doi militari au văzut „maşinăria" trecând pe la nasul lor. Era pe 18 octombrie 1993. O zi norocoasă pentru ei. Şocul trecerii OZN-ului a fost teribil, l-a „împins" cu 100 m mai jos. Dedesubt se zăreau luminile din Mansfield - Ohio. Au văzut OZN-ul atât de aproape încât nu-l vor uita niciodată.

Avea un bot cenuşiu, părea din metal lucios şi dur, şi avea vreo 18-20 m lungime. Un fuselaj gros, imens, ca un trabuc.

În faţă avea lumina aceea roşie, care-i înroşea tot bordul de atac. Când a trecut am văzut că avea o carlingă aşezată pe la mijloc. În spate o *lumină verde* care se rotea în toate părţile. În primul moment erau roşii cu toţii în cockpitul nostru, apoi am devenit *verzi* în lumina OZN-ului şi de spaimă. Am contracarat şocul din motorul nostru: ne-am redresat. OZN-ul s-a pierdut în noapte. Asta a fost. Asta a fost!"

Dar nu întotdeauna „această joacă" rămâne fără urmări. În partea întâi a cărţii am descris câteva „atacuri de intimidare" neprovocate de pământeni, când OZN-urile, la o simplă aprindere de faruri (de automobil sau de avion) „au deschis focul" cu fascicule iradiante sau pur şi simplu s-au năpustit asupra avioanelor de pasageri aflate în zbor. Fără să fie atacat ci doar interceptat pe radarul de bord, în plină zi un OZN ascuns în nori a *doborât* un avion cu reacţie Starfire F.94 provocând moartea a patru nevinovaţi, doi adulţi şi doi copii, incendiind două case, o maşină şi bineînţeles avionul Starfire.

Apoi ne amintim accidentele de autostradă, automobile lovite sau incendiate, provocări de accidente cu urmări grave (Claude Dubois în Franţa) atacuri directe şi neprovocate asupra oamenilor, copiilor, animalelor etc...

Dacă a existat o perioadă în care aceste accidente aveau caracterul de simplu incident sau puteau fi puse pe seama necunoaşterii speciei umane sau a *specificului planetar al Terrei,* acum nu se mai pune problema în acelaşi fel. Şi asta pentru simplul motiv că extratereştrii au luat act de faptul că *civilizaţia terestră* posedă arme şi aparatură radar, nave aeriene, terestre, rachete, vehicule de tot felul pe care le foloseşte în confruntările *dintre armate,* în *răfuielile terestre.* Aceste arme n-au fost concepute *pentru distrugerea extratereştrilor,* chiar dacă au fost folosite împotriva unor „nave străine"!

După cum s-a văzut în incidentul de la Mari *armele noastre* cele mai moderne pot fi contracarate, ridiculizate, şi în cele din urmă spulberate pur şi simplu. Acum!

Acum se întâmplă să rămânem „dezarmaţi" în faţa extratereştrilor, sau a unora dintre Ei. TRIUNGHIUL NEGRU şi NAVA

DE LA MARI au demonstrat acest lucru!

Dar cea mai *elocventă dovadă* este chiar *folosirea armamentului* împotriva OZN-urilor; asta a dovedit că nu-i putem DISTRUGE! Reversul este mai plauzibil!

Capitolul 19 CUBUL CARE CÂNTĂ

„Aceasta se referă la presupusa bunăvoinţă şi la maniera în care extratereştrii ar putea comunica cu noi dacă ne-ar considera ajunşi aproape de stadiul în care să merităm acest contact.”

Prof. Dr. James Deardorff

Pe mine au început să mă incite acele întâmplări legate de OZN-uri, care nu au pentru logica noastră nicio explicaţie, sunt de-a dreptul bizare.

Sunt sigur însă că în spatele acestor întâmplări se ascunde LOGICA LOR, şi asta le face şi mai interesante.

Vom putea pătrunde în legile acestei LOGICI?

Ce vom descoperi, ce vom afla? Iată faptele:

De curând s-au împlinit 20 de ani de când Dl. Bruge este invalid şi pensionat medical. Totul a pornit de la o întâlnire bizară într-o seară oarecare când se întorcea cu maşina spre casă.

Era cam pe la 8 şi jumătate seara, când tânărul Bruge, de treizeci şi unu de ani, conducea fără grijă maşina pe o şosea aproape pustie între Cominos şi Warneton, la graniţa dintre Belgia şi Franţa. Şoseaua era udă, plouase mai devreme, dar cerul era acum înstelat şi nu se simţea nicio adiere de vânt. Era o seară cu lună plină.

Bruge asculta muzica la radioul maşinii şi mergea încet, cu 70-80 km/h.

Deodată farurile se stinseră şi motorul începu să dea rateuri, apoi se opri. Radioul amuţi. Maşina continua să meargă într-o tăcere stranie, drumul era puţin înclinat, mai făcu 100 m apoi Bruge trase frâna de mână.

O siguranţă! îşi zise Bruge şi se aplecă sub bord controlând cu mâna dreapta capacul siguranţelor. Aşa cum stătea aplecat, văzu prin geamul maşinii cum trece exact pe deasupra lui „ceva” care se opri la 100 de metri mai încolo, puţin mai sus de şosea, „ceva” cu lumini albe şi portocalii şi care se „aşeză” pe trei picioare. „Chestia” semăna cu o cască bombată, cu boruri ceva mai groase, de o culoare întunecată ce se profila bine pe orizont.

După câteva secunde, altceva îi atrase atenţia în partea stângă: două siluete întunecate care veneau spre el şi care erau la vreo 30 m. Parcă era tatăl şi fiul. „Poate sunt nişte fermieri”! gândi Bruge prinzând curaj.

Aproape imediat însă îşi dădu seama că se înşela. „Indivizii” aveau un mers prea rigid, ca nişte roboţi, cu paşi rari şi ţepeni.

Roboţii se opriră câteva secunde, la 15 m de maşina lui Bruge, apoi porniră şi mai încet direct spre el. Martorul nostru înţepenise aplecat cu mâna pe cutia siguranţelor.

Aşa cum stătea, văzu că cel mai scund avea un costum gonflabil, o cască rotundă cu o vizieră mare, prin care se vedea „o faţă", iar în mâna dreaptă parcă ţinea un pistol cu un mâner rotund şi gros şi cu o *ţeavă piramidală* (?).

„Micuţul" ţinea „pistolul" îndreptat către maşina martorului.

Al doilea individ, ceva mai înalt (cam 1.10-1.20 m) mergea cu un pas înaintea celuilalt. Avea pe cap o *cască în formă de cub,* cu pereţii opaci, în afara celui din faţă ce părea a fi din sticlă. Prin sticla asta Bruge văzu un cap ţuguiat, ca o pară de culoare cenuşie, cu nişte ochi perfect rotunzi, ca nişte bile mari, închise la culoare. Avea nişte arcade mari, până sus pe frunte, un nas abia schiţat, şi o tăietură în loc de gură, fără buze.

„Cap pătrat" ţinea gura deschisă şi când fu mai aproape Bruge văzu că nu are nici limbă, nici dinţi.

Cum o fi văzut martorul, cum s-o fi uitat în gura extraterestrului, nu ştiu: dar el aşa a declarat, cu mâna pe inimă. Deasupra căştii cubice, mai era o cutie neagră, mică.

În rest, individul era îmbrăcat cu un combinezon gri-metalizat dar mătuit, fără niciun accesoriu de la degete până la tălpi. Costumul avea *tălpi* şi nu ghete sau pantofi.

Acum creaturile erau atât de aproape încât Bruge îşi ţinu respiraţia. „Cap pătrat" avea sub cască un tub care era lipit pe costum şi ducea către un aparat mic cât pumnul. Mai avea ataşată o centură neagră, lejeră, care avea în loc de cataramă un oval luminos, fosforescent, înconjurat de un fel de montură în care era prins. De aici pornea o bretea neagră, o bandulieră pe umărul stâng, care se încheia în spate, pe centură.

Silueta acestui individ era atletică, avea umerii foarte largi, bazinul îngust, picioare drepte, alură de „toreador". Pornind de sub casca pătrată se înşirau pe piept nişte butoane aliniate perfect, de culori diferite şi luminiscente. Amândoi extratereştrii aveau mâinile lungi, până mai jos de genunchi.

Ce era foarte curios la amândouă creaturile, căştile (cea rotundă cu vizieră şi cea cubică) erau luminate în interior cu aceeaşi lumină fosforescentă ca cea de la brâul celui mai înalt. Lumina asta „rămânea în căşti" şi nu trecea de vizor către afară.

Tipii îşi puteau vedea foarte bine figurile, dar nu se uitau deloc unul la celălalt.

Deodată *ufonauţii* se opriră; între ei şi maşină era un şanţ adânc, ce mărginea şoseaua. Erau cam la 4 m când „cap pătrat" deschise gura să spună ceva!

În acel moment Bruge simţi un şoc la baza craniului, ca şi cum s-ar fi lovit cu ceafa de spătarul scaunului. Ca la un semnal „auzi” un sunet grav, modulat, ca de orgă electronică, dar nu-l auzi în urechi, ci direct în cap.

Sunetul încetă brusc atunci când „cap pătrat” închise gura lui ştirbă. Bruge rămăsese „într-o parte” (la propriu şi mai apoi la figurat) şi îi privea pe cei doi care-l priveau pe el ca şi cum nu l-ar vedea. Probabil că Ei vedeau doar maşina lui Bruge. Acesta fu invadat din nou de acel sunet grav şi modulat care-i umplea capul. Martorul observă că lângă OZN mai apăru un individ „gonflabil” şi micuţ care stătea crăcănat, de pază.

În acel moment lui „cap pătrat” îi căzu obiectul luminos de la brâu. Automat, cei doi ufonauţi întoarseră capetele perfect sincronizaţi, către stânga lor, privind spre spatele maşinii lui Bruge. În depărtare se zăreau venind nişte faruri.

Sunetul modulat dispăru subit din capul lui Bruge, dar nu şi senzaţia de şoc cranian. Creaturile pivotară ca nişte roboţi pe un picior, apoi îşi întoarseră şi *capetele* spre nava lor şi plecară cu paşi mecanici peste câmp. Bruge văzu ovalul fosforescent cum zboară după „cap pătrat” şi i se agaţă de centură, la spate.

Cei doi se îndepărtau nelăsând nicio urmă prin pământul moale. OZN-ul lor îşi retrase cele trei picioare, Bruge nu văzu când cei trei dispărură în navă, dar aceasta se înălţă rapid, cu o lumină albă strălucitoare, într-un unghi de 60°- 70° şi dispăru pe cer.

Bruge se prăbuşi pe bancheta de alături, parcă ar fi fost călcat de tramvai. Tensiunea nervoasă cedă uşor, se mai linişti, dar nu era sigur dacă a avut o halucinaţie, sau a adormit la volan şi a visat.

Capul îi vâjâia în continuare.

În acest timp maşina care se apropia din spate îl lumină în plin cu farurile şi opri în spatele lui. Omul din maşină coborî şi-l găsi pe Bruge prăvălit în dreapta şi cu mâna stângă încleştată pe volan.

- Vă este rău? întrebă belgianul!

- I-aţi văzut? strigă Bruge. Extratereştrii! Extratereştrii! şi arătă cu privirea stelele de pe cer!

Belgianul îl ajută să se ridice, ascultă povestea cu extratereştrii, apoi constatară amândoi că motorul maşinii lui Bruge merge, porneşte, farurile se aprind, numai radioul din bord se defectase.

Belgianul a luat adresa lui Bruge din Franţa şi i-a promis că va veni a doua zi la faţa locului să cerceteze urmele aterizării, cu nişte prieteni interesaţi de fenomenul OZN.

Bruge şi-a continuat drumul, cu tot sunetul acela în cap, care nu i-a mai dispărut, obligându-l să se pensioneze medical la 31 de ani.

Despre OZN a spus că avea cam 10 m Ø, o înălţime de 2.30 - 3 m şi că era luminat diferit în partea de sus, în timp ce staţiona. O

parte era alb-aurie, alta albastru deschis, urma o zonă roşie şi în sfârşit, albastru electric. Acest albastru electric era pulsatoriu, ca un girofar, toate culorile existau parcă în interiorul „farfuriei" care era alb-argintie. Doar dedesubt „a ieşit în afară" o lumină alb-orange atunci când a aterizat şi apoi a decolat.

Întâlnirea lui Bruge a durat în jur de 20 de minute, apreciate de el.

Era pe 7 ianuarie 1974, seara între 20.40 - 21.00 PM. Cinci luni mai târziu, adică pe 6 iunie 1974, între orele 20.40 - 20.45 PM s-au întâmplat următoarele:

Bruge mergea cu aceeaşi maşină (nici nu are alta) în aceeaşi direcţie (Warneton) cu aceeaşi viteză (70 - 80 km/h) la aceeaşi oră.

Când a ajuns la locul primei întâlniri cu extratereştrii, pe marginea şoselei a zărit de departe *cele două siluete* pe care le visa noaptea.

Motorul s-a oprit, farurile s-au stins, radioul (reparat între timp) a amuţit. Bruge, îngrozit şi curios în acelaşi timp, a oprit maşina chiar în dreptul celor doi extratereştri. „Gonflabilul" şi „Cap pătrat" s-au apropiat şi au început să pipăie caroseria maşinii. Şocul din capul lui Bruge s-a accentuat, iar sunetul acela grav şi modulat a crescut în intensitate. S-a uitat pe câmp să vadă „farfuria" dar aceasta nu era nicăieri. Ufonauţii „vorbeau între ei" şi deodată au dispărut, s-au „dezintegrat". Pe şosea apăru un Ford cu număr de înmatriculare belgian. Acesta trecu mai departe. Imediat radioul lui Bruge începu să funcţioneze. Maşina de asemenea. Numai Bruge rămase cu sunetul acela în cap, fără scăpare.

Capitolul 20 ACCIDENTUL BEBEDURO - BRAZILIA

„O civilizaţie trebuie să-şi dovedească aptitudinea de a se «amesteca» cu creaturile extraterestre şi nu există o cale mai bună pentru dovedirea incapacităţii decât autodistrugerea.”

Dr. Ed. Harrison

Dacă cineva lipseşte de acasă sau de la datorie patru - cinci zile, fără să lase o vorbă sau să dea un semn de viaţă, se presupune că a avut un accident.

Există tot felul de accidente chiar şi atunci când te relaxezi la pescuit. Poţi cădea în apă, se poate răsturna barca, te poţi îneca, un peşte mare te poate trage în adâncuri...

Un astfel de accident de pescuit avea să i se întâmple pe 3 sau 4 mai 1969 (mai precis) soldatului Jose Antonio, ordonanţa Maiorului Celio Ferreira din Poliţia Militară - Minas Gerais. Să reconstituim faptele: Pe 3 mai în amurg, Jose are permisiunea să meargă la pescuit în lagună. E sportul lui preferat. Are sculele trebuincioase, îşi ia mâncare la el. Va pescui şi noaptea şi a doua zi, când e duminică. Timpul e frumos, ia autobuzul, coboară, caută un loc retras şi liniştit pe malul lagunei, cu câţiva copaci şi tufişuri care-i ţin umbră. Îşi instalează momelile şi undiţele, apoi la căderea nopţii se culcă. Cerul cu stele este prietenos, vântul abia adie, peştele nu trage deloc la undiţă, aşa că Jose adoarme liniştit.

Trezindu-se pe la 4 dimineaţa, se apucă din nou de pescuit, dar fără succes. La prânz deschide o conservă, mănâncă cu poftă şi se gândeşte să schimbe locul. Era în jur de ora 15.00 când „simte” o *mişcare* în spatele lui şi zăreşte nişte indivizi furişându-se printre copaci. Nu apucă să facă vreo mişcare, auzi un strigăt, nişte *voci ca din fundul plămânilor,* şi un jet de căldură îi paralizează picioarele.

Simţi o durere groaznică, focul îi ardea picioarele, căzu în genunchi şi atunci văzu o *rază* care-i tăia trupul de la mijloc în jos.

Doi indivizi *mascaţi* îl înşfăcară de subţiori luându-l pe sus, iar al treilea, tot mascat, ţinea către el „o armă” care emitea *raza verde* care-l culcase la pământ.

Atacatorii erau scunzi, cam 1.20 m purtau costume strălucitoare argintii, cu articulaţii la genunchi şi la coate. Pe cap aveau nişte „măşti” de aluminiu mat, fără transparenţă. Aveau doar două găuri cu diametrul de 2- 3 cm în dreptul ochilor şi câte un tub de plastic la

partea de jos a feţei. Tubul trecea pe la subraţ către spate unde intra într-o cutiuţă fixată pe spatele indivizilor.

Indivizii *grohăiau* între ei şi au început să-l târască spre copaci. Al treilea i-a adunat trusa de pescuit şi sculele. Atunci Jose a văzut „nava" indivizilor ascunsă în pădure. Era un cilindru vertical, metalic, ce se termina la fiecare capăt prin două lentile negre, cu diametrul mai mare decât cilindrul, şi care erau ranforsate cu nişte bare metalice.

Acestea erau ca două cupole fără transparenţă. Jose nu-şi dădu seama cum au intrat în navă! Parcă ar fi trecut direct prin peretele de metal, când s-a trezit aruncat într-o încăpere de 2X2 m de culoare gri metalizat, ca piatra de mică, unde erau două scaune scunde. Din podea a apărut un fel de targă, pe care indivizii l-au întins pe Jose. Cei doi „gardieni" stăteau în câte o parte a tărgii, iar al treilea la picioarele lui cu „arma" către el. A mai apucat să vadă cum „cineva" din spate îi îndesa şi lui o cască pe cap.

În interior era o lumină îngrozitor de puternică, asemănătoare „vaporilor de mercur". Niciun bec! I-au ataşat un furtun şi o cutie, dar Jose nu simţi nimic special, i-au legat mâinile şi picioarele cu nişte benzi rugoase, de targa pe care era întins. Indivizii erau brutali şi grohăiau tot timpul. Încercă să vadă ceva prin cele două găuri care-i veneau „cam" în dreptul ochilor, dar nu vedea decât plafoniera.

Totuşi zări o mână butucănoasă care împinse nişte manete aflate pe tavan: se auzi o „huruială" în partea de sus, apoi uruitul se auzi şi dedesubt şi Jose simţi cum se ridică foarte rapid; lui i se făcu rău, nu mai putu respira şi îl cuprinse o paralizie în tot corpul.

În acest timp „indivizii" *vorbeau agitat* toate grohăielile lor se terminau cu rrr... După un timp interminabil, Jose văzu că lumina din tavan începe să pulseze şi să devină orbitoare. Închise ochii.

Aproape că leşinase când simţi că „nava" se basculează la 90°. Targa lui se răsuci şi acum vedea podeaua. Zburară aşa timp de câteva ore. În acest timp toate speranţele lui Jose se duseseră; începu să plângă, lacrimile îi căzeau pe podeaua cenuşie, i se apropia sfârşitul.

Deodată „nava" se răsuci din nou. Indivizii se uitară la Jose prin deschizăturile ochilor de la cască. Se agitau. Atunci Jose simţi un şoc puternic, ca şi cum nava s-ar fi prăbuşit şi leşină.

Când îşi reveni, era târât de subţiori şi nu vedea nimic, casca lui era acoperită cu ceva. Răpitorii îl târau pe nişte pietre, era frig şi ei grohăiau între ei cât puteau de tare. Fu aşezat pe ceva tare. Auzi o voce puternică şi profundă, în altă limbă decât grohăiala răpitorilor. I se scoase casca şi iată ce văzu:

Se afla într-o sală de 10-15 m, cu un tavan jos şi luminat puternic. La 5 metri de el se afla individul cu vocea profundă căruia

ceilalţi „îi dădeau raportul”. El era „Bossul”. Nu purta nici costum metalizat, nici cască. Şi ceilalţi îşi scoseseră căştile şi aveau nişte figuri păroase, de homunculi hidoşi.

Bossul era mai înalt decât toţi cu 5 cm, avea o barbă neagră şi lungă până la brâu, nişte sprâncene de două degete grosime unite pe frunte, deasupra unor ochi verzi, foarte mari, cât nişte nuci, dar fără pleoape.

Bossul nu clipea! (Nici nu avea cu ce! n.a.). Avea de asemenea plete lungi, negre, care-i cădeau pe umerii largi şi foarte înalţi. Nu avea gât. Toţi aveau însă nasurile mari şi ascuţite, mai mari ca ale oamenilor. Aveau gurile mari, fără dinţi, „ca nişte guri de peşte”, spune Jose.

„Bossul” părea foarte nervos şi îi „certa” pe cei trei răpitori. În acel moment au mai apărut 10-12 indivizi asemănători cu Bossul şi Jose gândi că se schimbă situaţia. Nu pentru mult timp însă!

Privind în enorma încăpere, casa părea construită din piatră, văzu într-o parte, într-un fel de nişă, patru cadavre de pământeni, oameni morţi, lungiţi şi înţepeniţi, cu ochii închişi pentru totdeauna. Unul dintre ei era un negru. Cadavrele nu aveau răni pe corp. Pardoseala era din piatră, asemenea meselor şi scaunelor; pe pereţi văzu diverse „picturi” în culori, care reprezentau următoarele imagini: animale de pe pământ, diverse vehicule, printre care un Alfa-Romeo, un avion cu elice, două motociclete. Într-un colţ se afla o maşină de Formula 1, fără cauciucuri, cu o turbină în loc de motor. Stătea „în aer” nefiind sprijinită de podea. În faţa lui Jose se afla o masă de piatră cu diverse desene care se făceau de către „Boss” cu un *„tibişir”* pe placa de ardezie a mesei, ca pe vechile tăbliţe şcolare. (Eu am făcut deja remarca în privinţa „înapoierii” extratereştrilor în materie de scris şi vorbit, nu ştiu cum stau cu cititul?!). Cu tot leşinul care-l încerca, Jose îşi dădu seama că indivizii erau foarte satisfăcuţi c-au pus mâna pe el. Se agitau, vorbeau tot timpul între ei, se mişcau încoace şi încolo, parcă pregăteau „o afacere importantă”.

La un moment dat „Bossul” se aşeză pe scaunul de piatră din faţa mesei. La un semn al lui, un homuncul dintre răpitori aduse trusa de pescuit a lui Jose şi începu să sorteze tot ce conţinea, pe masa de piatră.

Cu toţii examinau cu curiozitate obiectele din trusă: cârligele de pescuit de diverse mărimi, cuţitul de vânătoare, o cutie de chibrituri, plumbi, fire de pescuit pe role, stative, cutia goală de conservă (sardină) pe care o mâncase Jose înainte de a fi atacat, o jumătate de pâine, câteva cuburi de brânză, un pachet de ciocolată, biscuiţi, ţigări, bani.

Indivizii puneau deoparte câte un obiect din toate, pentru a le păstra, şi luară şi o bancnotă de 100 cruzeiros din cei 35.100

cruzeiros, câţi avea Jose în buzunar. Toate celelalte au fost puse înapoi în trusă, inclusiv cartea de identitate (carnetul de soldat - n.a) care trecuse din mână în mână şi fusese studiată cu mare interes de indivizi.

Jose crede că homunculii şi-au dat seama că el este militar. Asta se citea pe figura lor, căci imediat s-au apucat să-i facă o „demonstraţie" cu armele lor: adică, pur şi simplu au scos „pistoletele" lor şi au ţintit spre peretele din faţă.

Aceste „arme" au declanşat nişte raze luminoase verzui care au decolorat peretele de piatră în mai multe locuri. Toate „armele" lor aveau acelaşi model, aceeaşi formă, dar erau de mărimi diferite (După „grade" probabil!). Erau ca nişte ţevi mai înguste în faţă şi care după trăgaci se lăţeau în formă de „patul puştii". Toate erau însă mai mici decât o carabină obişnuită.

După această *demonstraţie de forţă,* Bossul luă un stilou negru şi „îl invită" pe Jose la o „discuţie": adică începu să vorbească cu voce tare şi modulată, adresându-i-se lui Jose direct şi însoţind discursul cu mişcări largi, agitate.

Jose îi acordă oarecare atenţie, dar nu înţelese nimic. Trecu la desene şi gesturi semnificative, din care Jose înţelese în sfârşit că Bossul voia să obţină informaţii despre armele terestre, sau să capete arme, prin intermediul lui.

Jose, care era bine instruit ca să păstreze secretul militar, refuză categoric, mişcând din cap în sensul de „NU", gest care pare a fi universal, căci homunculii l-au înţeles imediat.

Ca să-l mai îmbuneze, i-au adus o băutură într-un pahar de piatră, de formă piramidală. Un homuncul bău puţin din pahar ca să-i arate că nu e otravă.

Jose bău lichidul care era dulce şi se simţi imediat fortificat, chiar mult mai bine. Apoi Bossul începu să-i explice că ei cunosc împărţirea timpului pe Terra în zile şi luni (nu cunoşteau săptămâna), că vor să intre în contact cu civilizaţia umană, s-o studieze, timp de trei ani tereştri. Îi mai explică lui Jose că asta (3 ani) înseamnă şapte ani din viaţa lor. Îi spuse că după aceşti 3-7 ani cât vor „colabora" cu Jose, îl vor duce înapoi pe Pământ unde el va trebui să-i fie ghid şi purtător de cuvânt Bossului. (Până la urmă vom vedea că Ei erau „total pe dinafară" în ce priveşte timpul terestru).

Jose fu îngrozit de această propunere şi instinctiv duse mâna la crucea ce-o purta la gât, agăţată de un şir de mătănii.

Homunculii părură îngroziţi. Îi luară crucea şi mătăniile şi plimbându-le din mână-n mână discutau furiş între ei. Uitaseră de Jose.

În acel moment în faţa lui Jose avu loc o *apariţie*! Apariţia avea aspect uman, părul şi barba blonde, ochii albaştri senini, pielea albă,

veşminte de sfânt. Această revelaţie, constituie secretul lui Jose pe care n-a vrut să-l destăinuie nimănui. Apariţia i-a şoptit ceva, care l-a uşurat sufleteşte pe Jose. Anchetatorii, ulterior l-au întrebat pe soldat dacă „apariţia" nu era chiar Iisus. Jose a spus că „era un sfânt" şi atât!

Sfântul s-a dematerializat sub privirea lui Jose, care a rămas cu un surâs întipărit pe faţă. Homunculii au încetat brusc agitaţia, i-au tras casca pe cap, şi-au acoperit ochii şi l-au târât cu mare greutate înapoi în navă. Zborul a fost identic până la aterizare.

Jose a mai simţit cum i se scoate casca de pe cap, apoi şi-a pierdut conştiinţa. Când şi-a revenit era întuneric. Undeva auzi o apă curgătoare. Îi era sete, dar nu vedea nimic. Descoperi atârnată de gât trusa lui de pescuit în care avea o sticlă cu apă. Bău toată apa. Moţăi pe jumătate leşinat până răsări soarele. Atunci văzu că peisajul din jurul lui era străin. Total necunoscut. Nu călcase în viaţa lui prin acele locuri.

Ameţit, epuizat, cu mintea tulbure, retrăind evenimentele prin care tocmai trecuse, îşi luă trusa de pescuit şi sculele şi o apucă pe un drum pietruit ce trecea prin apropiere. Când întâlni primii oameni aceştia se uitară uimiţi la el. Îşi duse mâna la faţă şi constată că avea barba mult crescută, hainele lui erau ca ale unui cerşetor.

Oamenii îi spuseră că se află la 30 km de oraşul Victoria, capitala Statului Espirito Santo, şi că este vineri 9 mai. Îşi dădu seama că trecuseră 5 zile de când fusese răpit. „Nimeni nu va crede povestea mea" gândi Jose Antonio. „Precis că m-au dat dezertor"! Avea oroare să fie prins de poliţie şi interogat. Mai bine fugea în pădure şi trăia cu animalele. Oamenii aceia s-au oferit să-l ajute ca să se întoarcă la Bebeduro, în statul Minas-Gerais. Răpus de oboseală, Jose acceptă şi ajunse la Colarina, de unde putea lua un tren spre casă. Aici avu mult de aşteptat. Impiegatul văzându-l aşa de stingher şi amărât, îl invită să mănânce împreună. Jose Antonio îi povesti împiegatului povestea lui. Acesta îl ascultă cu răbdare şi îl urcă în trenul spre Belo Horizonte. Avea de parcurs 700 km până acasă.

A doua zi, sâmbătă la 7.30 AM ajunse în gara Belo Horizonte. Aici îl aştepta un funcţionar al Căilor Ferate Braziliene, care răspundea de securitatea feroviară. El îl ascultă cu multă răbdare şi înţelegere, se convinse că nu se contrazice.

Cu această ocazie, Jose Antonio dădu şi primul lui interviu la postul de radio GUARANI. Comandantul Ferreira, impresionat de starea groaznică în care se afla soldatul, ordonă repaos şi refacere 24 de ore, hrană din belşug şi odihnă.

Pe data de 11 mai, Grupul de Cercetarea Farfuriilor Zburătoare din Belo Horizonte, avu prima întrevedere cu Jose Antonio şi purceseră împreună la reconstituirea fantasticei întâmplări.

În locul unde Jose Antonio a fost „debarcat” de ciudaţii homunculi s-au găsit într-un pachet câţiva peşti pescuiţi de sărmanul nostru pescar.

Capitolul 21 COMENTARII

„Până ce ne vom familiariza cu toţi factorii implicaţi în crearea anumitor fenomene, va trebui să fim foarte deschişi la minte.”

John Spencer

Raportul detaliat asupra acestui caz a apărut în nr.43 din primul trimestru al prestigioasei reviste „Phenomenes Spatiaux” editată de grupul G.E.P.A.

Noi ne-am informat folosind şi articolele din F.R.S. volumul 19, nr.6 din decembrie 1973.

Numeroşii cercetători, aflaţi în faţa unei povestiri incredibile s-au rezumat la analize privind *credibilitatea* întâmplării, precum şi aspectul psihologic şi mistic al cazului. Un reputat cercetător american avansează ideea unei prea apropiate similitudini între povestea lui Jose Antonio şi ritualurile de iniţiere (secrete) specifice unor secte oculte (Massonerie, Baiu -n.a.). Acesta ar fi un „scenariu”, în care fazele ritualurilor sunt precise şi identice. Precise şi identice pentru cine? A participat vreunul dintre comentatori la un astfel de ritual de iniţiere? Unde? În ce loc? Şi cine erau Iniţiaţii? Sau pur şi simplu au citit în cărţile vechi, unde astfel de ritualuri sunt consemnate (sau copiate) tot în urma unor întâmplări neelucidate?

Există şi supoziţii legate de *răpirea corpului psihic* (ca în cazul micuţei Janet din Australia, sau în cazul Monroe) Monroe spune că-şi poate părăsi corpul fizic şi că în *cealaltă realitate,* cea spirituală, a întâlnit şi el personajul „SFÂNT” care l-a îndrumat şi l-a ajutat.

Dar în cazul din Australia (ca şi în cazul lui Jose Antonio) corpul spiritual se *rematerializează,* el participă fizic la călătorie, simte avatarurile acceleraţiei, gravitaţiei, lipsa de aer, gustă din mâncărurile sau băuturile răpitorilor, vede, pipăie, miroase, simte frigul asemenea lui Jose Antonio, sau constată că *zăpada este caldă* pe acea planetă necunoscută, apoi vede alt soare şi altă lună, cum povestea Janet. În acelaşi timp corpul acestor răpiţi poate rămâne în cabinetul psihiatrului (Janet) pe un scaun în transă hipnotică, sau pe malul lagunei în cazul soldatului Jose Antonio.

Atunci, ce căuta Jose Antonio la 250 mile distanţă, în alt loc, în alt stat? Să fi rătăcit *corpul fizic* al lui Jose cinci zile în inconştienţă, pe drumuri, cărări, şosele, sate, oraşe, fără să întâlnească pe nimeni, fără să-l vadă absolut nimeni?

Puţin probabil! Dar nu imposibil. Asta înseamnă să fi făcut 50 de mile pe zi, ca un mărşăluitor bine antrenat, odihnit, alimentat,

echipat.

Din povestirea lui reiese că pe tot timpul „vizitei” nu a mâncat nimic ci a băut doar puţin lichid care l-a mai întremat.

În momentul în care a reapărut era mort de sete, drept pentru care a băut toată apa care se afla într-un bidon din trusa de pescuit şi a mâncat prima oară după 4 zile şi jumătate sau 5 zile cu împiegatul de la căile ferate.

Eu am mai făcut o constatare: în momentul „revenirii” Jose Antonio se afla în apropierea unui drum care lega oraşul Victoria, capitala Statului Santo de Statul Minas Gerais, direcţia Bebeduro, la Nord de Belo Horizonte. Acest drum continuu merge de la Vest spre Est, către coasta Oceanului Atlantic unde se află capitala, oraşul Victoria. El nu a ajuns (dacă mergea într-acolo) decât la 30 km de oraş.

„S-a trezit” tot lângă o apă. N-ar fi fost o problemă să meargă pe jos 5 zile şi 5 nopţi către ţărmul Oceanului, dar de ce ar fi făcut-o? Să-şi fi pierdut minţile? Să fi suferit un şoc nervos care l-a afectat timp de cinci zile şi cinci nopţi, o boală necunoscută care să-i fi dat o halucinaţie, un coşmar atât de îngrozitor?

Ca şi poliţistul care a fost găsit, tremurând şi plângând în propria maşină, după ce fusese atacat de un OZN cu o lumină verde, şi Jose Antonio (tot în uniformă) a simţit un frig neobişnuit şi o spaimă continuă. Amândoi au fost supuşi la riguroase examene medicale şi psihiatrice şi au fost declaraţi perfect normali.

Poliţistul acela avusese doi martori, doi colegi care văzuseră OZN-ul şi! localizaseră prin radio pe colegul lor. Jose Antonio nu a avut martori direcţi, dar avalanşa de întâmplări şi accidente provocate de OZN-uri în N-Estul Braziliei a intrigat pe toată lumea.

Chiar eu am consemnat două cazuri mortale provocate de OZN-uri în această zonă, dar ele sunt mult mai multe.

Este interesant de ştiut că acest tip de extratereştri a fost semnalat în mai multe zone de pe glob. „Homunculoizii” bărboşi cu plete lungi şi ochi mari, rotunzi, cu sprâncene groase au fost văzuţi în Nordul Franţei, în Marea Britanie şi mai curând în ţările din Estul Europei,

Prima mea concluzie şi totodată supoziţie (hazardată) este că *aceşti bărboşi* sunt singurii extratereştri care nu comunică telepatic, nu vorbesc nicio limbă pământeană, în schimb *au mania DESENELOR*. După declaraţia lui Jose Antonio, ei folosesc cu dezinvoltură două limbi sau dialecte pe care le rostesc cu mare emfază (spre deosebire de tonul reţinut, şoptit al celorlalţi, combinat cu graiuri vorbite pe Terra sau comunicare între ei şi între ei şi pământeni).

De asemenea *tipul de navă* cilindrică cu două lentile mari la capete (care devin luminoase în timpul zborului) cu un zgomot ca un

huruit, acest tip de OZN a fost semnalat de mai multe ori, cu preponderenţă în Marea Britanie şi în estul Europei.

Având în vedere că *acest tip de navă* a fost reperat în Marea Britanie şi în Estul Europei, că „homunculoizii" au fost văzuţi de asemenea în aceleaşi locuri (în Brazilia n-au fost văzuţi în afara vreunui OZN) şi combinând aceasta cu faptul că nevorbind decât limba lor manifestă o vădită MANIE A DESENELOR ca mijloc de comunicare, ajung la concluzia că ACEŞTIA sunt autorii DESENELOR DIN LANURILE. DE GRÂU, precum şi a unor acte de barbarie şi agresiune împotriva oamenilor. O întâmplare de ultimă oră pare să justifice pe deplin această concluzie. Aceşti „homunculoizi" au fost văzuţi cu *ochiul liber* după ce au făcut acele *desene!*

Îi cer permisiunea stimatului cititor de a face un salt în timp, pentru a putea prezenta un accident foarte asemănător din punct de vedere al efectelor asupra martorului, cât şi prin urmele pe care le-au lăsat, urme care îndreptăţesc concluziile anterioare. Dacă cercetătorii englezi s-au străduit să afle răspunsul convingător la întrebarea: Cine face „desenele" (pictogramele) în lanuri de grâu?, evenimentele care urmează sper că vor lămuri lucrurile.

Rapoartele şi informaţiile mi-au parvenit pe o cale „mai mult sau mai puţin diplomatică" având în vedere că accidentul s-a petrecut în Europa de Est la graniţa cu Ungaria. Aceste evenimente au fost semnalate în presa de acolo, cu procentul de erori şi interpretări specifice oricărui caz legat de OZN-uri. Dat fiind că în acea parte a Europei nu există (sau nu exista) un organism specializat care să se ocupe de accident şi urmările lui, până la urmă s-a ocupat armata.

Evenimentul s-a petrecut (pentru a câta oară) la mijlocul lunii iunie 1994. El este precedat de nişte observaţii răzleţe, dar care aparţin unor martori demni de toată încrederea, care întâmplător se aflau în grup şi care au dat aceleaşi declaraţii.

Primul grup de observatori, în număr de patru, se afla în weekend la mica lor cabană aflată pe deal, în apropierea unui *poligon militar*. Subliniez acest fapt pentru simplul motiv că „homunculoizii" de care vorbeam mai înainte îşi manifestaseră marele interes pentru armele terestre şi făcuseră chiar demonstraţii cu armele lor. Cazurile acestea par a fi unice în contextul reperărilor şi contactelor cu ozenauţi în orice parte a globului.

Cei patru martori se odihneau în faţa cabanei admirând apusul de soare, care se săvârşea cu splendoare dincolo de culmea dealului în vale se întindea o plantaţie pomicolă, şi mai încolo „poligonul militar" de care vorbeam. Deodată apăru o lumină pe cerul amurgului care era exact în partea opusă soarelui, dar care lumina mult mai puternic. Lumina avea o culoare albă, strălucitoare şi se mărea văzând cu ochii. Când s-a apropiat la vreo 1500 picioare,

martorii n-au mai putut s-o privească, ochii îi dureau şi lăcrimau. Unul dintre martori a fugit în cabană strigând:

- Asta vine peste noi!

În acel moment „lumina" a virat spre dreapta slăbind în intensitate şi atunci martorii au văzut a doua lumină, cea din spatele primei, de care era „legată" cu un cilindru metalic lung de 15-20 picioare. Acum cilindrul era vizibil foarte bine, luminat de ultimele raze ale soarelui, cu cele două reflectoare în faţă şi în spate. „Nava" începu să se mişte ca şi cum ar fi ocolit dealul, cu viteză mică şi coborând la nivelul martorilor, care erau oarecum mai sus decât plantaţia şi „Poligonul".

„Nava" se roti spre dreapta, într-un cerc larg, parcă ar fi căutat ceva, şi se pierdu în spatele dealului.

După aproximativ 4 minute apăru brusc din stânga, micşoră viteza până la oprire aproape, dar nu se opri. Acum văzură martorii că cele 2 lumini privite din lateral era ca două *ligheane mari* lipite în capătul tubului iar *lumina era retezată* în faţă şi în spate la aproximativ 2 m de suprafaţa ce o emitea.

În acel moment din corpul navei s-au telescopat nişte reflectoare care au îndreptat *pâlniile* lor de lumină către sol, nava începând să înainteze spre „Poligonul militar". După ce a trecut de acesta (unde nu se întâmpla nimic!) martorii au putut să aproximeze diametrul pâlniilor de „lumină" ca având în jur de 6-7 m, după distanţa dintre rândurile plantaţiei.

Nava şi-a *retras* luminile şi şi-a continuat drumul în cerc larg în jurul dealului. Deoarece soarele apusese, martorii vedeau haloul luminos al navei peste coama dealului. Când a ajuns în spatele acestuia o fulgerare a ţâşnit în sus pierzându-se între stelele de pe boltă. Asta a fost tot; nava cercetase „Poligonul" şi plecase. Pe martori i-au durut ochii o vreme, au mai lăcrimat, dar au rămas cu un straniu sentiment de nelinişte explicabil prin stranietatea fenomenului.

Niciunul dintre ei nu a crezut nicio clipă că OZN-ul ar fi avion sau elicopter. „Ne-am dat seama din primul moment că este un OZN; ne-a surprins doar faptul că nu era o farfurie cum auziserăm şi citiserăm atâtea cazuri."

Capitolul 22 VICTIME NEVINOVATE

„Dacă vrem să-i acuzăm pe extratereştri o vom face numai in numele a ceea ce ei numesc la noi «gândire embrionară»”

La numai câteva zile de la acest eveniment, tot în cursul lunii iunie, dar la o distanţă de 30 mile depărtare, în marginea unui mare oraş, un grup de locuitori care au casele practic pe ultima stradă au asistat la următorul fenomen:

„Era seară şi se aprinseseră luminile de balizaj, de pe turnurile înalte ale Centralei Electrice. Centrala se află între casele noastre şi oraş. Dar de la şosea şi până la Centrală mai este un teren cultivat cu grâu. Noi stăteam în grădină, în răcoarea serii, când am văzut deasupra luminilor de balizaj ale Centralei Electrice, DOUĂ LUMINI cu diametru de 1-2 metri, la mică distanţă între ele şi când s-au apropiat au devenit albe, strălucitoare. S-au oprit deasupra lanului de grâu, au staţionat o vreme apoi efectiv s-au prăbuşit peste câmp. Spunem că s-au prăbuşit pentru că a fost o cădere bruscă pe care am urmărit-o până la coroanele copacilor care mărginesc grădiniţa. Nu le-am văzut căzând în grâu, dar direcţia era clară şi precisă. Nu s-a auzit niciun sunet, nicio bufnitură, şi neîntâmplându-se nimic de felul acesta ne-am văzut de odihnă după o zi de muncă.”

Trebuie să fac remarca următoare: citind şi celelalte documente am localizat în zona lanului de grâu 3 stâlpi de înaltă tensiune ale căror cablaje transportă energia electrică către alte localităţi spre NV şi SV. De asemenea în partea de sud se află un transformator de înaltă tensiune iar la SE un teren viran unde are coliba un păstor cu oile lui. Spre SV şi NV se întind alte culturi, şosele, livezi etc.

Evenimentul care a pus în mişcare multă lume din zona periferică a oraşului (şi nu numai) precum şi armata, l-a constituit apariţia în lanul de grâu a unor cercuri concentrice, cu câte o adâncitură în centru şi care nu aveau nicio explicaţie. Cercurile au fost descoperite spre sfârşitul lunii, dar mai înainte de accidentul pe care vrem să-l relatăm.

Un eveniment interesant îl constituie faptul că după descoperirea cercurilor din grâu, armata a pus două santinele, peste noapte, să păzească cercurile. Martorii, care şi-au păstrat anonimatul, spun că cei doi militari au plecat îngroziţi în zorii zilei, într-o stare de vădită bulversare. Nimeni nu avea ar fi aflat de ce, dacă nu s-ar fi întâmplat, la nici 4-5 zile un nou eveniment. (Exact acelaşi lucru se întâmplase şi cu soldaţii puşi de pază lângă pictogramele engleze).

Ca şi în cazul soldatului Jose Antonio era în noaptea de duminică spre luni, la sfârşitul lui iunie.

„La un moment dat, după ora 0.30 AM am auzit o bubuitură în peretele casei şi am văzut o lumină orbitoare ca un fulger, dar altfel decât fulgerul, mai lăptoasă şi mai albă era lumina. M-am sculat şi am constatat că nu erau nori de furtună şi nemaiauzind nimic m-am culcat la loc."

Este declaraţia unui martor aflat la aproximativ 600 picioare de locul întâmplării.

„Eu urmăream programul la televizor când o puternică pală de vânt, cu o bufnitură, a izbit fereastra de perete. O lumină mare şi albă a fulgerat afară, iluminând ca ziua camera în care eram. Lumina era stinsă. În *lumina aceea* am văzut copacul din faţa ferestrei culcat ca de o mare furtună dar în secundele următoare nu s-a mai întâmplat nimic. M-am uitat mai departe la televizor să-mi urmăresc emisiunea mea preferată de sport.

Mult mai târziu, după vreo oră, sau mai puţin, când am ieşit afară, cerul era senin, cu stele."

Aceasta este mărturia unui domn onest şi demn de încredere a cărui locuinţă se afla de asemenea la aproximativ 600 picioare distanţă. Timpul evenimentului coincide cu mărturia celuilalt martor după reperul programului de televiziune.

ACCIDENTUL

Victima accidentului este un păstor. De vârstă mijlocie, fără prea multe studii, dar onest şi sincer. Sinceritatea lui nu poate fi pusă la îndoială fiind probată de urme şi de consecinţe fără dubiu ale întâmplării. El povesteşte că până la miezul nopţii şi-a păstorit oile pe terenul viran cu iarbă, unde-şi are şi coliba. Atunci a văzut că „a venit o lumină" care era mai mare ca luna dar pe care n-a băgat-o în seamă.

Apoi s-a dus să cineze în coliba lui. Oile şi câinele au rămas în jur, la păscut. În timp ce cina a simţit că afară se întâmplă ceva neobişnuit. Parcă se pornea o furtună din senin. Păstorul spune că a văzut iar „lumina" venind dinspre Centrala Electrică. În momentul când s-a depărtat de colibă să vadă ce-i cu turma de oi, un suflu puternic i-a smuls pelerina şi apoi pălăria din cap. Era ca un viscol puternic de nu te puteai ţine pe picioare. A mai apucat să vadă cum trei animale au fost smulse de suflul acela şi apoi trântite la pământ. *Lumina* îl orbea şi se rotea în jurul colibei, a cărei tablă de pe acoperiş vibra puternic. Pe păstor, suflul începu să-l târască în sus, peste pietre şi el se agăţă de un tufiş de care se ţinu cu toată puterea. Era rănit pe

piept şi pe spate dar se ţinea cu mâinile de rădăcina tufişului.

În rotirea ei „Lumina” ajunse din nou în apropierea colibei. Păstorul credea că i-a sunat ceasul! Aerul era tot mai înăbuşitor şi răscolit, se auzea un sunet ca de sirenă iar sârmele de înaltă tensiune vibrau îngrozitor. Atunci păstorul văzu că „lumina” venea de la un obiect perfect rotund de 50-60 m în diametru, cât stâna lui, şi care văzut de dedesubt părea a fi o boltă de metal cu multe elice care se învârteau. Deasupra bolţii, care era ca o platformă, se afla de jur împrejur „o balustradă”.

Când se apropie şi mai mult, păstorul văzu că deasupra platformei întunecate se deschise o uşă puternic laminată. Pe această uşă au ieşit doi humanoizi care s-au sprijinit de bara înconjurătoare. Nava se afla la 90 picioare distanţă de martor. Humanoizii aveau o statură asemănătoare cu a omului, dar ceva mai robuşti.

Cei doi aveau mustăţi mari şi „bărbi ca de preoţi” adică foarte lungi, păreau maturi, cu feţe supte şi cu ochii mari, alungiţi spre tâmple. Unul dintre navigatori avea căşti la urechi, iar celălalt ţinea o cutie în mână, de mărimea unui tranzistor portabil, cu antenă lungă. Cei doi vorbeau între ei foarte răspicat, încât păstorul le auzea vocile, cu tot zgomotul care acum semăna cu al unor roiuri de albine.

Păstorul observă că navigatorul vorbea din când în când în aparatul cu antenă! Cei doi aveau combinezoane albastre până la brâu (atât văzu martorul) iar pe umăr un fel de triunghi alb. Platforma era de culoare albastru închis iar dedesubt de culoare albastru şi galben. Deasupra părea a fi din sticlă şi era luminată foarte puternic iar mai sus avea „un far rotitor” care arunca lumini în toate părţile. Era în trei culori. Dedesubt totul era din metal ca aluminiul. Turbinele acelea erau în bordura de metal.

Păstorul observă şi alte „capete” în navă, şi crezu că „ei se chinuiau *să scoată maşinăria dintre sârmele alea”* (cablurile de înaltă tensiune care formau un triunghi deasupra grâului). După aproximativ 2 minute - timp estimat de martor - din centrul navei, de dedesubt, izbucni o flamă albastră groasă de 1.50 - 2.00 metri şi cu o lungime de aproximativ 3.00 metri în jos, cu o bubuitură (zgomotul auzit de toţi martorii). Aerul trăgea în sus şi smulse îngrăditura ţarcului de la stână. Nava se înălţă rapid „stingând toate luminile” şi se pierdu pe cer în direcţia Nord. Tot aerul din jur se potoli instantaneu, liniştea se aşternu peste câmpie. Păstorul era rănit şi plin de sânge, două animale erau moarte, altă oaie a mai trăit până a doua zi. Celelalte fugiseră în întuneric. Câinele scâncea ascuns în colibă. Era speriat de moarte. Păstorul plecă după ajutor. Ajutor pe care nu i l-a dat nimeni în noaptea aceea. A doua zi era încă şocat, plângea şi îşi îngrijea rănile sângerânde, alături de oaia care orbise.

VREAU RĂZBUNARE!

Când am citit aceste mărturii am avut un sentiment clar de furie, răzbunare, vendetă! Dacă aş fi avut o baterie de rachete sol-aer, ultimul tip, n-aş fi pregetat să apăs pe butonul mortal, să dobor fiinţele acelea cinice care maltratau un păstor sărman, un căţel şi nişte animale nevinovate.

Şi brusc mi-am dat seama că aceste victime (păstorul, câinele, oile) erau singurele fiinţe vii, terestre, adunate la un loc într-un spaţiu, mai bine zis pe o suprafaţă mică şi lipsită de apărare! Construcţiile apropiate, casele, Centrala Electrică, Transformatorul şi ce-o mai fi fost în jur, ofereau protecţie pământenilor, oamenilor, fiinţelor terestre care le populau în acel moment.

Singurele fiinţe terestre (din acea zonă) care erau lipsite de protecţie, de apărare, erau victimele noastre: păstorul, câinele, oile. Ca şi soldatul Jose Antonio, erau izolaţi, paşnici, vulnerabili şi neînarmaţi!

Şi tocmai ei au fost atacaţi! *Un atac demonstrativ,* laş, necivilizat, urât! Poate că şi păstorul ar fi fost răpit dacă ar fi avut neşansa să fie singur. Dar el era cu câinele şi înconjurat de oi, adică de fiinţe terestre. Nu aveau însă nicio armă! Nu aveau nici măcar o lanternă, sau măcar un foc aprins! Nu aveau RADAR la stână şi nici pile atomice. ATUNCI DE CE?

Tocmai pentru că nu aveau arme!

Dacă şi „brutele" acelea bărboase locuiesc pe planeta lor tot în interior, sub pământ adică, atunci ei au considerat că aceste fiinţe terestre care locuiesc la suprafaţă, printre construcţii industriale şi energetice, vor fi fost nişte fiinţe inferioare, demne de dispreţul lor şi lăsate la voia întâmplării.

Soldatul Jose Antonio povesteşte că încăperea în care a fost dus pe planeta acestor „homunculi" nu avea ferestre, nu a văzut şi nu a simţit niciun „afară". Asta ne face să credem că şi aceşti extratereştri locuiesc tot în interiorul planetei lor. De fapt, atât Eterienii cât şi alţi extratereştri „civilizaţi" (cei întâlniţi de Daniel Fray) ne-au anunţat că există „vizitatori" ai planetei noastre *mai puţin avansaţi.* Nu ne-au spus însă din ce punct de vedere: spiritual sau tehnic?

Dacă e să ne ghidăm după „hârburile" lor de nave, zgomotoase, fără amortizoare la aterizare, cu o formă dubioasă şi compozită, având „elici" pe dedesubt şi „balustrade" de prindere şi sprijin pentru observaţii la exterior, cu interioare incomode (2X2 m) atunci vom conchide că sunt mai puţin evoluaţi din ambele puncte de vedere: tehnic şi spiritual.

Chiar şi modul lor de comportament, dispreţul împletit cu

teama faţă de rasa umană, interesul îngust pentru arme, aroganţa, ignoranţa, faptul că nu cunosc nicio limbă vorbită pe Terra, că discută între ei cu tonuri ridicate, lipsa de confort şi ospitalitate, ni-i recomandă ca pe nişte „musafiri nepoftiţi” sau mai bine zis, nu ni-i recomandă deloc.

De fapt, ei seamănă foarte mult cu noi şi deci nu „sunt zeii binefăcători din ceruri”.

Asta ar trebui să ne pună pe gânduri...

Capitolul 23 VENDETA

„Era o emblemă cu partea de sus albastru-deschis pe o coroană aurie, un animal cu aripi şi nişte semne necunoscute.”

Povestea aceasta ar fi trebuit să dea de gândit de mai multă vreme. Multe din cazurile în care fiinţe umane lipsite de apărare, cad victimele unor „neglijenţe” sau experienţe ale OZN-auţilor, n-au fost tratate cu toată seriozitatea, n-au constituit un semnal de alarmă. Încet-încet s-ar putea crede că fiinţele umane izolate şi sărmane sunt lăsate *la voia întâmplării?*

Să socotim încă aceste accidente drept întâmplări?

Iată un asemenea caz cu urmări tragice:

La 500 km mai la Sud de Buenos Aires, într-o seară friguroasă, pe 30 decembrie 1972, bătrânul gaucho Vitorio, de 63 de ani îşi făcea ceaiul de mate în faţa focului. Să fi fost 10.00-10.30 seara. Vitorio stătea cu câinele şi pisica sa, care avea pui mici, pe care tocmai îi alăpta lângă foc, şi asculta o emisiune la tranzistorul său.

Deodată emisiunea se întrerupse din senin. Vitorio se gândi că s-au terminat bateriile. Închise aparatul.

Atunci el auzi un zgomot străin; un zbârnâit ca şi cum mii de aripi de bondar s-ar fi apropiat în zbor. Se auzi din ce în ce mai tare şi bătrânul îşi dădu seama că sunetul vine de sus. Nici nu apucă să ridice capul că împrejurimile fură luminate puternic de o lumină care creştea în intensitate deasupra casei. Vitorio văzu atunci că lumina vine de la o „navă” imensă care cobora în apropiere. Ca orice om de la ţară, gaucho, nu avea decât trei clase primare şi nu ştia nimic de OZN-uri sau „farfurii zburătoare”. Aşa că nu se impacientă, nu se feri de lumina orbitoare, ci atras de o mare curiozitate ridică mâna cu paharul de ceai, invitând „musafirul” să coboare. „Musafirul” avea cam 25 metri în diametru şi avea în centru un *tub gros* ce depăşea cu 25-30 cm „burta” platformei şi prin acest tub ieşea un jet cu flăcări şi scântei ce pârjoleau aerul. Pe circumferinţă avea *nişte roţi mari* care se învârteau continuu, făcând acel zgomot. OZN-ul avea o culoare orange, bătând spre purpuriu în partea de jos, iar partea de sus era puternic luminată ca lumina soarelui de dimineaţă. Vitorio văzu deasupra o cupolă cu două ferestre; la una din ele văzu un „om” care se zărea de la brâu în sus. Acesta era îmbrăcat cu un costum gri închis, vărgat cu striuri galbene, parcă era umflat. Pe cap avea o cască cu un furtun care intra într-o cutie. „Personajul” se mişca şi se agita în spatele ferestrei. După câteva secunde „maşinăria” ejectă un

fascicul de lumină şi scântei prin tubul de dedesubt şi se înclină pe o parte către martorul nostru. Atunci Vitorio văzu al doilea personaj, îmbrăcat la fel ca primul şi care privea la el peste umărul celuilalt. Vitorio văzu că „indivizii aveau ochii mari şi ficşi" privindu-l cu intensitate. Gurile lor erau ca nişte tăieturi, nu reţinu nasul sau urechile.

Înăuntru se vedea „ca la cinema" un panou cu instrumente şi cadrane, dar martorul a spus că a văzut şi un fel de emblemă cu partea de sus albastru deschis pe o coroană aurie; un animal cu aripi şi nişte semne necunoscute. Emblema era aurită la partea de jos. Nava se balansă pe o parte şi atunci Vitorio închise ochii, căci îl orbea lumina care cădea drept pe el.

Când deschise ochii pisica dispăruse. Zgomotul „maşinăriei" se înteţi şi aceasta îşi schimbă culoarea în albastru-verzui. După 20 de secunde lui Vitorio îi amorţiseră picioarele. „Nava" dispăruse în înălţimi dar el tot mai simţea o vibraţie în tot corpul, care l-a ţinut vreo trei zile. După câteva ore începu să-l doară capul şi o pulsaţie dureroasă îi cuprinse în special fruntea. Două săptămâni nu i-a trecut această cumplită migrenă. După o săptămână i-a apărut un nodul dureros pe spinare. Avea colici violente mai ales în timpul zilei. Avea o diaree cu sânge şi începu să ia antibiotice. Avea ameţeli şi-i venea tot timpul să vomite. Nu mai putea mânca.

Începu să-i cadă părul în smocuri întregi. După două săptămâni îi apărură pe tot spatele bubuliţe roşii purulente. Starea bătrânului gaucho se înrăutăţea tot mai mult. Avea dificultăţi de vorbire, nu-şi mai putea mişca limba în gură. Până la incidentul cu OZN-ul avusese o sănătate de fier.

Acum plângea continuu cu nişte lacrimi nefireşti, agăţate de nişte „filamente" de 3 cm lungime, pe obraji. Avea semnele clare ale bolii de iradiere descrisă de noi în cartea anterioară.

Eucalipţii din apropierea casei erau arşi şi desfrunziţi complet între 6 şi 10 metri de la vârf în jos. Ancheta care s-a făcut n-a constatat radioactivitate crescută în sol. Nu există însă un raport scris. S-a descoperit că toţi peştii din râuleţul care curgea prin apropiere, erau morţi, cu burţile-n sus şi căpătaseră culoarea roşie.

Pisicuţa reapăru după 2 luni, jupuită de vie, dar nu-şi mai găsi stăpânul în viaţă.

Capitolul 24 DOCTORII DIN SPAŢIU

„Şi cei din Xibaiba au fost cuprinşi de o mare mirare!”

Legenda Popol - Vuh

O senzaţională scrisoare primită de I. Martins, ziarist şi cercetător OZN de mare seriozitate, a fost publicată de Senor Olavo Fontes în revista sa F.R.S. Iată un rezumat al acestei scrisori:

Dragă domnule I. Martins,

Am remarcat articolele dvs. şi vreau să vă felicit. Eu cred în „farfuriile zburătoare” pentru că am fost martoră a unui eveniment cu un OZN. Nu mă aştept să mă credeţi, dar vă jur pe ce am mai sfânt, că ceea ce vă scriu este adevărul adevărat! Eu sunt o femeie simplă şi cinstită, nu vreau să-mi menţionaţi numele. Mă numesc Maria Anunzio şi am 37 de ani. Locuiesc în prezent la Rio de Janeiro. Am lucrat ca guvernantă în 1957 la casa unui domn bogat din Rio, mă scuzaţi că nu pot să-i dau numele. Fiica sa suferea de cancer la stomac Avea suferinţe atroce şi eu am fost angajată să o servesc pe Miss Luiza. Ea a făcut toate tratamentele posibile şi imposibile, dar doctorii spuneau că nu mai e nicio speranţă.

În august 1957, domnul s-a mutat peste vară cu toată familia sa, la o fermă pe care o avea lângă Petropolis, sperând ca liniştea de aici să mai amelioreze suferinţele sărmanei sale fiice. Dar zilele treceau şi nicio schimbare nu se petrecu.

Ea nu mai putea să mănânce, durerile deveniseră insuportabile şi mai trăia numai datorită injecţiilor cu morfină.

În noaptea de 25 octombrie, îmi amintesc bine, Miss Luiza suferea cumplit, injecţiile nu mai aveau niciun efect şi noi credeam că se apropie sfârşitul. Stăpânul plângea pe ascuns, familia era disperată.

Deodată o lumină mare inundă partea dreaptă a fermei. Noi ne găseam în camera Luizei care era în partea aceea a casei. Aveam o veioză aprinsă pe masă. Eu n-am mai văzut aşa ceva. Parcă un far uriaş lumina camera prin fereastra deschisă. Fiul cel mare al stăpânului, Julio se repezi la fereastră şi văzu „farfuria”.

Am văzut-o şi eu. Nu era prea mare, nu am experienţă să vă spun ce diametru sau ce grosime avea: dar nu era prea mare.

Deasupra avea de jur-împrejur un cerc de lumini galbene şi roşii în partea de jos se deschise deodată un panou şi două mici siluete coborâră pe această rampă.

Cei doi au pornit direct spre casă. iar al treilea rămase în „uşa" farfuriei. Prin „uşă" se vedea o lumină ca de neon foarte puternică

Cele două fiinţe au intrat direct în casă prin uşa de la terasă care era larg deschisă.

Aveau cam 1.20 m înălţime, mai scunzi decât fiul cel mic al stăpânului care are 10 ani. Aveau capetele descoperite, părul lung roşcat până la umeri, ochii mici şi oblici ca ai asiaticilor, dar de culoare verde deschis. Aveau mâinile complet acoperite cu ceva metalic ca nişte mănuşi mari. Aveau pielea albă şi foarte palidă. Mănuşile lor erau alb, spatele lor era incandescent până la talie, nu ştiu cum să vă explic altfel.

S-au apropiat în linişte de patul Luizei care gemea de durere, cu ochii larg deschişi, neştiind cine a venit. Noi toţi eram înmărmuriţi, nu scoteam nicio vorbă muţi de uimire. Stăpânul şi doamna, fiul cel mare şi soţia lui, micuţul Octavio de 10 ani şi cu mine.

Fiinţele ne priveau în tăcere şi s-au apropiat de pat, au pus pe cuvertură ce aveau în mâini, nişte instrumente cum n-am mai văzut, au făcut un gest către Stăpânul şi unul dintre ei i-a pus o mână pe frunte. Aveam să aflu că i-a comunicat prin gânduri toată boala fiicei lui. Noi ceilalţi eram muţi de uimire. În jur era o linişte totală. „Fiinţele" au început să lumineze burta Luizei cu „o lanternă albăstruie" de vedeam tot de-i pe dedesubt fără să o taie. Apoi cu un alt instrument care scotea un uşor sunet sacadat pipăiau stomacul şi noi am văzut atunci în interior ulcerul canceros şi ce se mai afla pe acolo. Au „bâzâit" aproape o jumătate de oră, timp în care Miss Luiza dormea adânc.

Înainte de a pleca „Ei" i-au comunicat stăpânului că e necesar un tratament timp de 1 lună şi au lăsat o sferă metalică în care erau 30 de pastiluţe de asemenea sferice. Telepatic l-au rugat pe stăpân să nu vorbească cu nimeni despre această întâmplare. Au dispărut aşa cum veniseră şi când ne-am dezmeticit, Luiza s-a trezit şi s-a ridicat din pat. Nu mai avea nicio durere. Stăpânul şi nici vreunul din cei de faţă. n-au povestit această întâmplare pe care acum v-o scriu eu. În luna decembrie, când Miss Luiza s-a prezentat la doctor, după analize, s-a constatat că nu mai are niciun cancer..

Cu respect, a dvs
Maria

Acest caz ridică nenumărate semne de întrebare! Aşa cum este el relatat, dovedeşte o clară intenţionalitate din partea extratereştrilor. Voi remarca doar câteva amănunte:

- Mărimea OZN ului nu este estimată decât prin expresia „nu prea mare".
- Aterizarea, lumina, deschiderea unui panou, faptul că un extraterestru a rămas de pază, sunt lucruri comune.
- Siguranţa intrării în casă, calmul şi descrierea telepatică a

bolii vădesc o cunoaştere apriorică a cazului. „Ei" n-au venit la întâmplare, au „ştiut" dinainte despre ce este vorba, au venit *cu instrumentele şi medicamentele necesare!*

- Modul de comportare a entităţilor, aspectul lor plăcut şi civilizat, spatele în stare de sterilizare „incandescentă", precizia operaţiei, compatibilitatea medicamentului, toate demonstrează o reală cunoaştere a locuitorilor Terrei, cu toate problemele lor. Era o echipă de Medici Stelari?
- Tipul de humanoizi foarte scunzi, cu plete lungi până la umeri şi care nu au nevoie de aparate de respirat, a mai fost semnalat pe Terra. Ei sunt din grupa Eterienilor sau Temporalilor, dar nu exact ca ei. Faptul că nu au şocat prin aspectul lor îmi aminteşte de cazul lui Antonio Apadaca ce i-a considerat din primul moment pe aceşti extratereştri demni de respect, autoritari, plăcuţi, şi i-a numit fără ocol „Prietenii mei!"
- Martorii s-au dovedit foarte civilizaţi, cu un comportament exemplar, demonstrând o viaţă spirituală înaltă ceea ce le-a permis *să accepte acest ajutor ca pe o minune!* A fost cu adevărat o minune!

Nu acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre compatriotul nostru Robert Goode. Dar iată ce a păţit acesta:

Pe 3 septembrie 1965 de dimineaţă, Robert Goode îl ajuta pe fiul său să mute într-un bazin mai mare un pui de aligator (un soi de crocodil) care crescuse şi nu mai avea loc în micul bazin.

Neîndemânatic, Robert apucă crocodilul de bot şi acesta îl muşcă (din instinct, nu din răutate) de degetele de la mâna stângă. Înnebunit de durere, blestemă cum îi veni la gură şi se legă cu o compresă rece după ce se dezinfectă pe măsură.

Muşcătura se umflă însă foarte tare şi începu să se învineţească. Seara, cu zvâcnituri şi dureri mari se prezentă la serviciu (ora 23.00 PM) căci era şoferul unei patrule rutiere.

Şeful lui, inspectorul Mc Coy făcu mare haz de întâmplarea lui Robert, liniştindu-l că-i va trece până dimineaţă dacă va ţine mâna stângă scoasă afară pe geamul maşinii. Ceea ce şi făcu Robert. Şi-au început patrularea pe autostrada 36 Damon. Era o noapte liniştită şi răcoroasă de septembrie. Circulaţia era foarte rară. După vreo zece minute au văzut în acelaşi timp în faţă, plutind pe cerul înstelat, un enorm obiect lung de 60 m şi gros de vreo 15 m care plutea într-o linişte desăvârşită deasupra autostrăzii, iradiind o lumină difuză, roşiatică.

Spectacolul era măreţ şi incredibil.

Continuându-şi drumul cu ochii aţintiţi pe OZN, au constatat că acesta se pune în mişcare pe direcţia lor. În acel moment de sub OZN ţâşni un fascicul de lumină roşie care le-a învăluit maşina.

Robert Goode îşi văzu mâna stângă bandajată pe care o ţinea

afară - roşie ca focul, simţi o căldură care-l invadă şi avu sentimentul că maşina s-a încins pe dinăuntru. Ofiţerul Mc Coy nu simţi nimic anormal.

Robert în schimb, crezând că OZN-ul vine peste ei, acceleră, intră în panică şi atinse 170 km/h creând o adevărată trombă pe autostradă. Mc Coy striga la el să oprească, dar Robert gonea mai departe cuprins de nebunie. Mc Coy puse mâna pe chei şi tăie contactul. Maşina se opri şi traseră într-un refugiu.

Umflătura mâinii stângi a lui Robert dispăruse, nu-l mai durea niciun deget. Când îşi scoase bandajul văzu că pielea era perfect cicatrizată şi vânătăile au dispărut. Era o vindecare rapidă şi miraculoasă. Robert Goode crede că „lumina roşie" a fost pentru mâna lui.

El recunoaşte că şi-a pierdut capul în momentul acela, dar nu-şi explică de ce. Şi de ce *numai el* a simţit acea căldură ciudată iar ofiţerul Mc Coy n-a simţit nimic? Acestea sunt întrebări la care nu putem avea un răspuns. Nu ştim nici ce era lumina albastră care făcea vizibile măruntaiele sărmanei Miss Luiza, nici ce era lumina albă care a vindecat un medic francez de vechile răni din război, nici ce era lumina verde care a îmbolnăvit sau a omorât atâţia oameni.

Putem spune doar că sunt radiaţii care devin luminoase în atmosfera terestră, că noi le vedem divers colorate ca pe nişte *raze de lumină* dar ele au precis o altă sorginte şi alte proprietăţi la nivelul subatomic. Proprietăţi pe care încă nu le cunoaştem. Faptul că unele sunt benefice şi altele malefice este o chestiune de cunoaştere empirică. Oricum, aceste întâmplări demonstrează că ne aflăm în faţa unui fenomen care se ridică dincolo de tehnologia şi imaginaţia terestră.

Că această tehnologie posedă în egală măsură şi o sursă de energie *„la purtător"* care ne este necunoscută şi *interzisă.* Ştiu Ei de ce!

„Ce m-a impresionat cel mai mult, era să privesc Terra şi să văd că era singurul punct colorat din Univers."

David Scott - Comandant „Apollo 15"

Vom constata încetul cu încetul că problema se complică rău de tot! După cincizeci de ani de reperări şi întâlniri cu OZN-uri şi ocupanţii acestora, în aşa zisa perioadă postbelică a acestei planete Terra, nimeni nu se încumetă să dea un răspuns clar asupra problemei.

Ipoteza *halucinaţiei colective sau individuale* mie mi-ar conveni cel mai mult. Şi nu numai mie! Toţi savanţii şi cercetătorii din varii domenii ar răsufla uşuraţi.

- Vedeţi? vor spune ei: a fost o halucinaţie! Legile fizicii *noastre,* principiile *noastre,* conceptele *noastre,* lucrările *noastre,* doctoratele *noastre,* proiectele *noastre,* diplomele *noastre* sunt valabile, adevărate, vă puteţi sprijini pe ele... chestia cu OZN-urile a fost, este şi va fi o HALUCINAŢIE!

Cum şi în ce fel va fi explicată această halucinaţie rămâne de văzut. Ea e o treabă exclusiv terestră, pentru care avem legile noastre, principiile, conceptele, lucrările, doctoratele, proiectele şi diplomele *noastre.*

E o problemă pur terestră, lumea a înnebunit sau înnebuneşte periodic, se dezmeticeşte periodic, noi dacă vom fi bine finanţaţi şi crezuţi pe cuvânt, vom rezolva problema. Dar să fie o problemă a *noastră!* Să nu vină nimeni cu idei ciudate, cu observaţii de genul celor care contestă legile atât de îndrăgite ale fizicii, chimiei, matematicii, biologiei etc.

Nu contează că aceste legi şi concepte pot fi depăşite, îmbătrânite, eronate, greşite de-a binelea (cum au fost de atâtea ori în istoria ştiinţei) nu contează că alte idei pot explica mai bine Universul! Ceea ce contează este să ne păstrăm Noi prestigiul şi fotoliile până ieşim la pensie.

DAR CARE E PROBLEMA?

Această „halucinaţie colectivă sau individuală" poate *ea singură* să destabilizeze instituţiile atât de solide ale statului de oriunde, cum

sunt Serviciile secrete, Armata, Academiile, Institutele de cercetări, Guvernele, Grupările artistice, Medicale, Ezoterice, Biserica, Presa, Radioul, Televiziunea?

Aceşti „rătăciţi", ei singuri au putut să creeze panică printre atâţia savanţi, politicieni, generali, colonei, prelaţi, filozofi, ziarişti, medici, oameni serioşi care-şi plătesc taxele?

Dacă ei spun *că văd ceva* pe cer şi nimeni altcineva nu vede nimic, de ce ne impacientăm? De ce ne facem probleme?

Când *aceiaşi rătăciţi* se cred Napoleon sau spun că s-au întâlnit cu amiralul Nelson, de ce nu ne facem probleme?

Suntem obligaţi să căutăm o altfel de explicaţie sau să admitem că ADEVĂRATUL MOTIV este altul.

Dar să dividem puţin subiectul ca să putem să-l stăpânim.

Dacă admitem că este vorba de o „halucinaţie colectivă sau individuală" atunci trebuie să explicăm sau să înlăturăm fenomenele care nu se înscriu în categoria halucinaţiilor. Adică să analizăm fapte şi fenomene de necontestat. Acestea acoperă o arie de evenimente tot la fel de vastă!

Ce facem cu înregistrările RADAR?

Ce facem cu fotografiile şi filmele (netrucate)?

Ce facem cu stadioane întregi (zeci de mii de spectatori) care au urmărit evoluţia unor OZN-uri în timpul unui meci de fotbal (vom relata cazul)?

Ce facem cu Madridul şi madrilenii care au fost martorii unei adevărate „fiesta" nocturne în centrul oraşului când două OZN-uri imense au stat ore întregi nemişcate în văzul tuturor?

Ce facem cu penele de curent care au paralizat New-Yorkul când era survolat de formaţii de OZN-uri „din întâmplare", ca şi cu transformatoarele distruse sau avariate de câte o „farfurie" care ateriza deasupra?

Ce facem cu ofiţerii de poliţie, cu patrulele care „au fugărit" OZN-urile pe tot întinsul Statelor Unite, ba au pus şi mâna pe ele? Poliţia are halucinaţii şi nu trebuie să ne mai încredem în ofiţerii ei?

Ce se întâmplă cu piloţii de avioane, elicoptere, cu marinarii, cu militarii de carieră care au reperat şi raportat zeci de OZN-uri chiar în perimetrul Bazelor militare? Şi ei au halucinaţii şi îşi „bat singuri cuie în talpă"? Mai putem avea încredere în ei?

Dar astronomii, cosmonauţii, oameni cu cea mai înaltă calificare în materie, cu antrenamente şi cunoştinţe speciale: nici ei nu sunt credibili?

Numai cine NEAGĂ trebuie crezut?

Dar cel care neagă, ce neagă el? Un fenomen pe care nu l-a văzut, sau o IDEE?

Chiar şi oamenii de bună credinţă care n-au văzut un OZN

trebuie să recunoască cinstit că ei neagă IDEEA de OZN!

În acest caz se schimbă datele problemei!

Problema se mută din câmpul cercetării şi al demonstraţiei în sfera luptei de idei, unde întotdeauna au existat apărători înverşunaţi ai *vechilor idei şi concepte* şi cei care vin *cu noile idei şi concepte,* care de fiecare dată sunt respinse, puse la îndoială, ridiculizate, sau ignorate!

Aşa se întâmplă de când e lumea! Mai ales când noile idei şi conceptele contrazic flagrant pe cele vechi.

În această situaţie, veţi vedea că, sau se renunţă brusc la ideea „halucinaţiei", şi discuţia se mută în alt plan, sau se păstrează şi o parte a acestei aserţiuni încercându-se un compromis menit să salveze ceva din vechile concepte (care rămân în prim plan) lăsând planul al doilea şi al treilea pentru noile idei care voi fi astfel mascate, aşa cum pădurea nu se vede din cauza copacilor!

Odată mutat în sfera ideilor şi conceptelor, fenomenul OZN capătă o altă semnificaţie, capătă alte dimensiuni, o altă libertate de existenţă şi coexistenţă. Aţi mai văzut sau auzit dvs de vreun guvern care să plătească din buget, din banii publici, un proiect de cercetare finalizat cu un raport (Raportul Condon) *care să demonstreze că „ceva" nu există?* Este culmea ridicolului, a mistificării, a stupizeniei! Atunci de ce nu se finanţează proiecte care să demonstreze că nu există diavoli, iad, rai, îngeri, spiriduşi, elfi, zâne, Moş Crăciun?

De ce tocmai OZN-uri şi extratereştri?

Tot ce-am citat mai înainte populează de mii de ani imaginaţia oamenilor, dictează atitudini şi credinţe, determină raporturi între indivizi care sunt pro sau contra, generează credinţe, secte, religii. Ceea ce nu poate fi uşor de explicat a dat întotdeauna loc la tot felul de interpretări, a constituit un drept fundamental al omului: libertatea de gândire!

Şi acum vin unii care îşi permit să cheltuiască banii noştri ca *să credem ce vor ei!*

Ba ne mai şi jignesc şi ne şi ameninţă!

Când se îngroaşă gluma, când nimic nu mai poate fi contestat şi mistificat (Miracolul de la FATIMA) atunci se schimbă brusc atitudinea şi se caută ca *noul fenomen* să fie colat pe o credinţă, pe o religie, pe ceva care nu mai are nevoie de explicaţii (cultul Mormon) pentru a nu friza BUNUL SIMŢ!

S-au găsit şi se găsesc imediat „teoreticieni" cu diplome şi publicaţii, oameni cu oarecare notorietate (nu prestigiu!) care „explică" fenomenul printr-o nouă *viziune,* dau o *altă interpretare* aceloraşi lucruri pe care până mai ieri le negau sau le afirmau. Există un autor american (de origine franceză) care trece periodic dintr-o barcă în alta de dragul de a fi băgat în seamă. Cum meseria lui nu-l

satisface (ceva legat de statistica pe calculator) îşi găseşte teren de bătut câmpii pe această ternă atât de controversată: OZN-urile! Unii şi-au făcut carieră din a nega fenomenul, alţii din a căuta explicaţii într-o „mitologie de ocazie", ceva care „dă bine" în conversaţia de la cafea şi desert. Cei mai mulţi s-au transformat în detectivi amatori, căutând martori şi mărturii, luând interogatorii agresive, insultând lumea şi agresând libertatea oricui de a crede ce vrea, *uitând* că acestea sunt (după spusa lor) HALUCINAŢII!

Dar dacă sunt simple halucinaţii ale unor oameni, sau grupuri marginalizate, de ce oare vă opintiţi atât stimaţi NEGATORI? De ce vă băgaţi în faţă, de că vă publicaţi articolele, interviurile, broşurile, când ar fi mai normal să vă vedeţi de statistici şi calculatoare?

Dacă un OZN de 30-40 metri diametru v-ar apărea deasupra casei, v-ar stinge luminile, v-ar iradia cu raze necunoscute, v-ar opri automobilul, v-ar lua la bord şi v-ar abandona 200 de mile mai departe, pe un câmp pustiu, ce aţi face? V-aţi duce la psihiatru? V-ar fi ruşine să povestiţi întâmplarea? Dacă aţi avea în scurt timp arsuri, ameţeli, crampe, bube pe tot corpul, v-ar cădea părul şi pielea de pe oase, aţi zice că aţi avut o halucinaţie?

Nu contest că există persoane care, dacă văd luminile de poziţie ale unui avion, se vor grăbi să declare că au văzut un OZN! Dar asta nu înseamnă că au avut o halucinaţie!

Chestia cu halucinaţiile şi „explicaţiile raţionale" a trecut. Nimeni nu mai ascultă asemenea bazaconii. Trebuia inventat altceva. Ceva care să prezinte în acelaşi timp interes şi să fie destul de ambiguu sau elevat, mă rog, ceva şi mai învăluit în mister. Şi atunci au apărut ca la comandă mitomanii şi desconspiratorii. Ei fac parte din ambele tabere. Adică, există mitomani şi deconspiratori la CIA, FBI, Air Force, Pentagon, NASA, Guvern, precum şi în organizaţiile OZN-istice ca GEPAN, MUFON, Prietenii Cosmosului, pe lângă publicaţiile şi periodicele cu temă OZN, în rândurile fanilor şi a negatorilor de OZN-uri. Unii se întâlnesc şi discută în birouri luxoase ale instituţiilor guvernamentale, alţii la diverse simpozioane şi colocvii regulate, în toată lumea.

Din când în când se întâlnesc între ei, adică cei din tabere diferite, ca să facă schimb de mitomanie sau să deconspire pe alţii.

Acei „alţii" sunt „independenţi", cei care nu au aderat la nicio tabără. Asta nu-i împiedică să cadă în mitomanie sau să „dezvăluie" din când în când câte un „mare secret" sau „oribil adevăr". Ce Dumnezeu! suntem oameni cu toţii! Toată lumea greşeşte.

După ce s-au expus cu emfază şi tâlc ideile mitologizante legate de OZN-uri - elfi, OZN-uri - zâne, OZN-uri - spiriduşi, iele, diavoli, îngeri, spirite ce locuiesc în interiorul pământului sau într-un timp paralel şi o dimensiune în plus care-i face invizibili *dar tot aici, pe*

pământ, se trece la „dezvăluiri”.

OZN-urile şi extratereştrii sunt printre noi de zeci, sute şi mii de ani. Ne dirijează, ne influenţează evoluţia, experimentează pe noi oamenii „chestii genetice”, mutilează animale şi oameni în cârdăşie cu Guvernele.

Ei, extratereştrii, sunt în pragul disperării din cauza situaţiei de pe planetele lor, unde nu mai au hrană, apă, aer, nu mai au enzime, stomacuri, apetit sexual - şi mai sunt disperaţi şi din cauza noastră, care avem toate astea din belşug, dar vrem să distrugem planeta şi să ne autodistrugem!

Mă rog, aşa o fi! Acesta este „oribilul adevăr” pe care guvernele îl ascund cât pot de bine ca să nu intrăm în panică, dar vine câte un „agent secret” sau un „colaborator al programelor guvernamentale” care dezvăluie totul, aşa dintr-odată! Aşa îi dictează lui conştiinţa, el vrea să ne ajute, să ne salveze. Guvernele ascund totul ca să ne salveze, „agenţii” dezvăluie totul ca să ne salveze!

Toată lumea vrea să ne salveze, dar nimeni nu vrea să spună adevărul-adevărat!

S-a terminat cu halucinaţiile, cu explicaţiile raţionale, cu mitologia de ocazie, cu dezvăluirile şi mistificările şi ce-a mai rămas? N-a mai rămas nimic din fenomenul OZN! Deci dacă vedeţi un OZN sau vă întâlniţi cu extratereştrii veţi putea imediat alege soluţia care vă convine:

1.Aţi avut o halucinaţie.

2.A fost gazul de mlaştină sau un balon meteorologic.

3.Au fost zâne sau spiriduşi.

4.Au fost „ĂIA” hămesiţi, care mutilează vitele în cârdăşie cu guvernul.

În niciunul dintre cazuri nu trebuie să intraţi în panică sau să anunţaţi poliţia. Poliţia ştie tot, este avizată. Luaţi doar o aspirină sau un somnifer.

Dacă a mai văzut cineva fenomenul, poate vor anunţa aceia. Dacă n-a mai văzut, n-are rost să discutaţi, că tot nu vă crede nimeni. Şi cu asta am încheiat subiectul OZN.

DAR ACCIDENTELE? ACCIDENTELE OZN?

Capitolul 26 PĂRUL DE ÎNGER

“Un semn delicat şi inefabil, al unor fiinţe inefabile.”

Dar deocamdată să ne ţinem de cuvânt şi să relatăm unul dintre cazurile cele mai notorii, cu peste zece mii de martori şi cu *probe materiale.*

Acesta a fost ocolit cu bună ştiinţă atât de cercetătorii serioşi cât şi de agenţii guvernamentali, pentru simplul motiv că ar fi presupus un răspuns tranşant, o explicaţie clară şi fără echivoc a fenomenului OZN. Mai mult decât atât, fenomenul a fost confirmat din două locuri diferite în acelaşi timp, nelăsând niciun dubiu asupra desfăşurării lui.

Italia, 27 octombrie 1964. Prato.

Doi prieteni, Gennaro Lucheti şi Pietro Lastrucci îşi beau cafelele şi aperitivele pe o terasă a cafenelei din piaţa San Marco, la Prato, o frumoasă localitate lângă Florenţa.

Este o după amiază splendidă de octombrie, soarele încălzeşte blând, cum numai în Italia o poate face, pietrele vechi ale pieţei şi clienţii aşezaţi lejer pe scaunele lor, măsuţele cochete de pe trotuar.

Privind acest cer minunat, cei doi prieteni remarcă la un moment dat două corpuri luminoase, foarte strălucitoare, care lăsau în urmă o dâră argintie, şi ea foarte strălucitoare. Cele două nave zburau în linie dreaptă cu o foarte mare viteză şi foarte aproape unul de celălalt când brusc şi-au schimbat direcţia în unghi drept luând-o înspre Florenţa, ca şi cum pe moment s-ar fi interesat acolo de ceva anume. Cei doi tineri, precum şi ceilalţi clienţi au fost pur şi simplu stupefiaţi de această manevră bruscă. Nu puteau fi avioane şi nimic altceva cunoscut pe pământ n-ar fi putut vira atât de brusc la 45° la o asemenea viteză, estimată la 14-15.000 km/h.

În acest timp pe stadionul din Florenţa se disputa meciul zilei între formaţia locală şi echipa din Pistoia, o veche rivală. Câteva minute mai târziu, adică la ora 14.20 cei peste 10.000 de spectatori au încremenit de uimire văzând două discuri sau sfere luminoase care survolau stadionul lăsând în urma lor firele albicioase, argintii, ca două trene imense, care se împrăştiau deasupra întregului stadion şi a oraşului Florenţa. În oraş, mii de trecători asistau fascinaţi la evoluţia acestor discuri care deşirau kilometri întregi de jerbe argintii, celebrul „păr de înger” care parcă se dizolva în aer pe măsură ce cădea spre pământ.

Parcă dorind să facă o demonstraţie, cele 2 OZN-uri au survolat

de trei ori stadionul şi meciul a fost, evident, întrerupt fiindcă toată lumea, inclusiv jucătorii şi arbitrii priveau magnificul spectacol ce li se oferea. Nu a existat nicio îndoială din partea nimănui, că aceasta a fost o DEMONSTRAŢIE clară a celor de la bordul OZN-urilor făcută profitând de faptul că aveau zeci de mii de spectatori adunaţi la un loc, ca să nu mai vorbim de locuitorii oraşului care nu se aflau la meci.

DEMONSTRAŢIA a durat 9 minute.

Cele două nave şi-au mărit brusc viteza şi au dispărut. Meciul sa reluat dar nimănui nu-i mai ardea de fotbal. Telefoanele zbârnâiau către oficialităţi, redacţii, radio, televiziune. Toată lumea dorea să ştie *ce a fost*?

Din fericire un student de la Politehnică a avut ideea genială de a pune într-o eprubetă „părul de înger" şi de a o preda repede Facultăţii de Chimie de la Universitatea din Florenţa. A doua zi, datorită analizelor rapide făcute de Prof. Giovanni Canneri şi Prof. Danilo Cozzi s-a putut afla rezultatul.

Analiza microscopică şi spectrografică precum şi celelalte încercări de laborator au evidenţiat un material fibros, cu rezistenţă la tracţiune şi răsucire, care arde cu flacără vie şi lasă o cenuşă transparentă, solubilă în apă.

Principalele elemente erau borul, siliconul, calciu, magneziu, elemente rare. Toate acestea există şi pe pământ şi seamănă cu fibrele obţinute (dacă s-ar obţine) din sticla Bor-silicon.

Numai că „părul de înger" se dizolvă pur şi simplu în aer. El este o dovadă a prezenţei LOR, dar o dovadă *intenţionat efemeră,* un semn delicat şi inefabil al unor fiinţe inefabile.

Capitolul 27 BAZA SECRETĂ

„Planul expus mai departe, pleacă de la premiza că extratereştrii au studiat societatea omenească o perioadă lungă de timp, fără ca noi să ştim, şi au înţeles bine psihologia oamenilor."

Dr. James Deardorf

Cu mult înainte de accidentele din fosta URSS, accidente soldate cu pagube materiale mari, cu rachete şi avioane doborâte, cu morţi şi răniţi, precum şi cu fenomene temporale rămase neelucidate, deci când nu apăruse CRIZA întâlnirilor cu OZN-urile şi tehnica lor de apărare şi intimidare, un alt şir de incidente îmi atrăsese atenţia.

Cu toate că locul de desfăşurare a lor era mult mai aproape, aceste incidente au avut darul de a crea suspiciuni în ce priveşte credibilitatea lor. Presa, radioul şi televiziunea s au abţinut de la comentarii. Un anume mister învăluia o istorie OZN care parcă nu avea nicio noimă, care se „balansa" între fantastic, suprareal şi SF. Mai exista o *variantă a* poveştii care conducea, nici mai mult nici mai puţin, la ideea unei colaborări pe scară mare între Guvernul american şi extratereştri.

Pentru că *accesul la mister* părea foarte facil, am căzut pe gânduri şi am ajuns la concluzia că nimic nu este mai bine ascuns decât ceva lăsat în văzul lumii.

Nu cunoșteam însă locurile aşa că am recurs la serviciile unei agenţii de turism care punea la dispoziţie (la cerere) ghizi din partea locului. Concediul meu din 1993 a fost o experienţă fantastică şi mulţumesc pe această cale directorului Agenţiei de Turism, dl. Alvarez Moron precum şi ghidului meu, dl. Catto fără de care n-aş fi pătruns atât de departe în iţele acestei istorii

Ghidul meu, ofiţer de carieră pensionar, îşi rotunjea veniturile lucrând în cadrul Agenţiei 4-5 luni pe an. Este în acelaşi timp un om cu multe lecturi, un pescar pasionat şi un foarte bun cunoscător al ţării sale şi implicit a concetăţenilor săi.

Timp de mai bine de o lună, am străbătut frumoasele drumuri şi peisaje din Puerto-Rico cu o maşină foarte bună, şi am făcut minunate partide de pescuit diurne şi nocturne cu barca inimosului pescar Pedro Sosa. Îi mulţumesc pe această cale şi îi promit că voi reveni curând. Locurile în care m-au dus cei doi prieteni sunt de neuitat.

Pe 12 iulie 1993, în timp ce ne beam cafeaua la micul dejun, pe terasa hotelului, dl. Matto mă întrebă ca din senin, dacă am auzit în Statele Unite, de problemele pe care le au ei, portoricanii, cu OZN-

urile. Am tresărit şi privindu-l cu neprefăcută uimire (eram cu adevărat uimit de întrebare!) i-am spus că nu ştiu nimic despre problema lor.

Trebuie să recunosc că la vremea aceea nu publicasem volumul I al acestei cărţi şi nici nu studiasem evenimentele de acolo în mod special. Ştiam ceva, dar am considerat că e mai bine să mă fac a nu şti nimic, altfel ar fi trebuit *să cumpăr* informaţiile (după obiceiul locului) nu să le primesc cadou.

- În ultimii ani de serviciu la Fort Allan, unde am fost ofiţer de intendentă, am avut câteva evenimente stranii, spuse senor Catto privind semnificativ în jur. Colegii mi-au spus că într-o noapte, în octombrie 1987, o navă ciudată a aterizat aproape de Bază. Totul era luminat ca ziua, dar cu o lumină albăstruie. Nava avea ferestre de jur împrejur, şi căuta cu un far ceva pe ţărmul Oceanului. Toţi au primit ordin să nu iasă afară.

Apoi au apărut avioane americane la joasă înălţime şi au izgonit OZN-ul. Acesta a fost începutul, ca să zic aşa!

- Întâmplări din astea sunt în toată lumea, am replicat eu! Nu mai deranjează pe nimeni...

- Aveţi dreptate, numai că la noi, după câteva zile a început o campanie, ca să zic aşa, în legătură cu OZN-urile. În primul rând am fost convocaţi şi instruiţi cum să ne comportăm cu extratereştrii!

- Cu extratereştrii? m-am mirat eu. Ce să caute extratereştrii aici?

- Păi tocmai asta-i problema noastră! Extratereştrii au fost aduşi aici de dvs. americanii, ca să nu se afle nimic pe continent!

Au fost aduşi şi instalaţi aici, asta o ştie toată lumea! Vă spun eu că sunt aici, au o bază, au tot ce le trebuie numai că nu au voie să iasă afară. Şi totuşi ei ies, mai ales noaptea, dar şi ziua. Cunosc oameni care i-au văzut.

- Şi cum aţi fost instruiţi să vă comportaţi cu extratereştrii? am întrebat eu.

- Si senor! am fost instruiţi cu filme şi conferinţe. Ni s-au arătat, în primul rând „o farfurie" de-a lor căzută şi sfărâmată undeva în New-Mexico, apoi nişte cadavre, ca să ştim că şi ei mor, ca oamenii. Am văzut cu ochii mei trei filme făcute de armată. Dar extratereştrii din filme nu erau ca cei de aici. Erau îmbrăcaţi cu costume de zbor, aveau aparate de respirat, cei de aici umblă goi! Nu au niciun fel de echipamente.

Ni s-a spus că nu sunt periculoşi, dar să nu ne apropiem de ei, nici să nu-i somăm sau să-i ameninţăm cu ceva.

Cunosc oameni care au văzut aşa ceva. Eu n-am văzut, dar alţii au văzut cu ochii lor!

Am continuat discuţia spunându-i că şi pe continent au fost

văzuţi extratereştrii, că au aterizat OZN-uri. I-am spus că am citit câteva articole în ziar, şi o carte sau două, dar că eu nu cred în aşa ceva.

Atunci mi-a spus că a doua zi o să aud cu urechile mele o poveste spusă de cineva care s-a întâlnit cu extratereştrii.

Aşa am ajuns să-l cunosc pe Pedro Sosa. Povestea lui este atât de stranie încât pare ruptă dintr-un film SF. El povesteşte că mergând la pescuit noaptea, pe lună plină, a văzut în apropierea ţărmului nişte fiinţe micuţe care aveau pielea fosforescentă. Apropiindu-se cu barca de mal şi oprind motorul a văzut împreună cu tovarăşul său de pescuit vreo 8-9 omuleţi fosforescenţi care se deplasau pe furiş prin desişul de mangrove. Puţin mai în spatele tufişului era ceva care lumina ţărmul.

Au coborât pe mal să vadă ce-o fi, locul pustiu era din când în când folosit de contrabandiştii dominicani şi de imigranţi. Dincolo de tufişuri au zărit o farfurie imensă, uşor luminată care plutea la un metru şi ceva de pământ. Era pe coasta dealului şi omuleţii se urcau în ea pe o scară sau platformă înclinată.

Deodată au încremenit ca la comandă. Pur şi simplu nu se mai puteau mişca.

Înspăimântat, Pedro şi-a întors capul către prietenul său şi atunci a văzut că la nici 10 m distanţă, din spatele unui arbust îi priveau, ţintuindu-i în loc, doi ochi roşii pe o faţă ovală.

Omuleţul avea un cap gogonat şi nişte urechi ascuţite şi strălucitoare şi îi ţinea în loc ca hipnotizaţi.

Apoi omuleţul s-a îndepărtat, mergând cu capul răsucit spre spate, şi s-a urcat în nava lor. Asta era cât un mare rezervor de benzină, înaltă de 20 de picioare şi nu scotea niciun zgomot.

S-a înălţat într-o parte, apoi a zburat pe deal şi a dispărut intrând în pământ. Noi am rămas muţi de uimire, am fumat apoi câte o ţigară să ne revenim.

Pedro zice că n-au mai plecat de acolo până în zorii zilei. Când s-a luminat, s au urcat pe coastă, unde văzuseră OZN-ul aterizat. Aveau machetele (nişte cuţite lungi cu mânere mari de lemn) în mâini ca să se apere la nevoie.

Pe pământ nu se vedea decât un cerc mare de pământ pârjolit şi iarbă arsă. Nicio urmă sau altceva material. Au urcat puţin şi au dat de o mică grotă. Pe aici au fost mine de aur, dar acum sunt de mult părăsite. Intrarea aceasta părea că a mai fost vizitată. Şi-au zis că o fi o ascunzătoare de droguri sau băuturi de contrabandă şi au intrat cât au putut mai adânc. La un moment dat, în întunericul şi liniştea de acolo, au auzit zgomote venind de undeva, din adâncuri. Mai încolo era o gaură pe unde veneau acele zgomote şi un miros ciudat de acetonă, sau asemănător cu al ierbicidelor care se dau pe câmp. Au

stat o vreme şi au ascultat. Apoi au plecat de teamă să nu se sufoce.

În aceeaşi zi au anunţat poliţia din localitate, unde Pedro are un văr poliţist. Acesta, pescar ca şi el, i-a zis să tacă din gură. Şi poliţia a avut necazuri cu extratereştrii, dar mai ales cu nişte americani din trupele speciale care au închiriat zona pentru cercetări în lagună.

M-am arătat foarte interesat de povestea lui Pedro. Senor Catto mi-a promis nişte ziare care au publicat acum câţiva ani, întâmplări din sudul insulei. Şi a doua zi mi-a adus ziarele. Mi-a promis că mi le lasă câteva zile să le răsfoiesc şi dacă am nevoie îmi va traduce pasajele ce mă interesează.

Citind ziarele colecţionate de senor Catto mi-am dat seama că fenomenul are deja o istorie aparte, o cronologie, că toţi martorii sunt de acord cu ipoteza extraterestră a apariţiilor de nave şi humanoizi. De asemenea, exista o anume înclinaţie a martorilor de a face răspunzătoare trupele americane staţionate la Baza Roosvelt, guvernul american şi autorităţile locale pentru prezenţa extratereştrilor pe insulă. Această problemă are o tentă politică dar asta nu mă face să nu iau în consideraţie *întâmplările trăite* de populaţia insulei, mai ales că până acum evenimentele legate de OZN-uri şi extratereştri au cauzat (aşa se crede) moartea a doi cetăţeni nevinovaţi şi mai multe răpiri, ca să nu mai punem la socoteală pagubele materiale, casele avariate, instalaţiile electrice distruse, cazuri de levitaţie, spaima, stresul continuu şi o anume aură conspirativă care învăluie fenomenul.

Este cu atât mai curios cu cât există victime printre poliţiştii locali, interdicţii care afectează libertăţile cetăţenilor fără nicio noimă sau explicaţie şi - colac peste pupăză - aici există vehicule ale NASA (cu toate că nu există o bază de lansare) care circulă numai noaptea însoţite de patrule înarmate şi care pătrund în coasta unui munte lângă o staţie RADAR deservită de un aerostat (?!).

Martorii, care sunt proprietari de case şi terenuri în zona Lagunei Cartagena şi pe coastele muntelui Bermeja afirmă că încă din 1956 au apărut acolo obiectele luminoase care se scufundau în lagună (numai noaptea) sau dispăreau pur şi simplu pe coastele muntelui.

Dar ce mi s-a părut şi mai interesant în aceste mărturii consemnate în presa vremii a fost diferenţa între aspectul de atunci al humanoizilor şi cel semnalat acum.

OZN-urile erau ca nişte discuri din metal strălucitor ca argintul şi aveau pe borduri lumini în toate culorile. Deasupra aveau o cupolă transparentă prin care se puteau vedea siluetele ocupanţilor. Aceştia răspundeau semnelor făcute de localnici. Primii extratereştrii întâlniţi în apropierea lagunei într-o noapte din 1962 erau înalţi de 1.75 - 1.90 m cu părul blond şi lung până la umeri, cu salopete metalizate şi de culori deschise Erau foarte frumoşi, plini de prestanţă şi prietenoşi.

Un tânăr localnic i-a întâlnit de multe ori, numai noaptea, dar nu a vrut niciodată să destăinuie scopul acestor întâlniri. Spunea doar că se întâlneşte cu ei, că sunt superiori, delicaţi, prietenoşi. După doi ani tânărul muri din cauze necunoscute la vremea aceea, dar azi eu cred, după spusele familiei sale, că fusese victima inocentă a unei boli de iradiere. A fost prima victimă de aici care a plătit cu viaţa. A doua victimă a fost un pescar tânăr care s-a sinucis după ce a pătruns într-o noapte într-o bază subterană secretă, pe coasta muntelui. Rudele susţin că n-ar fi avut niciun motiv să se sinucidă. Asta s-a întâmplat după 1990 când pe insulă au apărut „omuleţii" mărunţi cu urechi ascuţite şi ochii foarte mari. Tot în această perioadă au fost semnalate şi câteva răpiri şi încercări de răpire de către „omuleţii" cenuşii.

Am cules deci din ziarele respective, cronologic, mai multe evenimente, ca să ne putem face o părere:

- În 1956 sunt semnalate primele apariţii de OZN-uri deasupra lagunei şi în lagună.
- În perioada 1956-1960 apariţiile sunt rare şi discrete dar sunt semnalaţi la sol primii „humanozi" de genul celor descrişi mai înainte.

Aş face o legătură între aceştia şi „Eterienii" care spuneau că au o bază pe Terra. Atât înfăţişarea cât şi comportamentul lor vorbesc de la sine. Dar mai ales faptul că primii humanoizi puteau comunica telepatic perfect cu localnicii, în limba lor, indică o rasă avansată, care vrea să colaboreze, dar care preferă un contact discret, prietenesc.

Acest lucru se potrivea de minune cu informaţiile ultrasecrete despre aterizarea din 20 februarie 1954 de la Air Force Base Edwards (California) şi secreta „întâlnire oficială" între preşedintele Eisenhower şi Eterieni.

Ne mişcăm oarecum în cerc, dar dacă cercul se închidea aici, aveam posibilitatea să ne apropiem de adevăr. Ştiam deja că acea întâlnire fusese precedată de o aterizare în Deşertul Mojave. Mai ştiam (volumul I) că existau documente în acest sens: TOP SECRET - PROJECT (TS ORCON - PROWORD) cu declanşarea operaţiunii numită „United Investigations of Unidentified Flying Objects (UFOS) and Identified Alien Craft (IAC) 1953."

Proiectul fusese declanşat la cererea preşedintelui Eisenhower sub controlul MJ.12, şi el indusese, probabil, propunerea Eterienilor de a avea un contact permanent, dar discret, cu Oficialităţile precum şi „acoperirea" unei Baze Secrete pe Terra.

Ţinând cont de faptul că aici, în Porto Rico, ne aflăm pe un teritoriu administrat de United States şi de faptul că toate terenurile din jurul Lagunei Cartagena şi Muntelui Bermeja sunt „închiriate" Guvernului Federal, bănuiala tinde către o certitudine. Certitudinea

este alimentată de frecventele aterizări pe coasta muntelui a tot felul de „nave” secrete precum şi intrarea şi ieşirea din apele Lagunei Cartagena a nenumărate OZN-uri văzute de sute de martori din 1954 şi până astăzi.

Toată afacerea mă duce către un scenariu extrem de simplu: o „bază extraterestră” pe teritoriul Statelor Unite, dar care nu e practic pe continentul american, ci pe o insulă sub administraţia guvernului federal. Comod, simplu, eficient.

Multe întâmplări care aveau să urmeze, au confirmat aceste ipoteze, dar portoricanii habar nu aveau la acea dată, cum nici noi nu ştiam mare lucru. Nici astăzi nu există dovezi certe ale vreunei colaborări, în afara unor mărturii care m-au pus pe gânduri.

Dacă e să dăm crezare *propunerilor de colaborare pe termen lung* (20 - 30 de ani) cu o civilizaţie extraterestră (cum este cea a Eterienilor) atunci datele se potrivesc. Chiar efortul făcut de Comitete pentru a acoperi orice urmă de contact OZN, pare menit să ducă la a câştiga timp în vederea declanşării şi derulării unei asemenea acţiuni.

Sigur că se cheltuiesc banii publici, dar oricând se poate invoca motivul securităţii naţionale, ba chiar al securităţii globale. Populaţia trebuie pregătită, protejată etc., interesele naţiunii sunt mai presus de o simplă răpire sau o mutilare de vite.

Perioada „idilică” a contactelor şi reperărilor trecuse în 1964. Contactul cu grupul Eterienilor pare a fi fost *perturbat* de apariţia altor grupe de călători din Spaţiul cosmic. Eterienii anunţaseră că există civilizaţii galactice avansate, dar nu chiar atât de prietenoase şi grijulii cu pământenii.

Momentul coincide cu apariţia „afacerii” UMMO în Europa cu „Emergenţii”, cum i-am numit noi, cu „Temporalii” şi „Acvaticii” cu „extratereştrii în pielea goală”, cu „omuleţii cenuşii”, „verzulii” etc.

La un moment dat erau în discuţie 9 grupuri distincte de entităţi semnalate masiv de martorii de pe toate continentele. Arătam în volumul anterior că au fost publicate desene şi fotografii în diverse reviste şi publicaţii de specialitate, înfăţişând „tipurile” de entităţi contactate.

De aceea nu m-am mirat când am descoperit că şi aici şi-au făcut prezenţa trei tipuri diferite de humanoizi, descrişi cu lux de amănunte de către martori. La fel de diverse sunt şi navele văzute, precum şi urmele lăsate de acestea la sol sau în imediata apropiere a întâlnirii cu martorii.

Povestea de aici repetă la scară redusă ceea ce s-a întâmplat în ultimii 50 de ani pe întreg globul pământesc.

Înainte de 1964 şi imediat după moartea lui Quentin, cel care era prieten cu extratereştrii blonzi din Lagună, reperările de OZN-uri şi întâlnirile de aproape s-au rărit considerabil. A fost o perioadă de

acalmie sau de dezinteres, nu putem şti!

Membrii unei familii care deţineau terenuri învecinate Lagunei (Ramirez de Perez) susţin că au văzut în toată această perioadă farfurii zburătoare în preajma şi în apele Lagunei Cartagena. Ziarele nu consemnează apariţii sau contacte, dar localnicii susţin că niciodată nu au fost crezuţi sau băgaţi în seamă de autorităţi sau de presă, până de curând.

Evenimentele aveau să se precipite şi să ia amploare în urma unui eveniment cu adevărat unic în istoria OZN-urilor. De fapt au fost mai multe evenimente, toate cu însemnătatea lor şi având o logică a lor pe care noi nu o descifrăm încă. Iată cum s-au derulat faptele, fapte ce se înscriu în ceea ce eu numesc „faza critică" a accidentelor OZN:

Era în noaptea de 30 mai 1987 când mai mulţi martori au văzut un glob de culoare roşie incandescent coborând încet în apele lagunei. Peisajul aici este domol, o depresiune brăzdată de culturi şi liziere sau şiruri de copaci care sunt în pantă lină spre apele lagunei. In depărtare, dealurile ceva mai înalte sunt acoperite cu pădure şi arbuşti de toată frumuseţea. Totul inspiră calm şi linişte. Laguna poate fi văzută de departe şi spre ea se îndreaptă multe drumuri de ţară care mărginesc parcelele cultivate sau poienile cu iarbă din belşug.

Pe la 2 noaptea, o lumină albă strălucitoare a trezit din somn localnicii care au casele pe dealul din apropiere. Ei au văzut de astă dată o navă mare, care emitea acea lumină şi care se rotea încet deasupra lagunei.

Parcă ar fi căutat ceva, poate chiar acea sferă roşie ce se scufundase în apele ce erau acum liniştite.

În scurt timp farfuria cea mare şi luminoasă s-a înălţat cu un bâzâit pătrunzător şi s-a pierdut pe bolta înstelată. Oamenii s-au culcat la loc, fiind obişnuiţi cu astfel de apariţii.

A doua zi, în jurul orei 2.00 după amiaza a explodat Laguna. O bubuitură înfundată, un cutremur cu zgâlţâituri şi trepidaţii. Pământul se crăpa în jurul lagunei, un fum albastru ieşea din falii, se fisurau pereţii caselor şi un vuiet rostogolea spaima în întreaga depresiune. Un nor de praf cenuşiu se aşternu pe case şi grădini. N-au fost victime, dar spaima a fost generală în cele trei oraşe din jurul lagunei.

Cabo Rojo, Lajas şi Mayaguez au fost zguduite din temelii. Toată lumea, dar absolut toţi locuitorii au auzit mai întâi o explozie şi apoi au resimţit *cutremurul pe verticală.*

Postul de radio şi televiziune a anunţat în scurt timp comunicatul Serviciului Seismologie din Porto-Rico: cutremur de gradul 4,7 cu epicentrul la 25 km adâncime sub Laguna Cartagena.

Era duminică şi oamenii aflaţi la casele lor au început să adune molozul şi să repare stricăciunile cauzate de cutremur.

Mulţi dintre ei s-au adunat în grupuri ca să privească fumul albastru care ieşea din crăpăturile pământului. Nimeni nu mai văzuse aşa ceva vreodată. Mulţi au crezut că e vorba de vreo experienţă a americanilor în lagună.

Bănuiala le-a fost confirmată şi de faptul că echipe speciale au înconjurat zona cu tot felul de aparate şi cabluri.

Scufundau nişte furtune şi instrumente în apele lagunei şi nu lăsau pe nimeni să se apropie. Mulţi erau îmbrăcaţi în costume anti-radiaţii, cu măşti şi mănuşi de protecţie, alţii în uniforme militare sau salopete ale serviciilor speciale, dar erau şi civili.

Nu s-a aflat niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat. Mai mult decât asta, acelaşi post de radio şi televiziune a transmis un nou comunicat prin care se anunţa că epicentrul „cutremurului" s-a aflat la 120 mile în largul mării, la vest de insulă. Dacă ar fi fost aşa, atunci valuri năpraznice ar fi lovit ţărmul şi ar fi distrus multe ambarcaţiuni aflate acolo, la Cabo Rojo. Dar acolo nu s-a întâmplat nimic, în schimb, de jur împrejurul Lagunei, din crăpăturile pământului ieşeau încă fumul acela albastru, aruncând o cenuşă albicioasă pe vegetaţia din jur.

Ba se spune că au fost cazuri de fracţiuni de secundă în momentul cutremurului şi al exploziei, când oamenii s-au trezit plutind prin casă, au văzut obiecte levitând, dar au pus asta pe seama spaimei.

Şi ca totul să fie şi mai clar, duminică seara pe la ora 10.00 deasupra Lagunei au apărut în înaltul cerului două lumini ciudate.

Martorii care erau iritaţi şi intrigaţi, au urmărit cu sufletul la gură aceste apariţii. Şi iată ce au văzut ei:

„La ora 22.00 în seara de duminică, la 8 ore după explozie, deasupra Lagunei au apărut două lumini mari şi apropiate care coborau încet spre suprafaţa apei. Privite cu binoclul aceste lumini ireale, mai mult cenuşii, dar foarte puternice, erau legate între ele cu un tub metalic strălucitor care avea la mijloc în partea de jos o lumină roşie care se rotea ca o elice. Acest straniu obiect, de dimensiuni considerabile, pluti mai bine de 10 minute deasupra lagunei la joasă înălţime, apoi se ridică şi porni drept spre muntele Bermeja, unde dispăru.

Alţi martori declară că două nopţi după explozie au zărit o mare „platformă" luminoasă plutind deasupra lagunei la aproximativ 150 m având lumini roşii, verzi şi albe. Din această „platformă" s-au desprins multe discuri strălucitoare mai mici care s-au împrăştiat în toate direcţiile şi după un timp s-au reîntors la „platformă", Aceasta s-a înălţat încet şi a dispărut cu un ţiuit în noapte.

Un alt martor, D. Acosta a declarat ziariştilor că atunci când OZN-ul a survolat încet casa sa, a auzit un zgomot ca al unui jet de aer iar pe moment atât el cât şi sora sa aflată pe balcon deveniseră translucizi, îşi puteau vedea reciproc scheletele, cutia craniană şi falangele mâinilor. A fost ceva de groază!

Asemenea fenomene au mai fost consemnate cu o altă ocazie şi ele sunt cu totul inexplicabile!

O COINCIDENŢĂ?

O explozie, un cutremur, crăpături în pământ, fum albăstrui care iese prin crăpături, un praf uşor şi cenuşiu, oameni îmbrăcaţi în salopete antiatomice care cercetează apele Lagunei, o navă care se scufundă în apele Lagunei în noaptea dinaintea exploziei, altă navă care vine în noaptea următoare.

- SÂMBĂTA spre DUMINICĂ (luna MAI).
- NAVA CA UN CILINDRU cu două lumini la capete şi o elice (turbină) roşie dedesubt.

Ce ne amintesc nouă aceste date, aceste detalii?

La data de 3-4 mai 1969 într-o noapte de sâmbătă spre duminică, o navă identică l-a răpit pe soldatul Jose Antonio.

Este vorba de incidentul Bebeduro - Brazilia.

Descrierea făcută de soldat se potriveşte exact cu nava cilindrică văzută DUMINICĂ noaptea deasupra Lagunei.

Ne mai amintim că „homunculii" bărboşi care l-au răpit pe Jose Antonio se interesau în principal de ARME.

Al treilea caz similar, întâmplat tot într-o noapte de DUMINICĂ (iunie 1994) în care este implicată o NAVĂ absolut identică, s-a întâmplat în România, aproape de graniţa cu Ungaria.

Şi în acest caz, mai întâi s-a auzit o bubuitură urmată de o lumină orbitoare şi însoţită de un suflu foarte puternic, apoi a apărut „o platformă" luminată care a terorizat un sărman păstor.

Descrierea făcută de trei martori şi păstorul rănit, se potriveşte până la amănunt.

De asemenea, cercurile din lanurile de grâu, ca şi cercurile descoperite (perechi) pe coasta dealului în Porto-Rico sunt ca să zic aşa, semnăturile acestor „vizitatori" zgomotoşi şi belicoşi.

Noi am studiat în capitolele anterioare cazurile Bebeduro cu răpirea soldatului şi cazul cu rănirea păstorului din România.

În cazul acesta, la Laguna Cartagena mi-a atras atenţia forma neobişnuită a OZN-ului. Cu toate că a fost semnalat de către martori în mai multe locuri de pe glob şi la mare distanţă, acest tip de OZN (cilindru metalic, cu două lentile luminoase la capete şi o turbină

roşie dedesubt) a apărut mereu în preajma OBIECTIVELOR MILITARE, în nopţile de SÂMBĂTĂ - DUMINICĂ în perioada MAI - IUNIE. Cu ocazia apariţiei acestui tip de OZN s-au semnalat CERCURI DUBLE pe vegetaţie, BUBUITURI sau EXPLOZII precum şi rănirea sau răpirea martorilor în trei cazuri. Şi mai curios este faptul consemnat în două ocazii, când incidentul a fost urmat de „inspectarea locului" de către „o platformă" cu ocupanţi la bord.

În cazul din România aceştia erau descrişi până la amănunt (reperare de la 20 - 30 m distanţă) şi descrierea este absolut asemănătoare cu cea făcută de soldatul Jose Antonio. Mai sunt şi cercurile care stau mărturie pe vegetaţie.

Aş vrea să pot trage nişte concluzii, dar mă tem că logica mea nu se potriveşte cu logica LOR!

O chestiune însă beneficiază de regula simplă cauză - efect în sens dublu.

ACEST tip de navă a fost reperat NUMAI lângă obiective militare sau în legătură cu ARMELE.

1.Sau sunt nave ale căror ocupanţi au „o manie" pentru obiective militare, baze militare şi armament (cum reiese din reperări şi mărturia soldatului răpit) sau:

2.Bazele militare, obiectivele militare mai mult sau mai puţin secrete, au O LEGĂTURĂ cu *asemenea nave* şi cu ocupanţii acestora.

Oricare din aceste ipoteze ar fi adevărată ne-ar conduce către bănuiala, de astă dată întemeiată, că există „o înţelegere" între armată şi „ciudaţii" ozenauţi.

Dacă niciuna dintre ipoteze nu este adevărată, atunci trebuie tras un semnal de alarmă în legătură cu „ciudaţii vizitatori din spaţiu" care au început să provoace explozii şi cutremure pe teritoriul bazelor militare secrete, punând în pericol securitatea noastră, a oamenilor de bună credinţă.

Sau, ca să fim mai exacţi, vom afirma că bănuiala *„fazei critice" a* contactelor OZN se adevereşte, oricare ar fi intenţiile sau sorgintea „vizitatorilor"!

Evenimentele şi mărturiile ulterioare aveau însă să confirme TOATE CELE TREI IPOTEZE!

Laguna Cartagena a fost „închiriată" guvernului american abia în luna august 1989. Cu toate acestea întreaga regiune era de mult păzită şi supravegheată de unităţi speciale ale armatei americane. În ziua exploziei şi a cutremurului acelaşi fum albastru ieşea şi din apele lagunei. Tot perimetrul a fost înconjurat de cordoane compuse din militari, civili cu insigne şi costume negre, oameni îmbrăcaţi în salopete albe - anti-atomice care colectau mostre în diverse recipiente. Cei ce s-au apropiat de zonă au fost opriţi sub motivul că „se cercetează cauzele exploziei şi ale cutremurului".

Atunci de ce se mai dăduse al doilea comunicat care preciza că epicentrul a fost departe, la 120 mile sud, în apele Oceanului?

Pe fondul acestor „confuzii" create cu bună ştiinţă a avut loc o întâmplare care nu poate fi verificată decât tot printr-o mărturie cu urmări tragice.

Obsedanta perioadă mai-iunie revine şi în această poveste fantastică. Eroul ei este un bărbat din insulă căruia i se spunea Carlos.

Acesta a fost trezit într-o noapte de o lumină şi nişte bătăi în fereastră.

Chestia asta cu bătăile în fereastră mă duce cu gândul la celebra emisiune televizată în Statele Unite cu un martor care vorbea despre extratereştri, descriindu-i ca mari amatori de îngheţată de căpşuni (?).

Mă rog! Poate extratereştrii au adoptat „codul manierelor elegante" la ora 2 noaptea în luna iunie 1988.

Trei extratereştri i-au comunicat telepatic să meargă cu ei. L-au dus în nava lor cu care au zburat pe o coastă a muntelui Bermeja.

Şi acum atenţie la scenariul specific „Emergenţilor" din volumul anterior: nava a pătruns într-un tunel care cobora în adâncuri. Acolo jos era o grotă imensă unde omuleţii cenuşii - verzulii făceau nave şi echipamente. Omuleţii aveau în jur de 1.00 - 1.20 m, capete mari fără păr, ochii negri migdalaţi fără pupile, nu aveau nas şi urechi ci doar o tăietură în loc de gură. Ei erau conduşi de un personaj mai înalt (cca. 1.75 m), cu trăsături mai umane şi care i-a transmis un mesaj: că Ei sunt acolo de multă vreme, că fac şi repară nave (OZN-uri sau farfurii zburătoare), că nu vor să le facă oamenilor niciun rău ci să colaboreze (la ce?) şi în final, că nu vor să plece de pe Terra! N-au spus de unde-şi cumpără mâncarea şi niciunde-şi duc gunoiul!

Deci există o bază subterană „emergentă" chiar sub muntele Bermeja, de unde extratereştrii *evadează* din când în când cu „farfuriile" sau pe jos.

O altă mărturie aducea date noi în legătură cu „baza subterană". Acolo au fost văzuţi şi soldaţi americani trebăluind cot la cot cu extratereştrii. Martorul s-a sinucis în împrejurări misterioase. Mai există un martor care susţine că l-a însoţit pe acel mort.

Un alt martor descrie entităţile întâlnite pe insulă cam aşa: 0.90 m înălţime, cu costume argintii, cu capete mari, nasul mic şi ochii negri iar pielea de nuanţă cenuşie. Nu aveau urechi.

O altă mărturie face altă descriere: aproximativ 0.80 - 1.00 m înălţime, piele verde, fără îmbrăcăminte, slăbănogi, cu capete mari şi urechi ascuţite mult deasupra capului. Nasul mic şi gura ca o despicătură pe o faţă cu ochii mari, albi şi arzători. Mergeau normal pe două picioare şi lăsau *urme cu trei degete.*

Există şi mărturii, cu observaţie de aproape care descriu entităţile ca având pielea cenuşie, umblând goi, *având patru degete* la

mâini şi vorbind între ei cu nişte sunete mormăite. Alt martor susţine că au o piele „jupuită” şi că un extraterestru s-a aruncat în apele unui canal dispărând spre Lagună.

Am putea crede că, în afară de primii extratereştri, cei descrişi de Quentin înainte de 1964 ca fiind înalţi, frumoşi, blonzi şi delicaţi, toţi ceilalţi fac parte din categoria „omuleţilor” verzi, cenuşii, cu 3-4 degete, fiinţe amfibii cu sau fără urechi, cu sau fără nas, cu sau fără haine.

Toate aceste entităţi respiră normal în aerul terestru, merg normal, se presupune că văd şi aud foarte bine pentru că au reacţionat prompt la stimuli vizuali şi auditivi, vorbesc între ei prin mormăituri, pot discuta cu pământenii telepatic, nu sunt agresivi şi nu au aparate sau arme asupra lor.

Probabil că se hrănesc cu tot ce e comestibil (după gustul lor) şi gunoiul îl incinerează în adăpostul acela de sub muntele Bermeja.

Dar ce fac ei AICI?

Dacă ne luăm după informaţiile din presa locală şi dintr-o revistă de specialitate, Ei ar avea o activitate destul de intensă şi cu un caracter preponderent ludic. Adică se distrează. Experimentează. Vizitează.

Sâmbătă 31 mai 1987: Produc o explozie şi un mic cutremur în Laguna Cartagena şi împrejurimi.

Duminică 1 iunie: Inspectează cu o navă urmările exploziei. Tot duminică „radiografiază” două persoane care-şi văd scheletele cu ochiul liber.

Tot în iunie 1988 răpesc o persoană şi-i transmit un mesaj prietenesc.

16 noiembrie - 28 decembrie 198P „răpesc” patru avioane americane.

Despre aceste stranii întâmplări s-a scris atât de mult şi există atâtea variante ale martorilor oculari încât s-ar putea forma un „Club al variantelor răpirii de avioane”.

Primul eveniment avea să dea, în linii mari şi coordonatele celui de-al doilea, care s-a întâmplat la puţin timp după 16 noiembrie 1988.

Deci la 16 noiembrie, după ora 19.00 în oraşul San-German, deasupra Primăriei a fost văzută o navă care lumina puternic cerul înstelat. Nu s-a putut stabili ce formă avea OZN-ul deoarece lumina emisă era aşa de puternică încât parcă te uitai la soare. Imediat au fost auzite motoarele cu reacţie ale unor avioane. Obiectul luminos s-a oprit din zbor şi atunci cele două avioane au început să vireze în jurul său. Se vedeau bine în lumina emisă de OZN şi nu e niciun dubiu că erau avioane de vânătoare cu reacţie.

Ambele aparate care zburau în formaţie s-au îndreptat la un

moment dat direct către OZN luând altitudine. Ele au dispărut în discul acela iradiant, în acea lumină uriaşă.

Nici zgomotul motoarelor nu s-a mai auzit. De cealaltă parte a OZN-ului au apărut două sfere de foc ce se îndepărtau în mare viteză. Imediat OZN-ul s-a pus şi el în mişcare mărindu-şi viteza şi dispărând.

Din proprie experienţă (ca fiu de aviator) cunosc starea emoţională pe care o dă până şi pătrunderea unui avion într-un nor. Pentru privitorii de pe pământ miracolul zborului este fascinant. Cu atât mai mult acest fenomen creează o mare emoţie când martorii nu ştiu efectiv ce navă ciudată zboară peste capetele lor, peste casele lor, peste oraşul lor. S-ar putea ca cele două avioane (în formaţie) să fi depăşit haloul luminos, orbitor, al OZN-ului şi când au devenit vizibile din nou să fi expus privirilor emoţionate flacăra roşie a motoarelor lor, pe cerui care se întuneca. Am văzut de multe ori acest fenomen. Numai că a doua întâmplare combinată cu prima şi cu „legendele" care se înfiripează deja despre extratereştri, au dus la un scenariu de răpire de avioane cu suficiente date credibile.

Cabo-Roja se află la vest de San-German, la mai puţin de 20 de mile depărtare. Acesta este locul în care zeci de martori au văzut în seara de 28 decembrie 1988 un OZN triunghiular, de mărime considerabilă (latura de aproximativ 60-70 m) cu lumini colorate în borduri şi cu laturile uşor curbate.

OZN-ul zbura destul de jos, fără zgomot, având în centru o lumină galbenă, strălucitoare. După ce a depăşit oraşul, OZN-ul s-a întors şi şi-a încetinit zborul coborând şi mai jos, parcă ar fi căutat ceva. Atunci au apărut (ca şi în cazul precedent) două avioane de vânătoare F-14 Tomcat care au început să „zgândărească" OZN-ul. Acesta a virat brusc şi s-a oprit. Aparatul care venea din dreapta a intrat direct în OZN-ul care-i barase drumul. Martorii au ţipat îngroziţi aşteptând o explozie. Nu s-a întâmplat nimic! Celălalt avion a ajuns în stânga uriaşului OZN, când acesta s-a translat puţin către avion şi aparatul a dispărut subit. OZN-ul a coborât în continuare uşor până deasupra apelor unui lac, a fulgerat cu o lumină galbenă orbitoare şi... s-a despărţit pe mijloc în două triunghiuri mai mici, care au zburat separat în aceeaşi direcţie, împroşcând cu scântei roşii în toate părţile. Evenimentul a fost urmărit şi înregistrat pe radar de către U.S. Navy, dar nu s-a dat niciun comunicat. Ca şi în toate celelalte evenimente stranii, legate de contacte ale Air Force sau U.S. Navy cu OZN-uri, secretul este absolut. Ziarele au scris câteva zile la rând, intervievând martorii oculari Au fost multe interpretări, dintre care cea cu „colaborarea" între americani şi extratereştri a câştigat cel mai mult teren. S-ar putea ca tocmai acest aspect să fi fost urmărit şi lăsat să „prindă la public", el fiind benefic pentru ambele părţi. Dar

populaţia uită repede sau „clasează” ca „bazaconii” sau poveşti astfel de întâmplări, până când evenimentele ulterioare repun în discuţie fenomenul.

Este interesantă descrierea OZN-ului triunghiular pentru simplul motiv că el a fost singurul de această formă, semnalat în aceste locuri. În partea din faţă avea un fel de fuselaj care era înconjurat de ferestre divers colorate după care urma, la partea inferioară, o mare lumină galbenă, orbitoare. Cele două laturi aveau o lumină alb-cenuşie, care le decupa perfect pe cerul nopţii. La colţurile din spate uşor rotunjite mai avea câte o „baterie” de lumini colorate, în partea stângă (pe direcţia de zbor) şi o altă sursă de lumini strălucitoare în partea dreaptă, în spate. Impresia că s-ar fi rupt în două poate fi dată de fenomenul de distorsiune a câmpului gravitaţional, în momentul când a declanşat forţa de propulsie, adică acea fulgerare galbenă văzută de toţi martorii. Chiar dacă „cele două jumătăţi” ar fi zburat în direcţii divergente tot aceasta ar putea fi explicaţia.

Eu am observat în timpul cutremurelor, cum distorsiunea câmpului gravitaţional, mi-a permis să văd fulgerător obiecte (vehicule) care se aflau după colţ, într-un unghi de 90°. De asemenea am văzut o autostradă care „făcea valuri” de 1-2 m înălţime. Sigur că nu autostrada „făcea valuri”, ci câmpul gravitaţional distorsionat de câmpul geo-magnetic al faliilor sub tensiune.

Aceste fenomene „sunt adevărate”, adică martorii *nu mint* când afirmă că au văzut, căci „aşa se vede” în anumite momente.

Există un caz similar în Franţa, descris cu lux de amănunte de către un medic, martor foarte serios. Fenomenul de „scindare” a OZN-ului s-a produs la 10 m de el, pe peluza din faţa casei.

Anii 1989 şi 1990 sunt pentru portoricani, plini de evenimente şi apariţii OZN, dar întotdeauna însoţite de elicoptere şi avioane americane. Ca să fie şi mai „evidentă” legătura dintre americani şi OZN-uri pe 19 iulie 1990 un OZN uriaş, cu lumini multicolore a aterizat la ora 2.00 noaptea chiar în incinta Bazei Militare. Cu toate că militarii s-au trezit datorită luminii extraordinare şi alarmei, nimeni nu a avut voie (prin ordin) să iasă afară din cazarmă. După aproximativ 4 minute, OZN-ul văzând că armata americană „doarme” şi-a luat zborul către ocean.

Pe 30 august s-a întâmplat însă un accident bizar. Locul în care a avut loc evenimentul se află la ieşirea din Lajas pe drumul care duce la Laguna Cartagena. Acolo este pustiu noaptea, locul fiind luminat doar de neonul de la o staţie de benzină. Nu departe de această staţie, la orele 3.00, pe 30 august, cei care făceau plinul sau treceau pe acolo către plajă, au văzut o lumină roşie de forma unui balon, care survola şoseaua către sud, la mică înălţime. Imediat s-au auzit

obişnuitele motoare cu reacţie şi două avioane au „şters” lumina roşie în zborul lor razant.

Ca şi în alte ocazii relevate de martori, lumina aceea s-a divizat în 5-6 globuri mai mici, de culoare roşie-portocalie, care au planat încet spre pământ şi au dispărut în zona unei cafenele din apropiere. Câţiva curioşi s-au urcat în maşini şi au pornit într-acolo pe şosea. Ei au văzut cum în locul acelor globuri de lumină, pe şosea apăruseră ca din pământ cinci creaturi foarte mici, cu ochii strălucitori, care s-au adunat în grup şi mergeau pe şosea în lumină farurilor.

Tot atunci (spunând că a avut un vis ciudat) a apărut şi proprietarul cafenelei cu automobilul său, întrebându-i pe cei adunaţi acolo, ce s-a întâmplat. Aflând de „omuleţii stranii” care au fugit pe şosea, proprietarul cafenelei a fost singurul care a avut curajul să-i urmărească. El povesteşte ziariştilor că a făcut-o din curiozitate, pentru simplul motiv că nu credea în existenţa „omuleţilor verzi”. Pornind cu maşina pe şosea către Lagună, peste puţin timp a zărit în lumina farurilor acele creaturi, care l-au impresionat profund, pentru tot restul vieţii. Erau extraordinar de slabi şi foarte mici de statură, ca nişte copii înfometaţi. Iveau capetele mari, cu urechi uriaşe şi ascuţite, până deasupra ţestelor goale, cu pielea cenuşie şi mată. Nu aveau nasuri, ci două găurele sub ochii lor imenşi şi oblici.

S-au oprit toţi deodată, cu mâinile lungi pe lângă corp, cu pielea goală şi cenuşie zbârcită la încheieturi, tremurând parcă şi implorând ajutor.

Când s-a apropiat şi mai mult, ochii acestor creaturi *s-au aprins* orbindu-l. A pus piciorul pe frână şi a înţeles în capul lui că nu trebuie să se mai apropie. Lumina din ochii aceia imenşi îi transmitea acest mesaj. Când s-a dezmeticit i-a văzut cum săreau peste marginea podeţului, în pârâul care curgea către Lagună. Aveau mişcări ţepene dar precise. Aveau doar trei degete la mâini şi la picioarele ca nişte beţe. A doua zi s-a dus din nou în acel loc şi a văzut urmele clare în mâlul de pe mal. Urmele se pierdeau în apă. Îşi aminteşte că erau diferiţi ca înălţime, între 0.80 - 1.30m, dar toţi cinci l-au *fulgerat* cu ochii lor imenşi şi i-au transmis să stea pe loc, să nu le facă niciun rău. Miguel a rămas impresionat pentru toată viaţa de această întâmplare. În primul rând se gândeşte *de ce?* s-a dus el la cafenea la ora 3.00 noaptea sculându-se din somn. Apoi *de ce?* numai el i-a urmărit pe acei „omuleţi cenuşii” care erau, evident, într-o mare dificultate. Rătăciţi din nava lor? Poate au fost „doborâţi” de acele avioane? Nu va şti niciodată. Ştie însă că a doua zi a primit *obişnuitul telefon* prin care era ameninţat să nu relateze *nimic din cele văzute!* Dar el spusese la toată lumea.

După această întâmplare evenimentele aveau să se precipite.

Întreaga zonă fusese „concesionată” guvernului american, toate căile spre Lagună erau supravegheate de trupe speciale, au apărut camioanele albe ale NASA conduse de jeepuri militare şi care circulau numai după miezul nopţii către Sierra Berneja, către Farul - RADAR, sau către Lagună. O femeie tânără pretinde că „extratereştrii” au încercat s-o răpească în plină zi, un bătrân pescar s-a luptat cu bastonul lovind un grup de „omuleţi cenuşii” care-i invadaseră casa.

Am găsit interesant însă faptul că în toate ocaziile când „omuleţii cenuşii” erau în grup, acest grup *era condus* de un personaj ceva mai înalt care le dădea ordine şi care era ascultat de ceilalţi. În cazul unei răpiri, acest personaj mai înalt (1.60 - 1.70 m) s-a recomandat drept „medic comandant” iar în cazul „invaziei” în casa bătrânului pescar, la ordinul „celui înalt” omuleţii au sărit pe geam.

Oare „omuleţii cenuşii” nu mai puteau fi stăpâniţi, oare se plictiseau în adăposturile subterane ale Bazei Secrete şi „evadau” afară puşi pe şotii?

Din descrierea diverselor „entităţi” întâlnite pe insulă doar primii - cei înalţi şi blonzi - păreau a fi fiinţe civilizate sau superioare oamenilor. Să fi funcţionat şi aici „mitul omului alb”, al „blondului civilizator” ca mai apoi tracasaţi de luminile stranii şi de î*ntrebările fără răspuns* localnicii „să se răzbune” imaginativ transformându-i în „omuleţi cenuşii” urâţi şi în pielea goală?

Nimeni n-a putut da vreo explicaţie naturală sau tehnică fenomenului. Nimeni nu şi-a asumat răspunderea să declare deschis şi sincer că ne aflăm în faţa unui fenomen extraterestru, cu o tehnologie nemaivăzută pe pământ şi care poate efectiv să „sugă” energia electrică dintr-o staţie de transformatoare.

Ca şi în cazul SAMARA din fosta URSS, când „Crucişătorul Negru”, acel OZN triunghiular care a ţinut la respect întreaga unitate RADAR, topind nişte instalaţii cu o simplă rază-fulger, scoţând din funcţie aparatura electronică, şi aici s-au „căutat două explicaţii raţionale.

De ce nu este RAŢIONAL să existe OZN-uri?

Câtă vreme o să mai caute inginerii şi savanţii prin terfeloagele lor prăfuite vreo explicaţie „raţională”, când este cât se poate de iraţional să nu iei act de evidenţă, de fapte care se întâmplă sub nasul tău, chiar dacă au cauze pe care *încă* nu le ştii?

În alt caz petrecut tot în URSS, în MARI, un OZN uriaş şi paşnic, când a fost atacat cu rachete le-a doborât ca pe nişte jucărele, când a fost atacat de avioane de luptă le-a OPRIT din zbor, acestea prăbuşindu-se cu piloţi cu tot, cu 3 km înainte de a ajunge în apropierea OZN-ului. Sute de martori au asistat neputincioşi şi îngroziţi la acest dezastru.

Am mai scris asta în această carte. DACĂ ŞTIM sau BĂNUIM că

extratereştrii ne pot citi gândurile, dacă ştim că posedă o tehnologie superioară DE CE continuăm să ATACĂM nave paşnice, vizitatori paşnici de oriunde ar fi ei?

Acea FRICĂ RENTABILĂ de care vorbeam mai înainte acţionează şi în acest caz.

Ea, frica aceasta, a devenit foarte complexă: ea include sentimente ca simţul datoriei, ambiţie, orgoliu, ruşine, laşitate, curaj nebunesc.

Şi mai ales INCONŞTIENŢĂ! Tot rentabilă!

Cum rămâne atunci cu NAVELE? Acestea au fost văzute de toată lumea, de militari, ziarişti, poliţişti, ca şi de oamenii obişnuiţi, mai întotdeauna ÎNSOŢITE de elicoptere şi avioane de luptă! Mai mult decât atât, nimeni nu poate să-şi dea seama dacă e vorba de o COLABORARE sau de o CONFRUNTARE între acestea!

Întâmplarea care urmează ne va crea însă un nou cadru pentru alegerea unei ipoteze.

Capitolul 28 INTIMIDAREA

„Snobii de la institutul nostru («Princeton») nu puteau tolera să fie înconjuraţi de maşini electronice care «să murdărească» puritatea atmosferei noastre savante!”

Descrierea care urmează nu este singura de acest fel. Eu am întâlnit-o în cel puţin trei cazuri şi de fiecare dată a lăsat aceeaşi impresie. Este vorba de ceva GRANDIOS, o demonstraţie care poate vorbi de la sine despre tehnologia OZN şi interacţiunea acesteia cu cea pământeană.

Este vorba, mai bine zis, de un asemenea tip de tehnologie reperată destul de des în ultima vreme şi care dacă nu înseamnă o schimbare de atitudine, atunci înseamnă precis o schimbare a „pieselor” implicate în acest joc cosmic.

Vă mai amintiţi întrebarea pusă de un extraterestru unui poliţist american?

Aceasta este singura voastră sursă de energie? (se referea la o uzină electrică) şi a continuat:

- Omule, într-o zi ai să vezi Universul!

Demonstraţia a durat 15-20 secunde şi a avut loc la ora 00.20 AM, în martie 1991, deasupra oraşului Trujillo - Alto, Puerto - Rico. O explozie bruscă, înfundată, însoţită de o lumină imensă şi de un sunet puternic şi chinuitor, de nedescris în cuvinte.

Un nor ireal înconjura un OZN care a acoperit brusc un întreg cartier. Ceva enorm.

Toate luminile electrice s-au stins pe o rază de câteva mile în jur, unde s-a făcut lumină ca ziua. O lumină stranie, un sunet straniu de Apocalips, o iradiaţie verzuie care s-a schimbat apoi în oranj. Imensul OZN avea deasupra o boltă de natură metalică, parcă ar fi fost de nichel spune un martor, iar dedesubt o dungă stranie, fosforescentă, de un verde ireal alături de o radiaţie violetă care-ţi îngheţa sângele. În centrul „platformei” se afla lumina albă strălucitoare ca perla, spre care urca zidul albastru - electric al curentului supt din staţia de transformatoare aflată la marginea cartierului. Oamenii priveau înmărmuriţi cum elementele izolatoare se topeau ca ceara, cedând energia în înalturi. Alte lumini oranj ţinteau peste case iar cei care priveau de la distanţă, au văzut că „obiectul” avea în partea de sus o formă sferică puţin turtită, de culoare portocalie, şi înconjurată de stranii nori albastru - verzui.

Deodată o rafală de vânt şi un vuiet au acoperit întregul oraş şi

„obiectul” imens s-a „zmucit” cu mare viteză înălţându-se către Nord. În câteva clipe a dispărut, în timp ce se îndepărta, fasciculele albe de lumină *semnalizau deasupra* spre bolta cerului mişcându-se în evantai.

Toţi martorii (câteva sute) au fost convinşi din primul moment că este vorba de un straniu obiect extraterestru. Toţi au declarat că OZN-ul *era atât de mare,* încât nimănui nu i-ar putea trece prin minte că noi, pământenii, am putea face o navă atât de enormă să zboare, şi să mai şi stea nemişcată la mică înălţime!

Rezultatul acestei „vizite” a constat în: stâlpii care au fost topiţi pur şi simplu, transformatoarele şi liniile de tensiune carbonizate, izolatorii topiţi. Niciun sistem de prevenire a avariilor (din cele două existente) n-a funcţionat, cu toate că sunt automate.

Niciun sistem de alarmă nu s-a făcut auzit. Cu toate că în multe cazuri apariţia unor OZN-uri „seamănă” cu un incendiu, nicăieri pompierii nu s-au alertat căci *şi-au dat seama* că nu e vorba de un incendiu. Peste tot unde au apărut OZN-uri cu lumini puternice în plină noapte, acestea au declanşat celulele foto-electrice automate de stingerea iluminatului public.

Nici acest fenomen n-a pus pe gânduri inginerii, electroniştii, savanţii, ca şi cum n-ar fi o dovadă clară că o *sursă străină* mai mare de 30.000 de lucşi a acţionat asupra sistemului automat. Dar astea nu sunt dovezi? Ce sunt astea? Există experienţe de laborator care nu depăşesc câteva miimi de secundă şi care dovedesc CEVA!

Pentru aceste experienţe se investesc milioane de dolari, sute de mii de ore de cercetare, o tehnologie capabilă să înregistreze cele mai infime particule ale materiei.

Şi toată lumea aplaudă, toată lumea CREDE un filmuleţ, o fotografie, o înregistrare cât se poate de neclară, neconcludentă, confuză, dar care *pare să dovedească* ceva!

CEVA PROPUS DE NOI a fi demonstrat!

Nu putem nici în ruptul capului să analizăm CEVA PROPUS DE ALŢII? Nu suntem capabili, nu vrem, nu avem interesul sau ne este FRICĂ?

Nu cumva ne e frică? Motivele care determină această FRICĂ sunt multiple şi au fost analizate mai înainte. Au fost analizate şi de alţi cercetători şi s-a ajuns la concluzia că este o FRICĂ RENTABILĂ, care trebuie întreţinută, încurajată, consolidată!

Este foarte rentabil pentru grupuri, cercuri, comitete, comisii, servicii etc. să nu se ştie NIMIC SIGUR.

Să existe bănuieli, suspiciuni, presupuneri, ipoteze, poveşti, legende, mituri. TOATE sunt generatoare de FRICĂ RENTABILĂ. Pentru ei! Pentru noi rămâne frica, pentru ei - rentabilitatea. Pentru că ei ştiu! Dacă n-ar fi apărut OZN-urile, ele trebuiau inventate. Şi chiar se încearcă, şi chiar se reuşeşte!

Toate acestea luate la un loc pot fi ilustrate de UN SINGUR CAZ petrecut pe un câmp de luptă:

„A trecut mult timp de atunci, dar n-o să uit niciodată acea după amiază afurisită. Comandam o unitate de artilerie anti-aeriană în Triunghiul de Fier, în Coreea. Eram istoviţi şi cu nervii la pământ. Îi auzisem pe cei din Air Force vorbind despre UFOS dar nu credeam mare lucru. Piloţii ăştia văd tot felul de bazaconii prin aer. În acea după-amiază afurisită *una de-asta* ne-a călcat pe nervi. Noi eram antrenaţi să tragem în tot ce zboară pe cer şi nu-i de-al nostru. Să tragem al dracului de bine! Şi am început să tragem în *una de-asta.* Cu tot ce-aveam la îndemână. Se plimba pe deasupra bateriilor ca pe bulevard, *una de-asta* portocalie ca focul, de vreo 100 yarzi şi am ordonat s-o pocnească băieţii cu cel mai tare proiectil. «Am mutat-o pe orbită», am cârmit-o cu obuzele, dar tot n-am dat-o jos. Stăteam în postul de observaţie şi mă minunam, când *aia* s-a întors încet, a coborât mai jos, la vreo 1000 de picioare şi ne-a măturat cu un reflector ca sticla, ceva ce nu era lumină dar ne vedeam ca la microscop unii pe alţii. Apoi s-a dus. A doua zi am fost scoşi din luptă. Niciunul dintre noi nu-şi mai putea aprinde nici măcar o ţigară. Ne-am mutat într-un spital, numai noi cei din baterie, parcă aveam ciumă. Doctorii şi fetele veneau la noi cu salopete albe şi ne umpleau de flori şi bunătăţi. Ce dracu' făcusem? Unii au uitat pe loc şi plângeau că voiau să lupte, dar nu se puteau da jos din pat. Alţii au uitat cum îi chema. Când am plecat acasă era iarnă (?)”

„Când am plecat acasă era iarnă”! Chestia asta m-a pus pe gânduri în povestirea ofiţerului.

Această formă „poetică” de inconştienţă amestecată cu bravada, cu mândria că au tras cu ce aveau ei mai tare în „chestia aia” şi-au mutat-o de pe orbită. În ce au tras ei, de ce au tras dacă nu ştiau ce este şi - în general - de ce se trage domnilor?

Cazul acesta ridică astăzi foarte multe probleme. Problemele aparţin speciei noastre ca un fel de prelungire a istoriei întunecate a omului. Eu nu cred însă că oamenii au fost vreodată proşti sau răi. Eu cred că rasa umană a fost întotdeauna foarte bine adaptată la fenomenele şi exigenţele mediului planetar. Altfel n-am fi evoluat. Să nu uităm că trăim într-un fel de muzeu viu, pe această planetă. Majoritatea celorlalte specii sunt „fosile” pe scara evoluţiei faţă de om. Vorbesc de rasa umană, nu de indivizi sau grupuri de indivizi la un moment dat. Şi astăzi se pare că *majoritatea oamenilor* adoptă o atitudine inteligentă faţă de fenomenul OZN. Indivizii şi grupurile care neagă sau tăinuiesc cu orice preţ acest lucru se comportă firesc, adică ei constituie acea excepţie (neagră) *normală* care asigură dinamica evoluţiei.

Deci încă de atunci (războiul din Coreea) există întâmplări şi documente ale confruntării de acest fel cu fenomenul OZN. Acestea sunt preludiile a ceea ce a determinat ulterior schimbarea de atitudine a „vizitatorilor” şi într-un fel criza sau *momentul de criză* a contactelor. Există motive deci, destule motive, ca extratereştrii să nu mai pună piciorul pe această planetă. Să ne ocolească, să ne ignore, să se supere pe noi, să ne uite, să ne condamne la izolare. Şi asta tocmai în pragul „Erei Cosmice”! Exact acum, când noi reuşim să punem un fanion pe Lună, să trimitem nişte sonde spre marginile sistemului solar, să avem câteva imagini de pe alţi aştri. Pe care nu ni le putem explica.

Capitolul 29 PRĂBUŞIREA ÎN VIITOR

„Aduc un MESAJ rasei voastre din partea FIINŢEI GALACTICE.
Când vă veţi cunoaşte adevărata natură, vă veţi deduce identitatea din TOTALITATEA fiinţei noastre.”

Eterienii
(Mesajul Grupului Intergalactic)

Era o vitrină mare, mare şi strălucitoare, cu mii, zeci de mii de steluţe, şi dincolo de vitrină mii de jucării miraculoase, frumos colorate, cu omuleţi, şi roboţi şi surprize...

Vitrina era CERUL. Dincolo de această vitrină erau JUCĂRIILE OZN. Dincoace de această mirifică lume ne aflam noi, COPIII Pământului.

1. ORICE TEHNOLOGIE COMPORTĂ DEFECŢIUNI.
2. ORICE OZN POATE CAUZA UN ACCIDENT.
3. OCUPANŢII OZN POT MURI SAU SUPRAVIEŢUI.

COROLAR LA CELE 3 LEGI:

CEA MAI EVIDENTĂ DOVADĂ a existenţei OZN şi a extratereştrilor este ACCIDENTUL OZN.

Coliziunile, prăbuşirile, morţii şi supravieţuitorii extratereştri, precum şi resturile recuperate, constituie O DOVADĂ DE NECONTESTAT a EXISTENŢEI ACESTORA „Dacă veţi spune ceva, nu vă veţi mai vedea copiii niciodată!” (Roswell, 5 iulie 1947)

Aşa a început! În felul acesta.

Ceea ce avea să urmeze n-a fost decât conul de umbră pe care l-a aruncat această ameninţare asupra fiecărui caz în parte.

Şi fiecare caz în parte ridică nişte semne de întrebare indiferent de „poziţia oficială” faţă de fenomenul OZN. De ce trebuie să existe o „poziţie oficială”. Se pare că Marile Puteri, de când nu mai au un *duşman comun* pe măsură, trebuie să-l inventeze. Şi cum pe această Planetă Blocurile Militare şi-au dat mâna, n-a mai rămas decât ameninţarea OZN-urilor care să-i solidarizeze pentru că ar constitui o *ameninţare globală.*

Aceste exigenţe nu existau în 1947. Atunci exista altceva.

Nici până astăzi nu s-au putut explica mai multe mişcări din partea serviciilor speciale sau abilitate în astfel de cazuri.

1. *Nu s-a putut explica:* DE CE? au sosit la locul accidentului

de la Magdalena *maşini frigorifice, ambulanţe, buldozere!* Ştia cineva că acolo există morţi sau răniţi care trebuiesc *congelaţi?* Ce fel de morţi sau ce fel de cadavre ar fi necesitat asemenea tratament? Exista vreun precedent în materie? Mai mult ca sigur că DA! Apoi faptul că soldaţii din trupele speciale *nu păreau surprinşi* - vorbeşte de la sine. Să nu uităm că este vorba de trupe speciale care acţionau într-un perimetru cu *cel puţin* trei accidente OZN consemnate în documente oficiale, şi în particular, de generalul Marshall.

2. În al doilea rând DE CE? s-au vopsit gemurile unei dube în negru? Dacă nu era vorba de transportul a doi extratereştri; ar fi avut vreun rost această mascare? A treia întrebare vizează partea cea mai bizară a acestei operaţii de recuperare.

3. DE CE s-a săpat un şanţ cu buldozerul în care au fost îngropate de-a valma resturi ale ACCIDENTULUI? Când se ştie că orice bucăţică a unui VEHICUL EXTRATERESTRU valorează enorm pentru cercetătorii noştri, fie că fac parte din laboratoarele guvernamentale fie că sunt pur şi simplu oameni de ştiinţă interesaţi de fenomen. Sunt posibile mai multe ipoteze?

Prima ar fi aceea că ACCIDENTUL trebuia *„îngropat”* cu totul. Că nu trebuia să rămână *nicio urmă.* Explicaţiile pentru această ipoteză se găsesc cu duiumul şi ele constituie preocuparea principală (şi în momentul de faţă) a multor cercuri şi servicii interesate în păstrarea secretului total.

A doua ipoteză vizează existenţa, sau mai bine zis implicarea în accident a tehnologiei terestre, adică a provocării accidentului cu mijloace ale forţelor aeriene sau de apărare. În acest caz *„trebuiau”* îngropate şi resturile de rachetă sau proiectil, sau ale aparatului (coliziunii) care a provocat prăbuşirea OZN-urilor. *Trebuia ascuns adevărul. Tot* adevărul!

A treia ipoteză presupune existenţa unei puternice emisii radioactive a resturilor navelor extraterestre. DE CE au fost îngropate? Aceasta n-ar fi dus la altceva decât la infestarea solului. Ca să nu mai vorbim că ar fi fost uşor de detectat ulterior, de oricine posedă un mic contor portabil Geiger - Muller!

Şi mai interesant mi se pare faptul că nici Comandantul Bazei Roswell nu a avut voie să vadă cadavrele extratereştrilor. El le-a văzut totuşi, ambalate în gheaţă, pentru numai câteva secunde cu concursul unui sergent care le păzea.

Cu toate că aparatele de fotografiat au fost confiscate în totalitate, eu am văzut totuşi o *fotografie* care înfăţişează UN EXTRATERESTRU VIU „arestat” şi condus de doi membri al Poliţiei Militare.

Această fotografie are o istorie a ei. A fost „lansată pe piaţă” la preţul de 1 dolar SUA în RFG, de către un militar american. Acesta

pusese mâna pe clişeul respectiv la una din Air Force Base Roswell, Holloman, Alamogardo etc. unde se aflase în timpul unei „recuperări”. Fiind transferat ulterior la o unitate din Germania, unde „nu mai funcţiona” regulamentul de pe teritoriul SUA, fotograful militar a făcut bani frumoşi comercializând această fotografie.

Eu am încercat un real sentiment de milă, am avut o strângere de inimă văzând această imagine: cei doi ofiţeri din MP au un aer destul de blând şi par stânjeniţi aşa cum duc ei de mână un fel de copil năucit, nu mai înalt de 4 picioare (1.20 m) cu o cască mare pe cap, cu un furtun ce coboară din dreptul gurii sau a bărbiei către un aparat de respirat, cu costumul lui mulat pe corp. Uniforma şi detaliile celor doi MP sunt foarte clare, nu lasă loc niciunui dubiu. Fotografia este alb-negru şi relevă în linii mari, toate datele legate de numeroasele descrieri ale extratereştrilor, inclusiv mâna cu patru degete şi încălţămintea cu talpa mai groasă la vârf decât la călcâi. „Omuleţul” prins de amândouă mâinile de cei doi, pare înfricoşat şi are un mers împleticit, pare atât de neajutorat între cele două matahale, încât mi-am schimbat brusc mentalitatea despre extratereştri.

Acum înţeleg de ce foarte mulţi martori care au întâlnit aceşti „omuleţi” au declarat că sunt inofensivi, paşnici, binevoitori. Există o poveste despre câţiva copii din Spania, dintr-un sat, care au fost surprinşi de părinţi în timp ce cărau borcanele cu dulceţuri şi gemuri din cămară, spre marginea pădurii din apropiere. Interogaţi, copiii au spus că le duc „unor prieteni” care au aterizat de câteva zile într-un tufiş cu o „farfurie zburătoare” şi care sunt foarte drăguţi şi prietenoşi. Curioşi, părinţii au dat fuga spre marginea pădurii, de unde sub ochii lor, din spatele tufişurilor arătate de copii, a decolat „ceva strălucitor”.

Şi dacă Ei sunt cu adevărat „neajutoraţi”, inofensivi, paşnici, prietenoşi? Dacă Ei, cu toată tehnologia lor, cu toate navele lor intergalactice, nu sunt altceva decât nişte „copii ai Cosmosului”, fragili şi extrem de sensibili când ajung în mediul nostru, pe planeta noastră, locuită de uriaşi (în comparaţie cu Ei), violenţi, agresivi, nepăsători în faţa miracolului vieţii, în faţa miracolului cosmic?

Şi se mai şi trage în navele lor cu tot felul de armamente, care de care mai sofisticate, mai distrugătoare, se trage în Ei când aterizează, când vor să intre în contact cu noi, să ne salute ca pe nişte fraţi regăsiţi după atâta căutare.

Exact în momentul în care devenisem patetic a sunat telefonul: primeam de la corespondentul şi prietenul meu All din Pennsylvania, veşti uluitoare care mă reduceau la realitate.

Spun *realitate* pentru simplu motiv că nu poate fi definită *altfel*

starea de lucruri care generează fenomenul:

IAR AU APĂRUT! Da, aşa cum bănuiam, aşa cum presupuneţi şi dvs., OZN-uri de dimensiuni considerabile, cu o altă *alură,* impresionând martorii prin *masivitate* şi prin sunetul apocaliptic care le însoţea.

COUNTY - Pennsylvania

Este o seară liniştită dar rece, fără vânt şi cu lună pe un cer limpede de februarie. Mai precis ieri, 5 februarie1992, un sunet ca un tunet înfundat, sau ca al unor tancuri grele cu şenile, care invadează cerul peste casele oamenilor, care face să zornăie geamurile şi să trepideze pereţii din temelii a *măturat* periferia oraşelor îngrozindu-i pe locuitori.

Era ora 7.00 seara şi nimeni nu dormea. Se uitau la televizor, pregăteau cina. Era deja întuneric dar cerul era luminos şi clar.

Uruitul acela înfundat i-a scos pe martori din case. Cutremur? Alunecare de teren? Armagedon? Au năvălit afară şi am privit în sus. Pentru că *din sus* venea teroarea sonoră! Şi atunci au văzut sideraţi „măgăoaia" triunghiulară, întunecată, lentă şi bubuitoare care traversa cerul nopţii.

„La pas", fără nicio grabă, fără viteze super-luminice!

Spaima şi curiozitatea se amestecau într-un fel de stupefacţie: CEVA DE 100 m lăţime, ca funinginea, cu câteva lumini galbene şi verzi, TÂRA acest zgomot infernal, pe deasupra lor, terorizându-i!

CEVA, ce nu era de pe Pământ! Niciun martor nu a crezut nicio clipă, că ar fi vreo navă terestră.

Brusc i-a cuprins o răceală, un fel de frig straniu de dincolo de frigul de afară, ca şi cum ar fi fost goliţi de sânge. Martorii spun că frigul acesta era produs parcă de zgomotul OZN-urilor, că acesta i-a impresionat cel mai mult: era *ceva* ca o măcinare de stânci care cad în prăpastia unui vulcan cu lavă RECE.

Şi zborul acela lent, întârziat înadins, ca să lase urme adânci, de neşters în memoria lor. Apoi *nava* a virat puţin spre stânga, s-a oprit deasupra şoselei ca şi cum ar fi cercetat-o (chiar o cerceta!) a pornit încet, la pas, şi s-a *topit* în noapte cu tot cu vuietul apocaliptic.

Aşa demonstraţie mai zic şi eu!

Să nu uităm că în 1990 avuseseră loc în 25 mai şi 12-13 septembrie incidentele grave în oraşul Mari, şi la staţia Radar din Samara (în fosta URSS), când două OZN-uri gigantice şi paşnice fuseseră atacate cu armament, rachete, avioane de luptă, fără ca ele să fi atacat pe nimeni (Triunghiul Negru).

Acum „monştrii plutitori" traversau cerul, la nici 100 metri altitudine, sau chiar deasupra copacilor, şi umbra lor se târa pe

pământ. Nimănui nu i-a trecut prin cap să deschidă focul.

Martorii, spun că au văzut totuşi luminile de semnalizare verzi şi roşii ale unor avioane cu reacţie care „hărţuiau" OZN-urile, dar tot ei relatează că *navele* erau însoţite de alte lumini ca nişte globuri roşii care parcă le escortau.

Când OZN-urile au dispărut brusc, avioanele au continuat să zboare, căutându-le. Această dispariţie bruscă, sau estompare, i-a uluit pe toţi. Navele *se topeau* pur şi simplu în noapte. În acelaşi timp cu sunetul sinistru care se făcuse auzit doar *la verticala locului,* deasupra martorilor. Ceva straniu şi de neexplicat, după legile fizicii noastre. Un gen de sunet care făcea aerul să vibreze doar de sus în jos! Zguduia pereţii caselor, geamurile vibrau puternic, apoi nimic: OZN-ul mai putea fi zărit un minut, două, apoi dispărea cu lumini cu tot.

Cercetarea făcută a doua zi la faţa locului a stabilit că au existat cel puţin 6 OZN-uri gigantice în acelaşi timp pe cerul nopţii, dar în locuri diferite: Linden, Stonington, Sunbury, Warensville, Treverton, Milton.

Dar cel mai bizar lucru din toată întâmplarea, mi se pare faptul că *tocmai atunci* - în zonă - martorii urmăreau la TV serialul „Star Trek"!

Mulţi dintre martori, dacă nu chiar toţi, au avut senzaţia ciudată că nu este o simplă coincidenţă, ci un fel de demonstraţie de felul:

„Mai bine priviţi pe cer, priviţi-ne pe NOI, decât surogatul de la TV"!

Pentru că, în comparaţie cu *realitatea* de afară, de pe cerul nopţii de februarie, „Star Trek" părea o joacă de copii. Niciun aeroport sau vreo staţie radar nu a vrut să confirme aceste apariţii, au declarat că „nu au existat zboruri militare sau civile în zonă la acea oră"!

Şi chiar acum, când nu mai era vorba de nişte „disculeţe" sau „luminiţe" de 6-7 metri, zburând aiurea, ci de o adevărată ESCADRĂ OZN, o „INVINCIBILA ARMADA". Demonstraţia era clară!

Mesajul, uşor de înţeles! Forma, masivitatea, zgomotul dominator, zborul liniştit, nepăsător, vorbeau de la sine. Era zborul suveran al unor nave intangibile.

Ceva mai înainte, în Taşkent, Klara Malikova primea un mesaj telepatic scris sub forma unor semne ciudate şi necunoscute, greu descifrate pe calculator.

Mesajul comunica următoarele:

„Eu, Kovespol, călătorind de multă vreme, am ajuns pe Terra. Eu vin de pe Steaua PUATOSTON, de la 27.800 ani lumină distanţă de steaua noastră mică. Eu am mai vizitat cu mult înainte şi am lăsat

mesaje în aceste locuri.
Acum voi le veţi înţelege.
Acum ne vom apropia unii de alţii.”

W.P. Sanders

Bibliografie selectivă

1. Groupement d'Etude de Phenomenes aeriens (Franţa) „Phenomenes Spatiaux" - Paris - nr.1966-1968; 1970-1972; 1972-1974.
2. Ouranos - Bohain 02110 - P. Delval (Franţa)
3. Lumieres dans la nuit - Revue (Franţa)
4. Flying Saucer Review - (Anglia) 1962-1974
5. Mysterieux objets celestes - Aime Michel
6. Le Livre noir des Soucoupes volantes - Henry Durrant
7. Les Extra-Terrestres - Paul Thomas
8.Soucoupes volantes et Civilisation d'outre-espace -G. Tarade
9. Le Mystere des O.V.N.I. - R. Jack Perrin
10. Disparitions mysterieuses - Patrice Gaston
11. Le College Invisible - Jacques Valee
12. Le Dossiers de l'Etrange - Guy Tarade
13. Chronique des Apparitions extraterrestres - J. Vallee
14. Le Livre du Mystere - J. Bergier, GeorgesGaliet
15. The Flying Saucer Story - Brinsley Trench
16. Uninvited Visitors - Ivan T. Sanderson
17. U.F.O. and the Bible - M.K. Jessup
18. Inside the Space Ships - George Adamski
19. News for U.F.O. - Franck Edwards
20. The A.P.R.O. Bulletin - Tucson, Arizona
21. International U.F.O. Reporter - J. Allen Hynek Center for U.F.O. Studies - Chicago
22. Ioost Meerloo - „Comuniunea Secretă" - New York
23. Whitley Strieber - „Communion" - 1978 New York
24. Robert Pratt - Jurnal MUFON - 1987 - (Scrisori din Brazilia
25. „Enciclopedia O.Z.N. - Ronald Story - 1980 - New York

Mic Dicţionar O.Z.N.

Abduction: Răpire a persoanelor în OZN-uri.

APRO „Aerial Phenomena Research Organization” condusă şi creată de soţii Lorenzen în 1952 - USA.

Black-out: întreruperea curentului electric la apariţia OZN-urilor.

Condori Edward: Autorul „Raportului Condon” care neagă în anii '60 existenţa OZN-urilor.

EBE: Entităţi Biologice Extraterestre.

Emergenţi: Denumire dată de autor extratereştrilor care afirmă că locuiesc pe planete cu înveliş fluidic sau în habitaturi emergente.

Eterieni: Extratereştrii care au luat contact cu oficialităţile americane; Ei îşi spun Eterieni.

Exobiologie: Bioastronomie - ştiinţa vieţii în Cosmos.

FOIA: Freedom of Information Act - Legea Libertăţii asupra informaţiei în USA.

FSR; „Flying Saucer Review” revistă britanică de prestigiu.

GEPAN. SEPRA - „Grupul de Studii asupra fenomenelor Aerospaţiale Neidentificate” - Organizaţia guvernamentală franceză pentru studierea OZN.

Missingtime: „lipsa de timp” din memoria celor răpiţi de OZN-uri, dar şi lipsă de timp fizic constatat pe ceasornicele acestora.

MUFON: „Mutual UFO Network” cel mai serios centru de studii OZN din SUA.

Momentul critic: Al decolării sau aterizării unui OZN când nava şi echipajul şi chiar spaţiul din jur suferă o inversiune spaţială a particulelor subatomice, trecând din trei dimensiuni în alt sistem dimensional pentru a putea exploata izodinamica spaţiului-câmp. În acel moment (sau altul ales) atât nava cât şi ocupanţii se pot „dematerializa” pentru că atunci se petrece un fenomen temporal, un fel de 'Timp O”, o „veşnicie” în care ozenauţii ar vrea să rămână în extaz ca într-o Nirvana.

NORAD: Reţeaua Naţională de RADAR din USA - „Apărarea Aerospaţială a Americii de Nord”.

Roswell: Mic orăşel în New-Mexico, Baza aviatică a primelor bombardiere atomice, unde a avut loc pe 5 iulie 1947 primul accident OZN soldat cu morţi şi supravieţuitori extratereştri (UFO-crash).

SETI: „Search for Extra-Terrestrial Intelligence” proiect internaţional de căutare a civilizaţiilor avansate extraterestre.

Teleportare: Transport la distanţă a persoanelor (cu tot cu vehicule terestre) de către extratereştri sau OZN-uri însoţit de cele

mai multe ori de missing time.

UFO-crash: Prăbuşire OZN, accident al unei nave extraterestre din diverse cauze (avarii, ciocniri, RADAR, ionizări şi cauze necunoscute).

USAF: „United States Air Force" adică Forţele Aeriene ale USA.

Vimana: Nave aeriene descrise în legendele indo-ariene cu calităţile de zbor ale OZN-urilor de azi şi care erau construite de „zei".

Xenotogie: Ştiinţa care studiază efectele manifestărilor inteligenţei extraterestre asupra locuitorilor Terrei.

„X 115-116": Element radioactiv stabil, descoperit de Bob Lazar la bordul unor OZN-uri şi care constituie combustibilul acestora; nu se cunoaşte modul în care este utilizat dar se presupune că el creează câmpul antigravitaţional şi inversiunea spaţială a particulelor subatomice.

Fig.1 Supraviețuitorul de la Roswell, primul extraterestru în "vizită" la Holloman (după o fotografie).

Xeno sau Zeeno
UFO-Commander
şi nava sa

Fig.2 Intîlnirea de la Selva Beach între Sid Patrick şi Zeeno. "The Little Listening Post" 1965 Washington D.C.

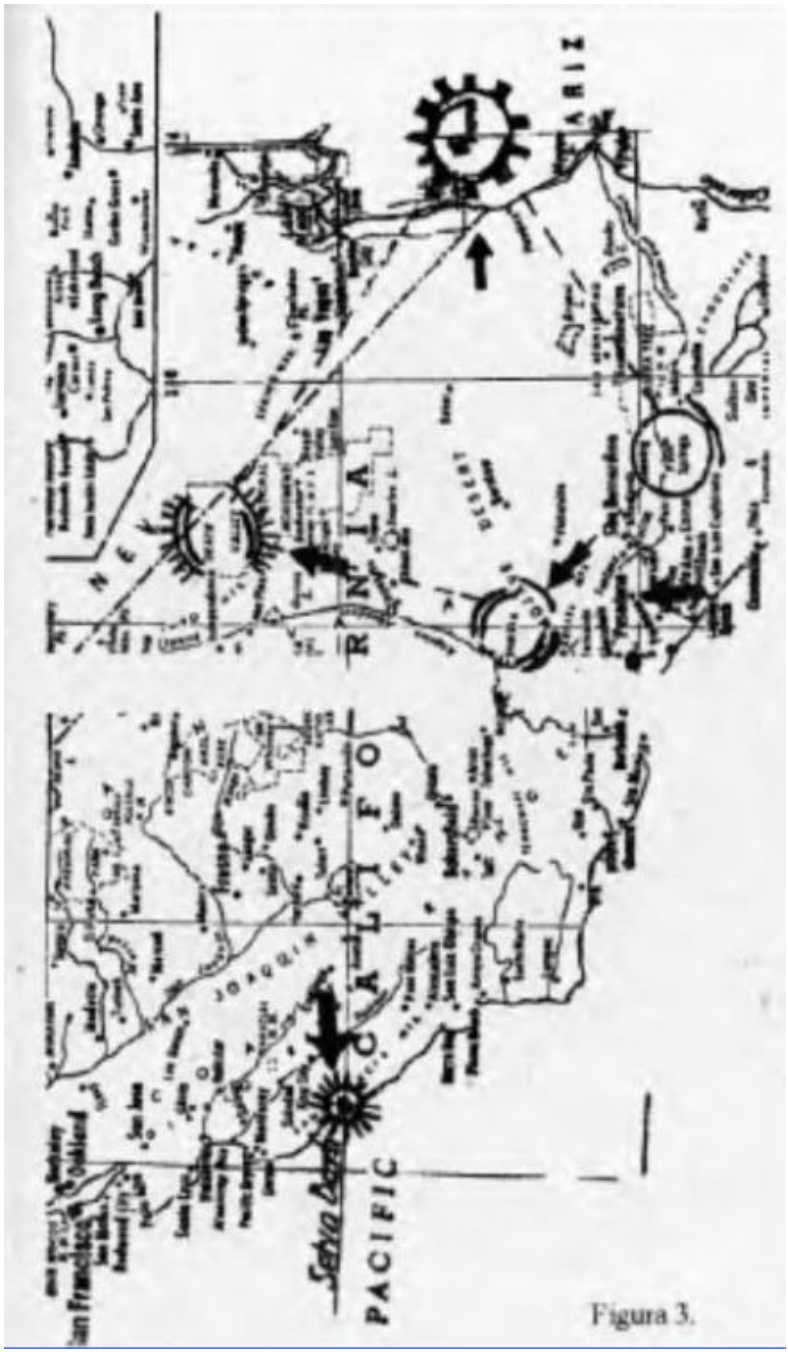

Figura 3.

Fig.4 Accidente O.Z.N.

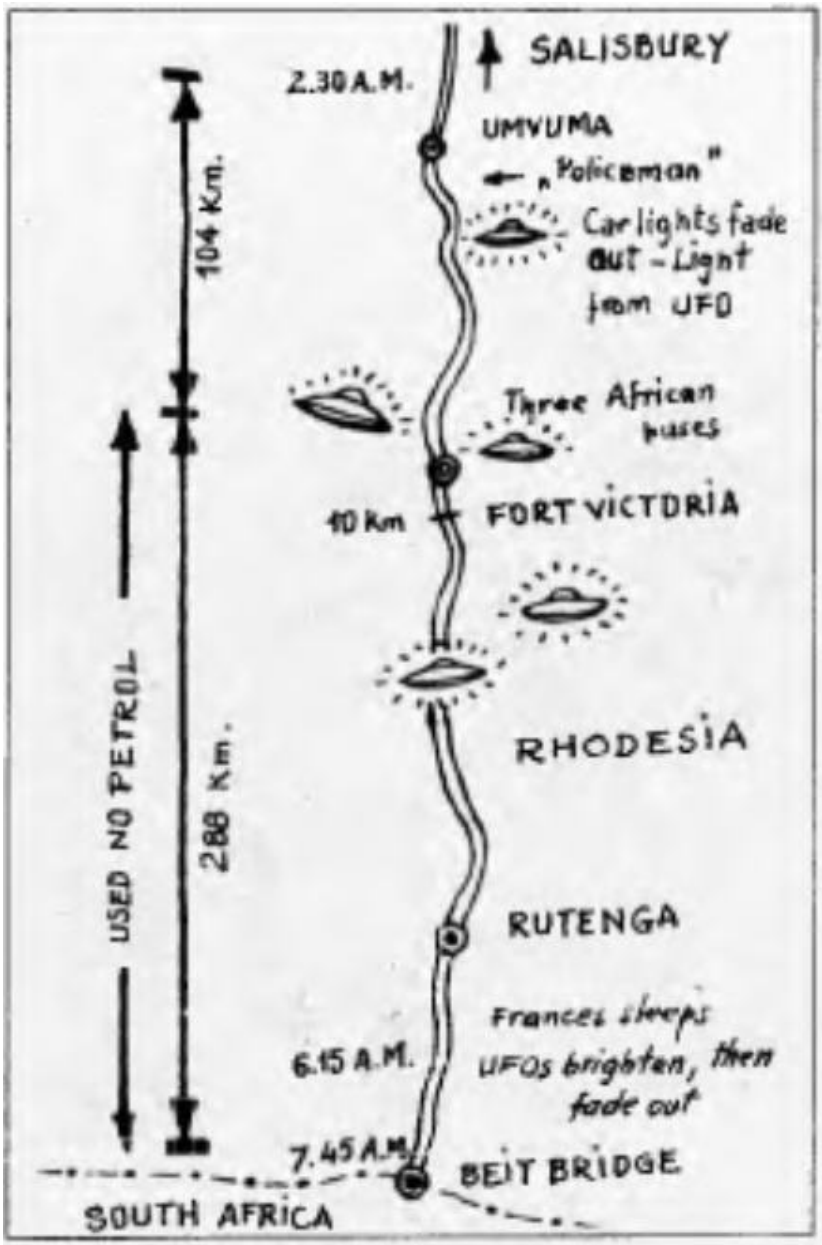
SALISBURY
2.30 A.M.
UMVUMA
"Policeman"
Car lights fade out - Light from UFO
104 Km.
Three African buses
40 Km
FORT VICTORIA
RHODESIA
USED NO PETROL
288 Km.
RUTENGA
Frances sleeps
6.15 A.M.
UFOs brighten, then fade out
7.45 A.M.
BEIT BRIDGE
SOUTH AFRICA

Figura 5

Fig.6 The Aliens - Edmond, Oklahoma
(un "cenușiu" și un "temporal")

Fig.7 26 feb. 1965 - Silver Spring - Maryland USA
"Farfuria" filmată de George Adamski

Fig.8 Farfuria "UMMO" de la Santa-Monica - Spania

1967 - Point Pleasant Virginia USA
Oznauți cu nava lor

Fig.10 Extratereștrii " în pielea goală " cu bot de câine

Fig.11 "Triunghiul Negru" ?

Fig.12 Cei trei "roboţi" extratereştri şi O.Z.N.-ul aterizat la 7 ian.1974 la Warneton (Belgia)

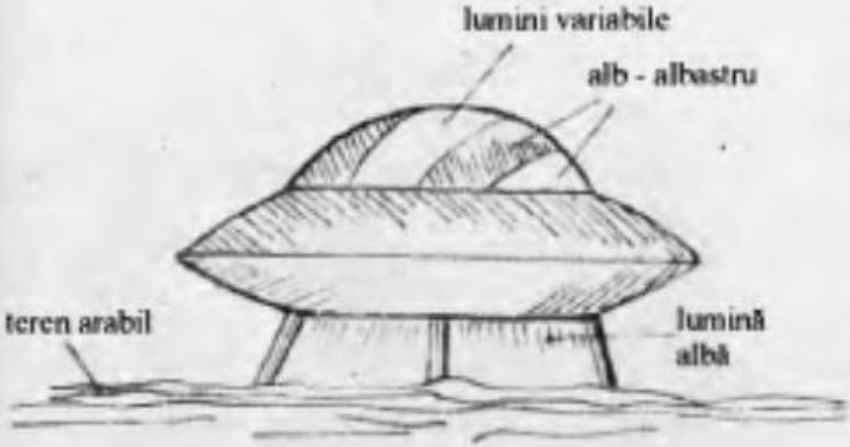

O.Z.N. Warenton - Belgia 7 ian. 1974

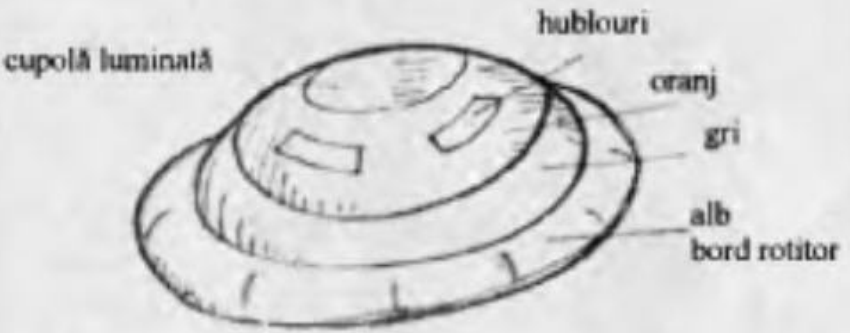

O.Z.N. Argentina - 30 Decembrie 1972
la 500 km sud de Buenos Aires

Figura 13

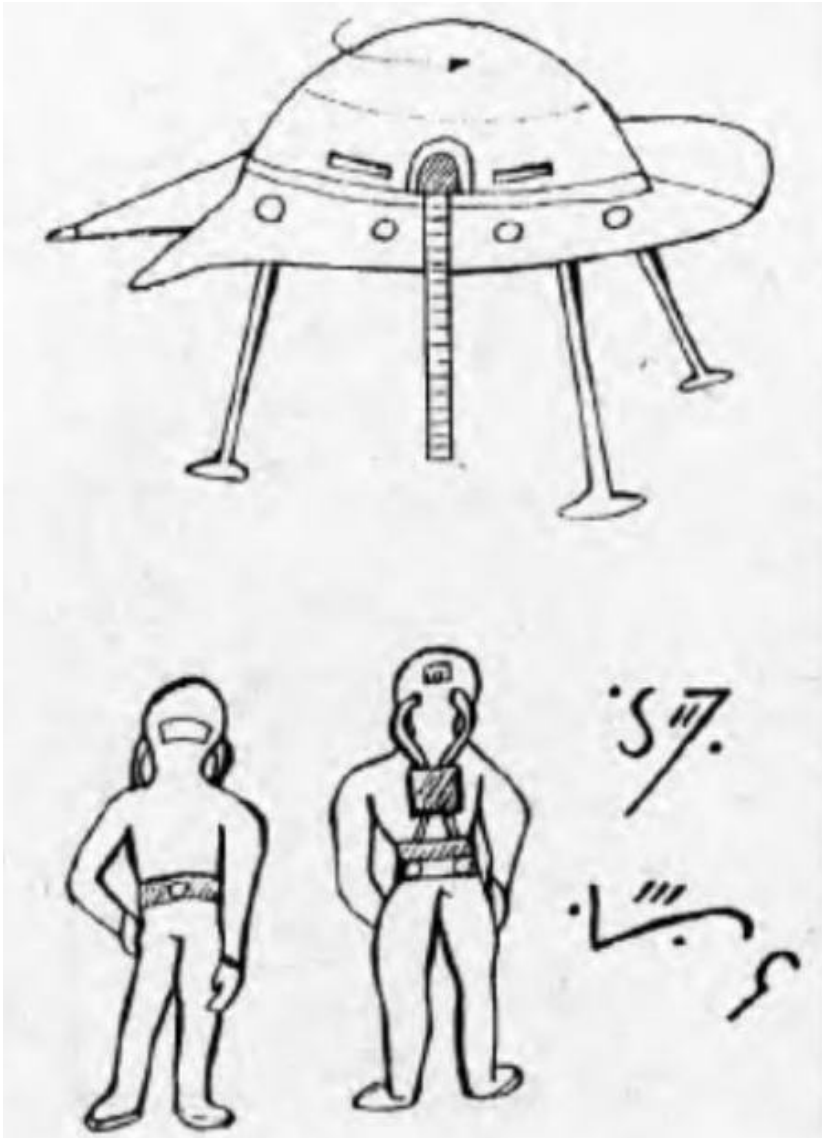

Fig 13. Nava in care Antonio Villas Boas a fost rapit pentru a se "intilni" cu o extraterestra la data de 14.oct.1957. Ocupanti si inscriptia din nava

Fig.14 Nord Estul şi centrul Braziliei, în care au avut loc accidente legate de OZN-uri.

Fig.15 Incidentul Bebeduro - Brazilia

Fig.16 "Omul-şopîrlă", robotul şi nava invizibilă

Fig.17 Revue "Phenomenes Spatiaux" nr.2 / 1974
Catalogue "Les Extra-terrestres"

Fig. 18 Extraterestrul de la Kelly - Hopkinsville, desen publicat de U.S. Air Force.

Fig.19 Craniul extraterestru descoperit la numai cîteva ore de la accident - oct.1990 la SUSAMIR Kirghizia. Intelect foarte dezvoltat, specie necunoscută pe Terra.

Figura 20

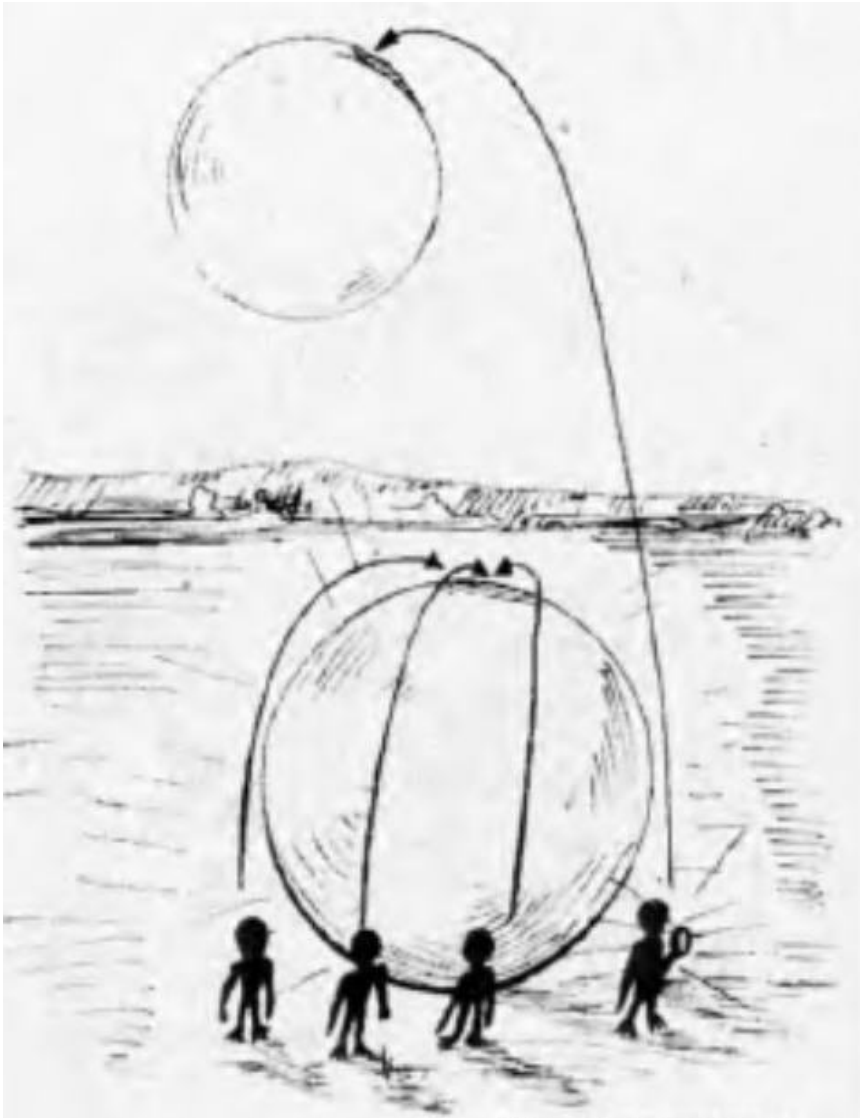

"Mirosul de pucioasă"

29 august 1967. Cussac - Franța
O sferă argintie și cei patru "negrișori"

"Baza secretă OZN"

„În august 1953, USAF a decretat drept infracţiune divulgarea informaţiilor despre O.Z.N., cu pedepse de 10.000 de dolari şi 10 ani închisoare...
Acesta a fost «sărutul morţii» pentru orice investigaţie O.Z.N. în numele căutării adevărului.''

Dr. I. Allen Hynek

Editura CARTIMEX

Preţ: 12.000 Lei

ISBN 973-98178-0-7

Observații

[←1]
S-a dovedit ulterior a fi o farsă oribilă!

[←2]

Cluj-Napoca

[←3]

Făţosul - personaj dintr-un serial american foarte popular (n.a.)

[←4]

Aproximativ 20m ø

[←5]

Sergey confundă KGB cu Securitatea

[←6]

Tipsie - farfurie de metal

[←7]

U.S. Air Force